PAULINE RÉAGE

O TÖRTÉNETE

FORDÍTOTTA
KOLOZSVÁRI PAPP LÁSZLÓ
ILLUSZTRÁLTA BALLA MARGIT

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1990

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
PAULINE RÉAGE
HISTOIRE D'O
© SOCIÉTÉ NOUVELLE DES EDITIONS JEAN-JACQUES PAUVERT, 1954-1972

HUNGARIAN TRANSLATION © KOLOZSVÁRI PAPP LÁSZLÓ 1990

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
SZEDTE ÉS NYOMTA A KNER NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ BALOG MIKLÓS VEZÉRIGAZGATÓ
KÉSZÜLT BÉKÉSCSABÁN, 1990-BEN
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 280
FELELŐS SZERKESZTŐ VARGYAS ZOLTÁN

A SOROZATOT
KOLOZSVÁRI PAPP LÁSZLÓ
ÉS VARGYAS ZOLTÁN
SZERKESZTI

SOROZATTERV BALLA MARGIT
MŰSZAKI VEZETŐ MIKLÓSI IMRE
KÉSZÜLT 9,72 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN, BEMBO BETŰVEL
ISBN 963 07 5097 X

I

A ROISSYI SZERELMESEK

O-t elviszi sétálni egy nap a kedvese egy olyan negyedbe, ahol sose járnak, a Montsouris parkba, a Monceau parkba. Miután jól kisétálták magukat, elüldögéltek a gyepszőnyeg szélénél, észrevesznek egy órával fölszerelt, taxira emlékeztető járművet a park szögleténél, egy utcasarkon, ahol sose áll taxi.

- Szállj be - mondja a férfi.

O beszáll. Ősz van, közeledik az este. O úgy van öltözve, mint rendesen: magas sarkú cipő, rakott szoknyás kosztüm, selyemblúz; kalapot nem visel. Hosszú szárú kesztyűje viszont eltakarja a ruhája ujját; bőrtáskájában tartja a papírjait, a púderét, a rúzsát. A taxi halkan elindul, anélkül hogy a férfi akár egy szót is szólt volna a vezetőhöz. Ezzel szemben jobb- és baloldalt, valamint hátul elfüggönyzi az ablakokat; O közben már lehúzta a kesztyűjét, azt gondolván, hogy a férfi csókolózni akar; vagy hogy ő simogassa meg a férfit. Ö azonban ezt mondja:

- Zavar a táskád, add ide.

O odaadja, a férfi elteszi a keze ügyéből, s folytatja:

- Túl sok rajtad a ruha. Kapcsold le a harisnyádat, és göngyölítsd le a térded fölé, tessék a harisnyakötő gumi.

Ez egy kis vesződségbe kerül, a taxi gyorsabban megy, s O attól fél, hogy a sofőr visszanéz. A harisnya lent van végre, s őt feszélyezi egy kicsit, hogy a combja szabadon van és meztelen a kombiné selyme alatt. A kioldott harisnyacsatok is csúszkálnak.

- Kapcsold ki a harisnyatartódat - mondja a férfi -, és vesd le a bugyidat.

Ez könnyű, elég, ha hátraviszi a kezét a fenekéhez, és megemelkedik egy kicsit. A férfi kiveszi a kezéből a harisnyatartót és a bugyit, kinyitja a táskát, beleteszi, s ezt mondja:

- Ne ülj a kombinédon és a szoknyádon, hajtsd föl, ülj közvetlenül az ülésre.

Az ülés hideg, csúszós műbőr, különös érzés, amint a combhoz tapad. A férfi folytatja:

- Most vedd vissza a kesztyűdet.

A taxi még mindig rohan, O pedig nem meri megkérdezni, hogy miért nem mozdul René, miért nem folytatja, mi a jelentősége annak, hogy ő itt ül kesztyűvel, némán, mozdulatlanul,

lemeztelenítve, mintegy fölkínálva, egy fekete autóban, melyről azt sem tudja, hová megy. A férfi nem parancsolt meg, nem tiltott meg neki semmit, O mégsem meri keresztbe tenni a lábát, összeszorítani a térdét. Kesztyűs keze az ülésre támaszkodik kétoldalt.

- Íme - mondja egyszer csak René.

Íme: a taxi megáll egy elegáns kocsibehajtóban, egy fa alatt - mindenfelé platánok -, egy kis palota előtt, mely úgy dereng udvar és kert közt, mint a Saint-Germain negyed kis palotái. Az utcai lámpák messze vannak, a kocsiban sötétség, kint esik.

- Ne mozdulj - mondja René. - Ne mozdulj.

Odanyúl a sálgallérhoz, kioldja a csomót, aztán kigombolja a blúzt. O előrehajol, azt hiszi, hogy a férfi meg akarja simogatni a mellét. De nem. René csak a melltartó pántjait tapogatja ki és vágja el egy kiskéssel, hogy aztán az egészet lehúzza róla. O-nak szabadon van és meztelen a melle a blúz alatt, melyet a férfi begombolt, ahogyan meztelen és szabadon van a feneke és a hasa is, deréktől térdig.

- Figyelj - mondja a férfi. - Elő vagy készítve. Most itt hagylak. Kiszállsz és becsöngetsz a kapun. Követed azt, aki ajtót nyit, és mindent megteszel, amit parancsolnak. Ha nem mégy be azonnal, keresni fognak, ha nem engedelmeskedsz haladéktalanul, engedelmességre kényszerítenek. A táskád? Nincs többé szükséged táskára. Te csak az a lány vagy, akit én szállítok. Igen, igen, én is ott leszek. Menj.

Ugyanennek a történetnek egy másik változata keményebben és egyszerűbben indul: az így öltözött fiatal nőt a szeretője és egy ismeretlen barát vitte el kocsival. Az ismeretlen vezetett, a szerető a fiatal nő mellett ült, de nem ő beszélt, hanem a barát, ő magyarázta meg a fiatal nőnek, hogy a kedvesének az a dolga, hogy felkészítse őt, úgyhogy most hátra fogja kötni a kezét, kikapcsolja és legöngyöli a harisnyáját, leveszi a harisnyakötőjét, a bugyiját és a melltartóját, és beköti a szemét. Aztán átadják a kastélyban, ahol ki fogják oktatni, mit is kell csinálnia. Miután ilyenformán levetkőztették és megkötözték, egy félórás út után valóban kisegítették a kocsiból, fölvezették néhány lépcsőn, s még mindig vakon átvezették egy vagy két ajtón, aztán O egyedül maradt, kötés már nem volt a szemén, ott állt egy sötét szobában, félórát, egy órát vagy kettőt, nem is tudom, mennyit, egy évszázadnak érezte. Amikor aztán kinyílt végre az ajtó, és kigyulladt a fény, kiderült, hogy O egy közönséges, kényelmes, mindazonáltal különös szobában várakozott; padlóját vastag szőnyeg borította, bútor nem volt benne, körös-körül faliszekrények sorakoztak. Két nő, két fiatal és szép nő nyitott be, úgy voltak öltözve, mint a tizennyolcadik századi csinos szobalányok: könnyű fodros szoknyájuk eltakarta a lábukat, elöl befűzött vagy összekapcsolt, szorosra húzott fűzőjük földomborította a mellüket, nyakukat csipke övezte, ruhaujjuk könyök alá ért. Szemük, szájuk ki volt festve. Nyakukon szoros nyakörv, csuklójukon szoros karkötő.

Tudom, hogy kioldozták O kezét, mely még mindig hátra volt kötve, s azt mondták neki, hogy le kell vetkőznie, s hogy ők megfürdetik és kikészítik. Meztelenre vetkőztették, a ruháit berakták a faliszekrénybe. Nem engedték meg, hogy egyedül fürödjék meg, maguk fésülték meg, mint a fodrásznál: leültették egy nagy fotelba, mely hátrabillen, ha az ember fejét mossák, és visszabillen, ha a berakás után a fejére teszik a burát. Ez legalább egy órát szokott tartani. Most is több mint egy órát tartott; O-t azonban meztelenül ültették bele a fotelba, s megtiltották neki, hogy keresztbe tegye a lábát vagy akár csak összeérintse. És mivel szemben

egy nagy, földig érő tükör volt, s nem volt előtte asztalka, O látta magát nyitva, valahányszor a tükörre esett a tekintete.

Amikor elkészültek vele, kikészítették az arcát, finoman beárnyékolták a szemét, élénkpirosra festették a száját, rózsaszínűre a mellbimbóját és a bimbó udvarát, vörösre a szeméremajkát, illatszerrel alaposan bepermetezték a hónalját és a fanszőrzetét, a combjai közti barázdát és a mellek alatti ráncot, no meg a tenyerét, bevezették egy szobába, ahol jól megnézhette magát egy hármas tükörben és egy negyedikben, mely a falon volt. Azt mondták neki, hogy üljön le egy puffra, a tükrök közé, és várjon. A puffon lévő fekete prém szúrt egy kicsit; a szőnyeg is fekete volt, a fal piros. O lábán piros papucs. A kis budoár egyetlen ablaka szép, komor parkra nyílt. Az eső már elállt, a fák hajladoztak a szélben, a hold felhők közt szaladt. Nem tudom, mennyi ideig volt ott a vörös szalonban, és azt sem, hogy valóban egyedül volt-e, mint hitte, vagy nézte valaki a fal rejtett nyílásán át. Csak annyit tudok, hogy amikor a két nő visszajött, az egyiknél egy szabócentiméter, a másiknál egy kosár volt. Egy férfi jött velük; hosszú, ibolyaszínű, szűk mandzsettájú, bő ujjú ruhát viselt, mely deréktól lefelé szétnyílt járás közben. Látni lehetett, hogy a ruhája alatt testhez simuló harisnyanadrágféle van rajta; betakarta a lábát és combját, de szabadon hagyta a hímvesszejét. O legelőször, a férfi első lépésére, a hímtagját látta meg, aztán az övén függő korbácsot, aztán azt, hogy az arcát fekete csuklya borítja, s hogy a fekete tüllháló még a szemét is eltakarja, végül pedig azt, hogy rajta is fekete kesztyű van, finom sevrókesztyű. A férfi azt mondta neki - tegezte -, hogy ne mozduljon, a nőknek pedig azt, hogy siessenek. Az, akinél a centiméter volt, megmérte O nyak- és csuklóbőségét. Teljesen átlagos, jóllehet kis méretek voltak. Könnyű volt tehát nyakörvet és karkötőt találni rá a kosárban, melyet a másik nő tartott. Ezek a következőképpen néztek ki: több réteg bőrből voltak (a rétegek vékonyak, az egész együtt alig egyujjnyi), csappantós szerkezet kapcsolta össze őket, ez úgy működött, mint a lakat, ha összecsukja az ember, s csak egy kis kulccsal lehetett kinyitni. A zárral ellentétes oldalon egy fémgyűrű volt beleágyazva a bőrrétegekbe, szinte nem is volt játéka, annál fogva lehetett kikötni a karperecet, hiszen a bilincs annyira ráfeszült a csuklóra, a nyakörv pedig a nyakra, hogy bár volt annyi játéka, hogy ne okozzon sérülést, oda nem lehetett volna becsúsztatni a legvékonyabb kötelet sem. A nyakörvet és a karkötőket fölerősítették O nyakára, illetve csuklójára, aztán a férfi azt mondta, hogy álljon fel. Ö ült le a helyére, a prémborítású puffra, szorosan maga elé állította O-t, s miután becsúsztatta kesztyűs kezét a combjai közé, és megsimogatta a mellét, megmagyarázta neki, hogy még aznap este be fogják vezetni, a vacsorája után, amit egyedül fog elkölteni. Valóban egyedül vacsorázott, meztelenül egy kis fülkében, ahová láthatatlan kéz nyújtotta be a fogásokat egy ablakocskán keresztül. Vacsora végeztével a két nő érte jött. A budoárban hátracsavarták a kezét, és összekattantották a karpereceken lévő gyűrűket, hosszú, piros, ujjatlan köpenyt borítottak a vállára, a nyakörvéhez erősítve; ez teljesen betakarta, viszont kinyílt, amint ment, nem tudta összefogni, mert a keze hátra volt kötve. Az egyik nő előtte ment, az ajtókat nyitogatta, a másik utána, és becsukta az ajtókat. Átmentek az előcsarnokon, két szalonon, beléptek a könyvtárszobába, ahol négy férfi kávézott. Ugyanaz a különleges ruha volt rajtuk, mint az elsőn, de nem viseltek álarcot. O-nak azonban nem volt ideje megnézni az arcukat, megállapítani, hogy a szeretője köztük van-e (ott volt), mert az egyikük feléje fordított egy fényszórót, ami elvakította. Senki se mozdult; a két nő ott állt tőle jobbra és balra, a férfiak vele szemben; őt nézték. Aztán a lámpa kialudt; a nők kimentek. Előbb azonban bekötötték O szemét. Akkor előrevezették, ő botladozott, aztán megérezte, hogy ott van a nagy tűzzel szemközt, mely körül a négy férfi ült; érezte a forróságot, hallotta a hasábok halk pattogását a csöndben. Állt a tűzzel szemben. Két kéz felhajtotta a köpenyét, másik kettő végigsiklott a fenekén, előbb azonban ellenőrizte, jól zárnak-e a karperecek; ezek kesztyűtlen kezek voltak, s az egyik

olyan hirtelen hatolt bele két irányból egyszerre, hogy O felkiáltott. Valaki nevet. Valaki más azt mondja:

- Fordítsa meg, lássuk a mellét és a hasát. Megfordították, a fenekén érezte a tűz hevét. Egy kéz megfogta a mellét, egy száj megragadta a másiknak a bimbóját. De váratlanul elveszítette az egyensúlyát, hanyatt billent, kinek a karjába? közben széttárták a lábát, s finoman széthúzták az ajkát; haj érintette a combja belső felét. Hallotta, amint azt mondják, hogy le kéne térdepeltetni. Ezt meg is tették. Nagyon rossz térden, annál is rosszabb, mivel megtiltották neki, hogy zárja a térdét, s hátrakötött keze miatt kénytelen volt előrehajolni. Megengedték neki, hogy kiegyenesedjék, s lekuporodjon, mint az apácák.

- Még sose kötözte meg?

- Nem, soha.

- És meg se korbácsolta?

- Azt sem, de mindjárt...

A szeretője volt az, aki válaszolt.

- Mindjárt - mondta a másik hang. - Ha csak néha kötözi meg, ha csak annyira vesszőzi meg, hogy örömét lelje benne, az nem jó. Túl kell jutni vele azon a szakaszon, melyet még élvez, ki kell csikarni a könnyeit.

Felállították, föl akarták oldozni, nyilván azért, hogy az oszlophoz vagy a falhoz kötözzék, ekkor azonban az egyikük tiltakozni kezdett, mondván, hogy ő előbb, itt és most magáévá akarja tenni, eladdig, hogy visszatérdepeltették, a mellkasa ezúttal egy puffon nyugodott, keze még mindig hátrakötve, feneke magasabban, mint a törzse, az egyik férfi pedig két marokra fogta a csípőjét, és beléhatolt. Aztán átadta a helyét a másodiknak. A harmadik szűkebb útra vágyott, s olyan hirtelen öklelte föl, hogy O felüvöltött. Amikor elbocsátotta, a szemkendője alatt könnytől mocskos, nyöszörgő O lecsúszott a padlóra; de ez csak arra volt jó, hogy térd érjen az arcához, s hogy a száját se kíméljék. Végül otthagyták a tűznél, hanyatt fekve, díszes piros rongyaiban. O hallotta, hogy megtöltik a poharakat, isznak, ide-oda húzogatják a székeket. Fát tesznek a tűzre. Egyszer csak levették a szeméről a kötést. A falak mentén mindenhol könyvvel borított termet alig világította meg a tükörasztalra állított lámpa és a föllobbanó tűz fénye. Két férfi állva dohányzik. Egy másik ül, térdén korbács; az pedig, aki föléje hajol és a keblét simogatja, nem más, mint a szeretője. De mind a négyen birtokolták, s ő nem érzékelte, melyik volt a szeretője.

Elmagyarázták neki, hogy ez így lesz, amíg ő a kastélyban lesz; látni fogja azoknak az arcát, akik megerőszakolják vagy megkínozzák, de sose éjszaka, úgyhogy sose tudja meg, kik felelősek a legrosszabbért. Nem lesz ez másképpen akkor sem, ha megkorbácsolják, hacsak azt nem akarják, hogy lássa, amint korbácsolják; és hogy első alkalommal nem fogják bekötni a szemét, ők viszont álarcot öltenek, hogy ne tudja megkülönböztetni őket egymástól. A szeretője segítette föl és ültette le amúgy piros köpenyesen egy fotel karjára, a kandalló szögletében, hogy ott hallgassa meg, amit mondani akarnak neki, és ott nézze meg, amit meg akarnak mutatni neki. A keze még mindig hátra volt kötve. Megmutatták neki a bőrrel körülfont, hosszú, hajlékony, fekete bambusznád korbácsot, amilyet csak híres nyeregkészítők kirakatában látni; a hosszú szíjostort - olyan lógott annak a férfinak az övéről, akit először

látott -, mely hat, csomóban végződő bőrcsíkból állt; a harmadik finoman kidolgozott, sokbogos kötélkorbács volt, olyan merev, mintha vízben áztatták volna, merthogy valóban beáztatták, mint tapasztalhatta, hiszen megcirógatták vele a hasát, s széthúzták a combját is, hogy a belső érzékeny bőrön jobban érzékelhesse, milyen nedvesek és hidegek a kötelek. A kulcsok és az acélláncocskák ott hevertek a tükörasztalkán. A könyvtárszoba egyik fala mentén galéria futott végig félmagasságban; két oszlop tartotta. Az egyikből kampó állt ki olyan magasságban, hogy lábujjhegyre állva, kinyújtott karral el lehetett érni.

Közölték O-val, akit a szeretője a karjába vett, egyik kezét a válla alá, a másikat az égő ágyékába dugva, hogy engedékenységre bírja, közölték vele, hogy csak azért fogják eloldani a kezét, hogy azonnal kikössék az oszlophoz, a karpereceinél és az acélláncocskáknál fogva. Mindenét mozgathatja, a kezét kivéve, azt a feje fölött fogja tartani, ezért majd látja, amint jönnek az ütések. Elvben csak a fenekét és a combját vesszőzik meg, vagyis deréktől térdig, azt a részt, melyet még a kocsiban készítettek elő e célra, amikor meztelenül ültették le az ülésre. De a négy jelen lévő férfi közül valamelyik alkalmasint korbácsolni fogja a combját, ugyanis a korbács szép, hosszú és mély nyomokat hagy, s ezek még sokáig látszanak. Nem egyszerre fogja megkapni a verést, lesz ideje ordítani, vergődni és sírni. Lélegzetvételnyi időt hagynak neki, de amint kifújta magát, újrakezdik, az eredményt pedig nem az ordítás és a könnyek alapján ítélik meg, hanem a bőrön megmaradó, éles vagy kevésbé éles és tartós ostornyomokból. Figyelmeztették, hogy az ostor hatásosságának ilyetén megítélése nemcsak hogy igazságos, egyszersmind fölöslegessé teszi az áldozatok abbéli próbálkozását, hogy túlzásba vigyék a jajveszékelést, könyörületet akarván ébreszteni; emellett lehetővé válik, hogy a kastély falain kívül, a szabadban, a parkban is alkalmazzák, mint az gyakran megesik, továbbá akármilyen lakásban és közönséges szállodai szobában, persze szájpecket használva (ezt nyomban meg is mutatták neki), ami csak a könnyeknek enged szabad utat, elfojtja a kiáltást, alig egy kis nyöszörgést tesz lehetővé.

Arról szó sem volt, hogy ezen az estén szájpecket használjanak. Hallani akarták O üvöltését, mégpedig mielőbb. A gőg, mármint hogy kibírja ő ezt némán, nem fog sokáig tartani: fogják ők még hallani, amint könyörög, hogy oldozzák el, hagyják abba egy percre, egyetlen percre. O valóban olyan őrjöngve vonaglott, próbált kitérni a szíjak csípése elől, hogy szinte egy teljes fordulatot tett az oszlopnál; a láncai ugyanis elég hosszúak voltak, s bár feszültek, volt egy kis játékuk. Így aztán a combja elülső fele és az oldala majdnem ugyanannyit kapott, mint a feneke. Miután valóban abbahagyták egy percre, úgy döntöttek, hogy mielőtt újrakezdenék, odakötik a derekát az oszlophoz. Mivel keményen megfeszítették, jól odahúzták a testet az oszlophoz, a törzs szükségképpen félredőlt egy kicsit, ettől pedig kidomborodott a far a másik oldalon. Az ütések immár nem tévesztettek célt, hacsak nem szántszándékkal. Abból, ahogyan a szeretője kiszolgáltatta, O kitalálhatta, hogy ha az ő irgalmához fellebbez, akkor a férfi megduplázza kegyetlenkedéseit, mert élvezi, hogy kicsikarhatja vagy kicsikartathatja belőle kétségtelen hatalmának tanúbizonyságát. S valóban, ő figyelt föl rá, hogy a szíjostor, mely alatt O először nyüszített, sokkal halványabb nyomot hagy, mint a beáztatott kötélkorbács, a bambusznád korbácsról nem is szólva, s ilyenformán tetszőlegesen el lehet nyújtani a vesszőzést, vagy bármikor újrakezdeni, ha kedvük szottyan rá. Kérte is, hogy csak azt használják. Közben négyük közül az, aki csak azt szerette a nőkben, amiben azonosak a férfiakkal, megrészegült a derékon átívelő kötél alatt feszülő, kiszolgáltatott fartól, mely minél merevebben tért ki, annál jobban odakínálta magát, halasztást kért, hogy részesülhessen belőle, s széthúzván a keze alatt égő két részt, üggyel-bajjal behatolt, közben egyfolytában azon morfondírozott, miként lehetne kényelmesebbé tenni ezt az ösvényt. Megbeszélték, hogy ez megvalósítható, és be fogják szerezni a hozzá való eszközöket.

Miután eloldozták a támolygó, félájult piros köpenyes fiatal nőt, csöngettek, őt pedig leültették a nagy fotelba, a tűzhöz, hogy mielőtt elvezetnék abba a cellába, ahol laknia kell, részletesen ismertessék vele, milyen szabályokat kell betartania, amíg a kastélyban tartózkodik, illetve a mindennapi életben, ha majd elhagyja a kastélyt (a szabadságát attól még nem nyeri vissza). A két fiatal nő, aki fogadta, behozta a ruhákat, melyeket itt-tartózkodása idején viselni fog, s amelyekről mindenki megismerheti, aki már az ő érkezése előtt a kastély vendége volt, vagy aki csak azután lesz az, hogy ő már elment. Az öltözék hasonlított az övékéhez: derékra feszülő, halcsontos fűző és kikeményített batiszt alsószoknya fölött bő szoknyás, hosszú felsőruha; a ruhaderék szabadon hagyja a fűző által fölnyomott, csipkével alig elfátyolozott, jóformán fedetlen keblet. Az alsószoknya fehér, a fűző és az atlaszselyem ruha tengerzöld, a csipke fehér. Amint O-t felöltöztették, s ő újra elfoglalta helyét a tűz mellett, fakón a fakó ruhától, a két nő, aki egy árva szót sem szólt, elindult kifelé. Valamelyik a négy férfi közül elkapta az egyiket, a másiknak intett, hogy várjon, odavezette O elé, háttal fordította, az egyik kezével derékon ragadta, a másikkal fölhajtotta a szoknyáját, hogy bemutassa O-nak, mire való ez az öltözék, mint mondta, s miután ez világos volt, hozzátette, hogy az imigyen fölhajtott szoknya föl is erősíthető egy egyszerű övvel, úgy maradhat tetszés szerinti ideig, az így lemeztelenített személy pedig könnyen rendelkezésre állhat. Mellesleg a kastélyban vagy a parkban gyakran járatják így a nőket, hátul, avagy elöl derékig fölhajtott szoknyában. A fiatal nővel be is mutattatták O-nak, hogyan kell tartani a szoknyát: föl kell göngyölni (ahogyan hajtincset tekernek föl hajcsavaróra), pontosan középen, elöl, ha a hasat kell kitakarni, vagy pontosan középen, hátul, ha a feneket kell lemezteleníteni. Alsószoknya és szoknya mindkét esetben dús átlós redőkben omlik alá. Mint O-n, a fiatal nő fenekén is, keresztben, friss korbácsolás nyoma látszott. Aztán elment a nő.

A következő szónoklatot intézték O-hoz: - Azért van itt, hogy szolgálja urait. Napközben elvégez minden házi munkát, amit csak magára bíznak, úgymint söprögetés, a könyvek rendezgetése, virágok elhelyezése, felszolgálás. Nehezebb feladatok nincsenek. De az első felszólításra vagy jelre azonnal abbahagyja, amit épp csinál, mert a maga igazi feladata az, hogy odaadja magát. Nem a magáé a keze, a melle, de főleg testének nyílásai; akkor turkálhatunk bennük, akkor hatolhatunk beléjük, amikor csak kedvünk tartja. Annak jeléül, hogy egy pillanatra sem feledkezik meg róla, már amennyire ez lehetséges, hogy nem térhet ki előlünk, sose fogja teljesen összezárni előttünk az ajkát, nem teszi keresztbe a lábát, nem zárja össze a térdét (ezt meg is tiltották, amikor ideérkezett); ez azt fogja jelenteni mind a maga, mind pedig a mi szemünkben, hogy a maga szája, ágyéka és feneke nyitva áll előttünk. A melléhez nem ér hozzá többé a mi jelenlétünkben; azzal, hogy a fűző megemelte, mintegy a miénk lett. Napközben tehát föl lesz öltözve, fölemeli a szoknyáját, valahányszor csak megparancsolják, s az fogja használni magát, fedetlen arccal, aki csak akarja, és ahogyan csak akarja, egyvalamit kivéve, ez pedig a korbács. Megkorbácsolni csak naplemente után és napkelte előtt fogják. De azon kívül, hogy bárki megvesszőzheti, aki csak óhajtja, minden este korbácsbüntetést kap a napközben elkövetett vétségekért, ha nem volt előzékeny, ha ránézett arra, aki szólt magához vagy használta magát; az arcunkba ugyanis sose nézhet. Éjszakai öltözékünkből, most is abban állok itt maga előtt, nem azért látszik ki a hímvesszőnk, mert így kényelmesebb, megfelelne az másképpen is, hanem pökhendiségből, azért, hogy a maga szeme erre szögeződjék, ne másra, hogy megtanulja: az a maga ura, arra való az ajka mindenekelőtt. Napközben, amikor rendesen föl vagyunk öltözve, magán pedig az van, ami most, ugyanezeknek az utasításoknak kell alávetnie magát, csak még az a feladata, hogy kinyissa a ruhánkat, ha felszólítást kap, s becsukja, ha már beteltünk magával. Éjszaka egyébként csak az ajkával és a combja széttárásával tisztelhet meg minket, a keze ugyanis hátra lesz kötve, különben olyan meztelen lesz, amilyen meztelenül idevezették az imént; ha bántalmazzák, be fogják kötni a szemét, az imént pedig látta, hogyan korbácsolják meg, nos,

tehát a korbácsolások idejére is be fogják kötni a szemét. Igaz is, jó lesz, ha mielőbb hozzászokik, hogy megvesszőzik, hiszen a mindennapi megvesszőzés nem annyira a mi gyönyörködtetésünkre, mint inkább a maga nevelésére szolgál. Olyannyira, hogy éjszakánként, amikor senkinek se lesz kedve magához, és egyedül lesz a cellájában, az inastól fogja megkapni, amit meg kell kapnia, nekünk ugyanis semmi kedvünk hozzá. Ezzel voltaképpen ugyanaz a szándékunk, mint a lánccal, mely nyakörve gyűrűjénél fogva az ágyhoz fogja rögzíteni magát, szorosabban vagy kevésbé szorosan, több órán át naponta, vagyis nem az, hogy fájdalmat okozzunk, jajveszékelésre vagy sírásra bírjuk, hanem azért, hogy a fájdalommal éreztessük, hogy nem a maga ura, egyszersmind tudatosítsuk, hogy minden porcikája másé, s magának semmi köze hozzá. Távozásakor egy vasgyűrűt fog hordani a gyűrűsujján, erről fogják megtudni, hogy maga megtanulta: engedelmeskednie kell azoknak, akik ugyanazt a jelet viselik - ha meglátják a gyűrűt, tudni fogják, hogy maga mindig meztelen a szoknyája alatt, bármilyen egyszerűen és közönségesen legyen is öltözve, s hogy ez a meztelenség az övék. Ha engedetlen lesz valakivel, az visszahozza ide. Most pedig elvezetik a cellájába.

Eközben a két nő, aki felöltöztette, annak az oszlopnak a két oldalán állt, amelynél megkorbácsolták: nem értek hozzá, mintha csak féltek volna tőle, vagy megtiltották volna nekik (ez látszott valószínűbbnek); amikor a férfi befejezte a beszédét, a nők odamentek O-hoz, ő pedig megértette, hogy föl kell állnia, és követnie kell őket. Felállt, felnyalábolta a szoknyáit, nehogy megbotoljék bennük, nem volt hozzászokva a hosszú ruhához, s nem erezte biztonságban magát a megmagasított talpú, rendkívül magas sarkú papucsban sem, mely csak azért nem esett le a lábáról, mert volt rajta egy vastag pánt; ugyanolyan zöld színű atlaszselyemből készült, mint a ruhája. Miközben lehajolt, oldalt pillantott. A nők várakoztak, a férfiak rá se néztek. A szeretője a padlón ült, annak a puffnak vetette a hátát, melyre őt döntötték rá az est kezdetekor, fölhúzott térdére könyökölt, és a síjostorral játszott. Amikor O elindult a nők felé, szoknyája megérintette a férfit. A szeretője fölnézett, rámosolygott, a nevén szólította, s maga is felállt. Kedvesen megsimogatta a haját, megcirógatta a szemöldökét az ujja hegyével, majd gyöngéden szájon csókolta. Fennhangon azt mondta, hogy szereti. A reszkető O megremegett: "Szeretlek", suttogta önkéntelenül, s rádöbbent, hogy ez az igazság. A férfi magához vonta, azt mondta neki, "Drágám, drága szívem", megcsókolta a nyakát, az arcát: O ráejtette a fejét az ibolyaszín ruhás vállra. A férfi ezúttal halkan megismételte, hogy szereti, s még mindig halkan ezt mondta: "Most letérdelsz, simogatni és csókolni fogsz", ezzel eltolta magától, intett a nőknek, hogy álljanak félre, s rátámaszkodott a tükörasztalra. Nagydarab férfi volt, az asztal viszont alacsony, úgyhogy ibolyaszínbe öltöztetett lába meghajolt. Alul megfeszült a nyitott ruha, mint drapéria, az asztallap megemelte kissé a súlyos hímtagot és a világos szőrzetet, ami övezte. A három férfi közelebb jött. O letérdelt a szőnyegre, tengerzöld ruhája köré omlott. A fűző szorította, a melle, melynek kilátszott a bimbója, egy magasságban volt a szeretője térdével.

- Több fényt - mondta az egyik férfi.

Úgy állították be a lámpa fénycsóváját, hogy a világítás függőlegesen essék a René hímvesszejére, a szeretője odasimuló arcára, babráló kezére; a férfi hirtelen ráparancsolt O-ra:

- Ismételd meg: szeretem magát!

O olyan gyönyörűséggel ismételte meg: "szeretem magát", hogy ajka éppen csak hogy megérintette a hímvessző hegyét, melyet még óvott a puha hús hüvelye. A három cigarettázó férfi szakértő megjegyzésekkel kísérte gesztusait, a marokra fogott hímvesszőre rácsukódó,

ráfeszülő száj mozgását, föl- és leszállását, O zilált arcát, melyet el-elárasztott a könny, valahányszor a megduzzadt tag a torka mélyébe döfött, visszatolva nyelvét, hányingert kavarva benne. A szájüreget kitöltő, megkeményedett hús szinte már felnyársalta, amikor O még egyszer elsuttogta: "Szeretlek." A két nő a René jobb, illetve bal oldalánál állt, s ő karjával a vállukra támaszkodott. O hallotta a szemtanúk szakértő megjegyzéseit, de a szavakon keresztül a szeretője nyögéseire fülelt, tudta, hogy gyönyörűséget szerez neki finom simogatásai halogató lassúságával. Úgy érezte, hogy a szája szép, mivel a szeretője kegyeskedik beléhatolni, mivel kegyeskedik nyilvánosan ölelkezni vele, végül mivel kegyeskedik az ő szájában áradni szét. Úgy fogadta magába, mint Istent, hallotta kiáltani, hallotta a többieket nevetni, amikor aztán megkapta, összecsuklott, s arccal a padlóra borult. A két nő emelte föl, s ezúttal kivitték.

Csattogtak a papucsok a folyosó piros kövén, a csöppnyi zárral ellátott ajtók olyan szabályosan követték egymást, mint nagy szállók szobaajtói. O nem merte megkérdezni, hogy laknak-e minden szobában, és ha igen, kik; akkor azonban az egyik társnője, akinek még nem hallotta a hangját, így szólt:

- A piros szárnyban vagyunk; az inasát Pierre-nek hívják.

- Milyen inast? - kérdezte O, akit megkapott a hang lágysága. - És magukat hogy hívják?

- Engem Andrée-nak.

- Engem pedig Jeanne-nak - mondta a másik.

- Az inasnál van a kulcs - folytatta az első -, ő fogja megkötözni és eloldani, ő fogja megkorbácsolni büntetésből, ha a többieknek nem lesz idejük magára.

- Tavaly a piros szárnyban voltam - mondta Jeanne -, Pierre már akkor itt volt. Gyakran jött be éjszaka; az inasoknak kulcsuk van a hozzájuk tartozó szobákhoz, s jogukban áll használni bennünket.

O tudni szerette volna, milyen ez a Pierre. Már nem volt ideje megkérdezni. Megállították a folyosó kanyarulatában, egy ajtó előtt, amit semmi sem különböztetett meg a többitől; O egy vöröses arcú, zsírpárnás nyakú, borotvált koponyájú, zömök parasztemberre emlékeztető alakot pillantott meg egy padon, az ajtó és a következő ajtó között; fekete szeme mélyen ült az arcában. Úgy volt öltözve, mint az operettek inasa: csipkés mellfodor habosodott ki fekete mellényéből, e fölött piros, ujjatlan kabátkát viselt. Különben fekete bugyogó, fehér térdharisnya és lakk eszkárpen volt rajta. Az övén neki is szíjkorbács lógott. Kezét rőt szőrzet borította. Kulcsot vett elő a mellényzsebéből, kinyitotta az ajtót, betessékelte a három nőt, s ezt mondta:

- Bezárom, csengessenek, ha kész lesznek.

A cella kicsi volt, s voltaképpen két helyiségből állt. A folyosóra vezető ajtó bezárult mögöttük; egy előszobában találták magukat, ebből nyílt a voltaképpeni cella; a cellából pedig egy másik ajtó vezetett a fürdőszobába. Az ablak szemben volt az ajtókkal. Alatta nagy, négyszögletű, prémmel letakart, igen alacsony ágy, fejjel a bal oldali falnak. Más bútor nem is volt, nem volt semmilyen tükör. A falak élénkpirosak voltak, a szőnyeg fekete. Andrée felhívta rá O figyelmét, hogy az ágy nem is igazán ágy, inkább kimatracozott emelvény;

hosszú szőrű, prémre emlékeztető, fekete szövet borította. A matrackeménységű lapos párna és a dublé takaró is ugyanabból az anyagból volt. A falon egyvalami volt, körülbelül abban a magasságban az ágyhoz képest, mint az oszlopból kiálló kampó a könyvtárszoba padlójához viszonyítva, nevezetesen egy vastag, csillogó acélgyűrű, melyen hosszú acéllánc vezetett át, s lógott le egyenesen az ágyra, ahol a szemek kis halomba gyűltek; a lánc másik vége kézmagasságban föl volt akasztva egy rugós kapocsra; olyan volt, mint zsinórral átkötött, félrehajtott függöny.

- Meg kell fürdessük - mondta Jeanne. - Levetkőztetem.

A fürdőszobában nem volt semmi rendkívüli, leszámítva a guggolós illemhelyet az ajtó melletti sarokban, s azt, hogy a falakat teljes egészében tükör borította. Andrée és Jeanne csak meztelenül engedte be O-t, aztán berakosgatták a ruháját a mosdó melletti faliszekrénybe, ahol már ott volt a papucsa és a piros köpenye, s vele maradtak, úgyhogy amikor le kellett kuporodnia a porcelántalapzaton, a számtalan tükörkép közt éppoly kiszolgáltatott helyzetbe került, mint a könyvtárban, amikor ismeretlen kezek tettek erőszakot rajta.

-Jön Pierre - mondta Jeanne -, s akkor majd meglátja.

- Pierre?

- Amikor bejön, hogy megláncolja, valószínűleg le is guggoltatja.

O érezte, hogy elsápad.

- De miért? - kérdezte.

- Mert muszáj - válaszolta Jeanne-, de magának szerencséje van.

- Miért van szerencsém?

- A szeretője hozta ide, ugye?

- Igen - mondta O.

- Akkor sokkal keményebben fognak bánni magával.

- Nem egészen értem...

- Hamar meg fogja érteni. Csöngetek Pierre-nek. Reggel magáért jövünk.

Andrée kimenet rámosolygott, Jeanne pedig megsimogatta a mellbimbóját, mielőtt követte volna; O dermedten állt az ágy lábánál. Leszámítva a bőr nyakörvet és karkötőt, ami megduzzadt a fürdővíztől, s még jobban szorított, O meztelen volt.

- Hát itt vagyunk, szép hölgy! - mondta az inas, amikor belépett.

Megfogta a kezét. Egymásba csúsztatta a karkötő gyűrűit, szorosan összefogva a csuklóját, ezt a két gyűrűt pedig hozzákapcsolta a nyakörv gyűrűjéhez. O tehát a nyaka magasságában tartotta összekulcsolt kezét, mintha imádkozna. Már csak a falhoz kellett láncolni az ágyon

heverő lánccal, mely a fönti karikán vezetett át. Pierre leakasztotta a horogról a lánc másik végét, s rövidebbre húzta. O kénytelen volt fölhúzódni az ágy fejéhez, ahol Pierre aztán lefektette. A lánc csörömpölt a gyűrűben, annyira megfeszült, hogy O csak az ágy szélességében mozoghatott, vagy az ágy fejének két oldalán állhatott. Mivel a lánc hátrafelé húzta a nyakörvet, a keze pedig mintegy előre húzta, kialakult valamiféle egyensúlyi állapot, az összekulcsolt keze a bal vállára szorult, s arrafelé billent a feje is. Az inas ráterítette O-ra a fekete takarót, előbb azonban visszahajtotta egy pillanatra a lábát a hasára, hogy megvizsgálja a combja közti nyílást. Többet nem nyúlt hozzá, nem szólt egy árva szót sem, eloltotta a két ajtó közti falikart, és kiment.

Amint ott feküdt magányosan a bal oldalán, sötétségben és csöndben, melegen a két szőrmeréteg közt, kényszerű mozdulatlanságban, O eltűnődött rajta, vajon miért keveredik benne annyi melegség a rettegéssel, vajon miért olyan édes a rettegés. Rájött, hogy az a leggyötrelmesebb, hogy megfosztották a kezétől, nem mintha az megvédelmezhette volna (kívánt-e egyáltalán védekezni?), de ha szabad a keze, legalább úgy tehetett volna, megkísérelhette volna elhárítani azokat a kezeket, melyek hatalmukba kerítik, elutasítani a testet, mely átdöfi, megpróbálhatta volna eltakarni a fenekét a korbács elől. Megfosztották a kezétől; még a saját teste is hozzáférhetetlen lett a számára; milyen különös érzés, hogy nem érintheti meg sem a tulajdon térdét, sem a hasa homorulatát. El van tiltva a combja közt égő ajkaktól, melyek tán épp azért égnek, mivel tudja, hogy nyitva vannak mindenki előtt, aki akarja őket: Pierre, az inas előtt is, ha kedve támad bejönni. S vajon miért van az, hogy a megkorbácsoltatása derűs emléket hagyott benne, ezzel szemben feldúlja a gondolat, hogy nyilván sose fogja megtudni, ki tett erőszakot a fenekén kétszer is a négy férfi közül, ugyanaz volt-e mindkétszer, s vajon a szeretője volt-e az. Hasára fordult, s elmerengett rajta, hogy a szeretője szereti a feneke vágását, de a ma estét kivéve (már ha ő volt az), még sose hatolt bele. Bárcsak ő lett volna az; megkérdezhetné tőle? Á, soha! Fölrémlett előtte a kéz, mely a kocsiban elvette tőle a harisnyatartóját és a bugyiját, és odaadta neki a harisnyagumikat, hogy ő legöngyölhesse a harisnyáját a térde fölé. A látvány olyan eleven volt, hogy megfeledkezett megkötözött kezéről, s megcsikordította láncát. De ha egyszer a kínszenvedés emléke olyan könnyű számára, a korbács szóra, a puszta gondolatára, az egyszeri megpillantására miért kezd úgy verni a szíve, mintha ki akarna ugrani, miért hunyja be a szemét a borzadálytól? Már nem is azon gondolkodott, hogy csak borzalomról van-e szó; páni félelem fogta el: föl fogják húzni a láncát, hogy kénytelen legyen fölállni az ágyon, és meg fogják korbácsolni, ő hassal a falhoz lapul, ők pedig korbácsolják, korbácsolják, a szó örvénylett a fejében. Pierre fogja megkorbácsolni, Jeanne mondta. Szerencséje van, mondta kétszer is Jeanne, sokkal keményebben fognak bánni magával, mit akart ezzel mondani? O már nem érzi a nyakörvet, a karperecet, a láncot, teste immáron sodródik; meg fogja érteni. O elalszik.

Az éjszaka utolsó óráiban, amikor a legsötétebb és leghidegebb van, közvetlenül hajnal előtt újra megjelent Pierre. Meggyújtotta a villanyt a fürdőszobában, s nyitva hagyta az ajtót, amitől fénynégyzet hullt az ágy közepére, arra a helyre, ahol O karcsú, összegömbölyödött teste fölpúposította a takarót; Pierre szó nélkül lerántotta róla. Mivel O a bal oldalán feküdt, arccal az ablaknak, kissé fölhúzott térddel, mintegy fölkínálta Pierre-nek a fekete szőrmén fehérlő farát. Az inas kihúzta a feje alól a párnát, udvariasan azt mondta: "Lenne szíves fölállni, kérem", s amikor O feltérdelt, amihez bele kellett kapaszkodnia a láncba, a könyökénél fogva segített neki, hogy egészen fölálljon, s arccal a falnak támaszkodjék. A fekete ágyról visszaverődő kevéske fény csak O testét világította meg, Pierre-ből nem látszott semmi. O nem látta, csak kikövetkeztette, hogy Pierre kiakasztja a láncot a rugós kapocsból, és egy másik szemét akasztja oda, oly módon, hogy a lánc feszes maradjon, és O érezte is, amint a lánc megfeszül. Meztelen talpai egymás mellett nyugodtak az ágyon. O azt sem látta,

hogy Pierre-nek az övén nem a szíjostor lóg, hanem annak a fekete korbácsnak a mása, mellyel mindössze kétszer, akkor is gyöngén ütötték meg, amikor az oszlophoz volt kikötve. Pierre az O derekára tette a bal kezét, a matrac behajlott egy kissé, amikor megvetette rajta a jobb lábát. O suhogást hallott a félhomályban, ezzel egy időben iszonyú égést érzett a fenekén keresztben, és felüvöltött. Pierre teljes erőből korbácsolta. Meg se várta, hogy O elcsendesedjék, négyszer kezdte újra, gondosan vigyázva rá, hogy mindig magasabbra vagy mélyebbre suhintson, mint előzőleg, hogy tisztán látsszanak a nyomok. O még ordított, könnyei belefolytak eltátott szájába, amikor Pierre abbahagyta.

- Lenne szíves megfordulni - mondta, s mivel O nem mozdult, azt se tudta, hogy hol van, megragadta a csípőjénél fogva; a korbácsot le se tette, a nyele hozzáért a nő derekához.

Amikor O szemben volt vele, elhátrált tőle egy kicsit, majd teljes erőből vesszőzni kezdte a combja elülső felét.

Az egész öt percig tartott. Aztán eloltotta a villanyt a fürdőszobában, becsukta az ajtót és kiment, O pedig, a kíntól reszketve, ott nyöszörgött láncaiban, a falnál, a sötétségben. Végül elhallgatott, s csak állt mozdulatlanul, amíg ki nem reggeledett; a fényes tapéta hűsítette megszaggatott bőrét. Oldalt fordulva nézett ki a keletre nyíló, padlótól mennyezetig érő ablakon, melyen nem volt függöny, csak az a piros vászon keretezte, ami a falakat is borította, az tört meg merev redőkben az elkötőzsinóroknál. Elnézte, amint föltámad a szürke hajnal, átsodorja páráit az őszcsillaga cserjéin, az ablak alatt, s fölfed végül egy nyárfát. Teljes szélcsend volt, mégis le-lehullt forogva egy-egy elsárgult levél. A mályvaszínű őszcsillagán túl gyepszőnyeg húzódott, azon túl fasor vezetett. Teljesen kivilágosodott, s O már jó ideje nem moccant. Talicskát toló kertész tűnt föl a fasorban. Odahallatszott a vaskerekek csikorgása a kavicson. Ha odajött volna, hogy összesöpörje a lehullt leveleket az őszcsillaga alól, amilyen nagy az ablak, és amilyen kicsi és világos a szoba, biztos meglátta volna a megláncolt, meztelen O-t és a korbácsolás nyomát a combján. A sebhelyek megduzzadtak, a feszes hurkák sokkal sötétebbek voltak, mint a falak pirosa. Vajon hol alszik a szeretője? Ó, mennyire szeret aludni az ilyen békés reggelen! Milyen szobában, milyen ágyban? Tudja-e, hogy milyen szenvedést szerzett neki? Vajon ő döntött így? O elgondolkozott azokon a foglyokon, akiket a történelemkönyvek metszeteiről ismer az ember, s akiket úgyszintén megláncoltak és megvesszőztek, hány éve, hány évszázada is?, s akik már rég nem élnek. O nem kívánt meghalni, de ha kínszenvedés az ára annak, hogy a szeretője továbbra is szeresse, ő azt kívánja neki, hogy örüljön az ő szenvedésének; ő pedig szerelmesen és némán várja, hogy visszakapja őt.

A nőknek nem volt kulcsuk sem az ajtókhoz, sem a láncokhoz, sem a karperecekhez és a nyakörvekhez, de minden férfi karikán viselte a három kulcsfajtát, mellyel bármely ajtót, illetve bármely lakatot, illetve bármely nyakörvet ki lehetett nyitni. Az inasoknak is volt kulcskarikájuk. Az éjszakai szolgálatot teljesítő inasok azonban reggel aludtak, úgyhogy valamelyik úr vagy egy másik inas nyitotta ki a zárakat. A férfi, aki belépett O cellájába, bőrkabátot, lovaglónadrágot és csizmát viselt. O nem ismerte föl. A férfi előbb a láncot oldotta el a faltól, úgyhogy O lefekhetett az ágyra. Mielőtt kioldozta volna a kezét, benyúlt a combjai közé, épp mint az az álarcos, kesztyűs férfi, akit O elsőnek pillantott meg a kis piros szalonban. Alkalmasint ugyanaz a személy volt. Arca csont és bőr, haja ősz, pillantása egyenes, mint öreg hugenották portréin látni. O végtelennek tetsző ideig állta a tekintetét, de aztán megfagyott ereiben a vér, eszébe jutott, hogy tilos derékon fölül pillantást vetni az urakra.

Behunyta a szemét, de elkésett vele; nevetést hallott, majd miközben végre kioldozta a kezét, a férfi ezt mondta:

-Jegyezzék föl a büntetést vacsora utánra.

Andrée-hoz és Jeanne-hoz beszélt, akik vele együtt jöttek be, s most ott várakoztak az ágy két oldalán. Aztán a férfi elment. Andrée fölvette a padlóról a párnát, visszahajtotta a takarót, melyet Pierre rántott le az ágyról, amikor bejött, hogy megkorbácsolja O-t, Jeanne közben kerekes asztalt gurított be a folyosóról s tolt az ágy fejéhez; az asztalon kávé, tej, cukor, kenyér, vaj, kifli.

- Egyen gyorsan - mondta Andrée -, kilenc óra van, utána aludhat délig; ha meghallja a csengetést, készülődhet az ebédhez. Akkor majd fürdik, fésülködik, én majd kifestem, és behúzom a fűzőjét.

- Csak délutánonként teljesít szolgálatot, a könyvtárban - mondta Jeanne -: felszolgálja a kávét és a likőröket, vigyáz a tűzre.

- És maguk? - kérdezte O.

- Ó, mi csak az első huszonnégy órában foglalkozunk magával, utána egyedül lesz, csak férfiakkal lesz dolga. Nem beszélhetünk magához, maga se beszélhet hozzánk.

- Maradjanak - mondta O -, maradjanak, és mondják meg...

Nem tudta befejezni: nyílt az ajtó; a szeretője jött, de nem egyedül. Úgy volt öltözve, mint amikor reggel fölkel, s rágyújt az aznapi első cigarettára: csíkos pizsama, kék gyapjúszövet házikabát; az a steppelt, selyemhajtókájú házikabát volt rajta, amit együtt vásároltak egy évvel azelőtt. Posztópapucsa kopott, újat kéne venni neki. A két nő nesztelenül eltűnt, mindössze a selyem suhogott, amikor fölemelték a szoknyájukat (valamennyi szoknya a földet söpörte); a papucs nem ütött zajt a szőnyegen. O dermedten ült az ágy szélén, az egyik lábát lelógatva, a másikat maga alá húzva, bal kezében egy csésze kávé, a másikban kifli; aztán a csésze hirtelen reszketni kezdett a kezében, a kiflit pedig kiejtette.

- Vedd föl - mondta René.

Ez volt az első szava. O letette a csészét az asztalra, fölvette a megkezdett kiflit, és letette a csésze mellé. Nagy kiflimorzsa maradt a szőnyegen, a meztelen lába mellett. René lehajolt és fölvette. Aztán leült O mellé, hanyatt döntötte és megcsókolta. O megkérdezte tőle, hogy szereti-e. "Szeretlek", válaszolta a férfi, aztán fölállt, fölállította O-t is, és végignyomogatta a sebeit, előbb hűs tenyerével, aztán az ajkával. A másik férfi egyelőre háttal állt nekik, az ajtónál, és cigarettázott; mivel a szeretőjével jött, O nem tudta, hogy ránézhet-e. Az sem könnyített a dolgán, ami azután következett. "Gyere, mutasd magad", mondta a szeretője, ezzel az ágy lábához húzta, s közölte a társával, hogy neki volt igaza, köszönetet mondott, s hozzátette, hogy az volna az igazságos, ha ő kapná meg elsőnek O-t, már ha van kedve hozzá. Ekkor az ismeretlen, akire O még mindig nem mert ránézni, megsimogatta a nő mellét és a fenekét, majd felszólította, hogy tegye szét a lábát. "Engedelmeskedj", mondta René, aki mögötte állt, és a hátát támasztotta. Jobb kezével megsimogatta az egyik mellét, a másikkal a vállát markolta.

Az ismeretlen leült az ágy szélére, megragadta és a szőrénél fogva lassan széthúzta a has alatti hasítékot óvó ajkakat. René előretolta O-t, hogy jobban hozzá lehessen férni, aztán megértette, hogy mit kíván O-tól a másik, s a jobb karjánál átfogta a nő derekát, hogy jobban tarthassa. O sose fogadta el ezt a fajta simogatást, ilyenkor vergődött, és iszonyúan szégyellte magát, igyekezett olyan gyorsan szabadulni belőle, amennyire csak tehette, olyan gyorsan, hogy alig-alig vált részesévé; mindig is szentségtörésnek érezte, mert szentségtörésszámba ment előtte, ha a szeretője van az ő térdénél, holott neki kell az övénél lennie; de most hirtelen megérezte, hogy nincs menekülés, elveszett. Mert felnyögött, amikor az idegen ajkak addig nyomogatták azt a húsdomborulatot, ahonnan a belső tölcsérzet nyílik, amíg egyszer csak lángba nem borították őt, aztán eltávolodtak, de a nyelv forró hegye csak annál jobban perzselt; O még hangosabban nyögdécselt, amikor ismét az ajak tapadt rá; érezte, hogy teste rejtett pontja megkeményszik, fölágaskodik, hogy a fogak és ajkak közt valami hosszú harapás szívja-szívja magába; s ettől a hosszú, édes harapástól egyre vadabbul zihált; lába már nem az övé volt, hanyatt feküdt, a René szája az övén; két keze leszorította a vállát az ágyra, miközben másik két kéz széttárta és magasba tartotta a lábát, a térdhajlatánál fogva. O keze a feneke alatt volt (René kötötte hátra, összekapcsolva a gyűrűket a karperecén, amikor az idegen felé tolta), hozzá-hozzáért a férfi hímvesszeje, a feneke vágásához dörgölődzött, aztán feljebb csusszant, s hirtelen tövig elmerült benne. Az első lökésre O fölkiáltott, mintha korbácsolnák, és fölkiáltott minden további lökésre is, miközben a szeretője a száját harapdálta. A férfi hirtelen tépte ki magát belőle, lerogyott a padlóra, mint akit villám sújtott, s ő is fölordított. René kioldotta O kezét, fölsegítette, lefektette és betakarta. A férfi föltápászkodott, s René vele együtt indult az ajtó felé. O hirtelen rádöbbent, mennyire kiszolgáltatott, megalázott, elátkozott. Úgy nyögött az idegen ajka alatt, ahogyan a szeretőjének sose sikerült őt megnyöszörögtetnie, úgy kiabált az idegen tagjának ütései alatt, ahogyan a szeretőjének sose sikerült megkiabáltatnia. Megcsúfolták, s ő vétkesnek bizonyult. Ha René elhagyná, igaza volna. De nem, az ajtó becsukódik, s René vele marad, visszajön, lefekszik mellé a takaró alá, becsusszan nedves, égő ágyékába, átöleli őt, s közben ezt mondja:

- Szeretlek. Ha majd az inasoknak adlak így, eljövök egy éjszaka, és véresre korbácsoltatlak.

A nap áthatolt a ködön, elárasztotta a szobát. De csak a déli csöngetés ébresztette föl őket.

O nem tudta, mit tegyen. A szeretője ott van, olyan közel, olyan gyöngéd kiszolgáltatottságban, mint alacsony szobájában, az ágyban, ahol majdnem minden éjszaka mellette alszik, amióta együtt laknak. Az angol stílusú, mahagóni, mennyezet nélküli oszlopos ágy oszlopai a fejnél magasabbak voltak, mint a lábnál. René mindig az O bal oldalán aludt, s valahányszor fölébredt, akár az éjszaka kellős közepén is, O lába felé nyúlt. O ezért mindig hálóinget hordott, s ha pizsamát vett, nem vett föl hozzá nadrágot. René most is így tett; O megfogta a kezét, megcsókolta, de nem mert kérdezősködni. A férfi annál többet beszélt. A nyakörvénél fogva, két ujját a bőr és a nyak közé csúsztatva, elmondta O-nak, hogy elvárja: mostantól kezdve egyaránt használhassa ő és azok, akiket ő jelöl ki, továbbá a kastélytársaság tagjai, akiket ő sem ismer, ahogyan az előző este történt. O egyedül tőle fog függeni, még akkor is, ha az ő jelenlétében vagy távollétében másoktól kap parancsot, mert ő eleve részese mindennek, amit O-val csinálnak, vagy amit rámérnek; ő birtokolja, ő a haszonélvezője, azokon keresztül használja, akiknek átengedi, úgy használja, hogy nekik adja. Legyen alázatos velük, fogadja el őket, mint neki, René-nek megannyi képmását, amilyennek őt elfogadja. Ily módon ő, René, úgy birtokolja majd, ahogyan Isten birtokolja teremtményeit, melyeket szörny vagy madár, láthatatlan szellem vagy eksztázis képében kerít hatalmába. Ő nem akar elszakadni tőle. Annál erősebben fog ragaszkodni hozzá, minél jobban

kiszolgáltatja. Az, hogy odaadta O-t, számára csak azt bizonyítja, s O számára is azt kellene bizonyítania, hogy O hozzá tartozik; az ember csak azt adhatja oda, ami az övé. Azért adta oda, hogy tüstént vissza is vegye; de ezáltal O értékesebb lett, miként egy közönséges tárgy is szentséggé lesz, ha isteni célra használják. Régóta szeretné prostituálni O-t, s most örömmel látja, hogy az ebből származó gyönyörűsége nagyobb, mint valaha is remélte, s ez még jobban hozzáköti őt, ahogyan O-t is hozzáköti; s minél jobban meg lesz alázva és meg lesz kínozva, annál inkább. Mivel O őt szereti, csak azt szeretheti, ami tőle származik. És O, mivel szerette őt, némán reszketett az örömtől, reszketett beleegyezőn. René alkalmasint kitalálta gondolatait, mert így folytatta:

- Te mindenbe könnyen beleegyezel, épp ezért kívánok tőled olyasmit, amibe lehetetlen lesz beleegyezned még akkor is, ha eleve elfogadod, még akkor is, ha most mindjárt igent mondasz rá, még akkor is, ha most úgy gondolod, hogy képes vagy engedelmeskedni. Egyszerűen képtelen leszel rá, hogy ne lázadj fel. Akaratod ellenére fogunk engedelmességre bírni; nemcsak azért, mert ebben összehasonlíthatatlanul nagyobb gyönyörűségemet lelem vagy lelik mások, hanem hogy rádöbbenjél, mit tettünk veled.

O azt akarta válaszolni, hogy ő a rabszolgája, hogy örömmel viseli bilincseit. A férfi azonban félbeszakította:

- Tegnap azt mondták neked, hogy nem szabad férfi arcába nézned vagy hozzá beszélned, amíg a kastélyban vagy. Hozzám megannyira sem szabad; hallgatnod és engedelmeskedned kell. Szeretlek. Kelj fel. Mostantól fogva csak azért nyitod ki a szádat egy férfi jelenlétében, hogy sikolts vagy csókolj.

O tehát fölkelt. René ágyban maradt. O megfürdött, megfésülködött; egész testében megborzongott a langyos víztől, amikor beleereszkedett elkínzott feneke, és dörzsölés nélkül kellett megtörülköznie, nehogy újra égni kezdjen a bőre. Csak a száját festette ki, a szemét nem, bepúderozta magát, s lesütött szemmel, még mindig meztelenül visszament a cellába. René Jeanne-t nézte, aki bejött időközben, s úgyszintén némán, lesütött szemmel ott állt az ágy fejénél. René szólt neki, hogy öltöztesse föl O-t. Jeanne fogta a zöld atlaszfűzőt, a fehér alsószoknyát, a ruhát, a zöld papucsot, összekapcsolta elöl a fűzőt, s kezdte meghúzni hátul a zsinegeket. A hosszú, merev fűző tele volt halcsonttal, mint a darázsderekak korában, és kosárkák voltak rajta a melleknek. Minél jobban megszorította az ember, a mell annál magasabbra szorult, kibuggyant végül a kosár fölé, kimutatva bimbóját. A derék ugyanakkor összeszorult, a has kidomborodott, a fenék ívben kigömbölyödött alóla. A páncélzat, furamód, kényelmes volt, s egy bizonyos határig pihentető. Az ember egyenesen tartotta magát benne, de ki tudja, miért, talán a kontraszt miatt, a szabadon maradt részek ezáltal még szabadabbnak, illetve még hozzáférhetőbbnek tetszettek. A bő szoknya, a nyak vonalától a mellbimbókig, a keblek teljes szélességében trapézszerűen kivágott fűző nem arra szolgált, hogy oltalmazza a testet, hanem hogy kihívóan mutogassa, hogy provokáljon. Miután Jeanne két csomóra kötötte a zsinórt, O fölvette egybeszabott ruháját, melynek alsószoknyája úgy tartozott hozzá a szoknyához, mint cserélhető bélés; a hátul megkötött ruhaderék ily módon kiadhatta a mellkas kecses vagy kevésbé kecses vonalát, attól függően, hogy mennyire húzták meg a fűzőt. Jeanne erősen meghúzta, s O látta magát a fürdőszoba tükrében, a nyitva hagyott ajtón át: karcsú teste teljesen elveszett a súlyos zöld atlaszban, mert olyan puffos volt a csípőjén, mint a krinolinszoknya. A két nő egymás mellett állt. Jeanne kinyújtotta a karját, hogy megigazítson egy redőt a zöld ruhaujjon, melle hullámzott a fűzőjét szegő csipkében, mellbimbója hosszú volt, barna udvar övezte. Ruhája sárga selyemszövetből készült. René odalépett a két nőhöz, s azt mondta:

- Nézd.

Aztán Jeanne-hez fordult:

- Emeld föl a ruhád.

Jeanne két kézzel emelte föl a susogó selymet és a batisztbélést lemeztelenítve aranybarna hasát, csillogó combját és térdét, s a tömött fekete háromszöget. René odanyúlt, s lassan beletúrt, a másik kezével keményre dörzsölte az egyik mellbimbót.

- Csak azért, hogy lásd - mondta O-nak.

O látta. Látta René gúnyos, egyszersmind figyelő arcát, látta a szemet, mely Jeanne résnyire nyíló száját, a nyakörvben feszülő, hátracsukló nyakát lesi. Adott-e neki olyan gyönyört, amilyet ez a nő vagy akármilyen másik nem adott már meg?

- Erre még nem gondoltál? - kérdezte René.

Nem, ez még nem jutott eszébe. Ott állt a két ajtó közt, a falhoz simulva, egyenesen, karját lelógatta. Most már rá se kellett parancsolni, hogy hallgasson. Hogyan is szólhatott volna? Renét talán meghatotta az O reményvesztettsége. Elengedte Jeanne-t, őt ölelte át, szerelmének, életének nevezte, többször is elmondta, hogy szereti. Keze, mely az O nyakát, tarkóját simogatta, nedves volt Jeanne-tól. Hát aztán? A fojtó kétségbeesés fölengedett: René szereti, igen, szereti! Hatalmában van, hogy gyönyört szerezzen Jeanne-nak vagy másoknak, de őt szereti.

- Szeretlek - súgta O a René fülébe olyan halkan, hogy a férfi alig hallotta -, szeretlek.

- Szeretlek.

René csak akkor ment el, amikor O-nak újra ragyogott a szeme a boldogságtól.

Jeanne kézen fogta O-t, és kivezette a folyosóra. Papucsuk újból csattogott a kövezeten, s újfent ott láttak egy inast az ajtók közti padon. Úgy volt öltözve, mint Pierre, de nem ő volt az. Ez magas, szikár volt, haja fekete. Eléjük vágott, betessékelte őket egy előszobába, ahol nagy zöld függönyök hátterére kirajzolódó kovácsoltvas kapu előtt két másik inas várakozott, lábuknál tűzfoltos, fehér kutyák.

- A zárt terület - suttogta Jeanne.

Az előttük menő inas azonban meghallotta, s megfordult. O döbbenten látta, hogy Jeanne elfehéredik, elengedi a kezét, elengedi ruháját, melyet kissé megemelt a másik kezével, s térdre esik a fekete márványpadlón - az előszoba fekete márványlapokkal volt kirakva. A vasrácsos kapunál álló két inas elnevette magát. Egyikük O-hoz lépett, megkérte, hogy kövesse, majd kinyitott egy ajtót azzal szemben, melyen át O bejött, és félrehúzódott. O nevetést hallott, léptek zaját, aztán az ajtó becsukódott mögötte. Sose tudta meg, hogy mi is történt, hogy Jeanne-t megbüntették-e, amiért beszélt, és hogy hogyan, vagy csak engedett az inas szeszélyének, esetleg valamiféle szabályhoz tartotta magát, amikor térdre esett, vagy tán meg akarta engesztelni az inast, s ez sikerült neki. Csak annyit figyelt meg a kastélyban való első tartózkodásakor, ami két hétig tartott, hogy bár a csönd-parancs teljes, ritkán fordul elő,

hogy a jövés-menésekkor, az étkezések alkalmával ne próbálták volna áthágni, főképpen nappal, amikor csak inasok voltak jelen, mintha a felöltözöttség magabiztosságot adott volna, ami aztán éjszaka, az urak jelenlétében, a meztelenségtől és a láncoktól egy csapásra szertefoszlott. Azt is észrevette, hogy az uraknál teljességgel elképzelhetetlen kicsikarni valami kedvezést; de nem így a szolgáknál. A szolgák sose adtak parancsot, ámbár udvarias kéréseik éppoly engesztelhetetlenek voltak, mint a parancsok. Úgy látszik, utasították őket, hogy ha csak ők tanúk rá, ott helyben büntessék meg azokat, akik vétenek a szabály ellen. O három ízben is látta, hogy földre teperik és megvesszőzik azokat a lányokat, akiket beszélgetésen kaptak, egyszer a piros szárnyba vezető folyosón, két alkalommal az ebédlőben, ahová épp akkor vezették be. Az embert tehát napközben is megkorbácsolhatták, ellentétben azzal, amit első este mondtak neki; az pedig, ami az inasok jelenlétében történt, mintha nem lett volna olyan fontos, az mintha az ő megítélésükre lett volna bízva. Nappali fényben az öltözékük furává, fenyegetővé vált. Volt, aki fekete harisnyában járt, a piros mellény és a fehér mellfodor helyett pedig bő ujjú, nyakban behúzott, csuklóban szoros, testhez simuló piros selyeminget viselt. Az is ilyen volt, aki a hetedik napon délben fölállított a puffjáról egy dús, rózsás keblű, tejfehér nyakú, szőke lányt, valami vétségen kaphatta, a korbács már ott volt a kezében; de a lány rámosolygott, s mondott neki valamit olyan gyorsan, hogy O nem értette meg. Mielőtt a férfi hozzáérhetett volna, ő már térdepelt, fehér keze már megérintette a még pihenő hímvesszőt a fekete selyem alatt; kiszabadította, résnyire nyíló szájához vitte. A lányt ezúttal nem korbácsolták meg. És mivel az a szolga volt az egyetlen fölvigyázó az ebédlőben, s mivel a simogatások fejében szemet hunyt, a többi lány beszélgetni kezdett. A szolgákat tehát le lehetett kenyerezni. De mivel? Csak egy szabály volt, melyet O csak üggyel-bajjal tudott betartani, sőt nem is tartotta be egészen, nevezetesen, hogy nem szabad a férfiak arcába néznie - ugyanis ez a szolgákra is érvényes volt. O állandó veszélyben érezte magát, annyira kíváncsi volt a férfiak arcára, többször meg is korbácsolták, ha rajtakapták, igaz, nem mindig (meglehetősen szabadon bántak a tilalommal, alkalmasint élvezték bűvös hatalmukat, ezért nem bánták, ha egy-egy tekintet olykor a szemükre vagy a szájukra tévedt, s csak aztán siklott vissza a hímvesszejükre, a korbácsukra, a kezükre, és elölről újra); de olyankor mindig, ha kedvük támadt rá, hogy megalázzák. Bármilyen kegyetlenül bántak is vele, ha egyszer rászánták magukat, O sose volt elég bátor vagy elég gyáva ahhoz, hogy a lábukhoz vesse magát; megtette néha, de sose önszántából. Ami a csöndparancsot illeti, ez olyan könnyű volt, ha nem a kedveséről volt szó, hogy egyszer sem vétett ellene; jelekkel értekezett például az egyik lánnyal, aki kihasználta az őr figyelmetlenségét, és mondott neki valamit. Ez általában az étkezések idején esett meg, abban a teremben, ahová akkor vezették be, amikor a kíséretükben lévő nagydarab inas visszafordult Jeanne miatt. A falak feketék voltak, és fekete volt a kőpadló, ugyancsak fekete a vastag üvegasztal, és a lányok fekete bőrrel letakart kerek zsámolyon ültek. O-nak föl kellett hajtania a szoknyáját, hogy leüljön, s abban a pillanatban, amikor a combja hozzáért a sima, hideg bőrhöz, újra átélte azt a bizonyos kezdőpillanatot, amikor a szeretője levétette vele a harisnyáját és a bugyiját, és közvetlenül a kocsi ülésére ültette. És fordítva, miután már elhagyta a kastélyt, s úgy kellett öltözködnie, mint mindenkinek, csak a feneke volt meztelen a semmitmondó kosztüm vagy az átlagos ruha alatt, valahányszor felhajtotta kombinéját és szoknyáját, hogy leüljön a szeretője vagy valaki más mellé egy autó ülésére vagy egy kávéházban, mindig a kastélyban érezte magát, selyemfűzőben, fedetlen keblekkel, kezek és szájak szabad prédájaként az iszonyú csöndben. Mindamellett semmi sem segített neki annyit, mint a csönd, hacsaknem a láncok. A láncok és a csönd, melynek belső bénaságot kellett volna bocsátania rá, meg kellett volna fojtania, mintegy fölszabadította. Mivé vált volna, ha meg van adva neki a szó joga, és szabadon használhatja a kezét, ha választhat, amikor a szeretője prostituálja őt? Kínzatás közben beszélt, ez igaz, de nevezhető-e szónak a jajgatás és sikoly? Aztán meg gyakran fölpeckelték a száját, így kárhoztatták némaságra. A pillantások, a kezek, a megbecstelenítő hímtagok, a

testét marcangoló korbács alatt pedig rajongó öntudatvesztés állapotába került, s ez szerelemmel töltötte el, egyszersmind közelebb vitte a halálhoz. Lehetett akárki, lehetett bármelyik a hozzá hasonlóan szétfeszített és megerőszakolt lányok közt, ha egyszer nem kellett segédkeznie a szétfeszítésben és a megerőszakolásban. A második napon tehát, amikor még negyvennyolc óra sem telt el az érkezése óta, ebéd után bevezették a könyvtárszobába, hogy a kávé és a tűz körül teljesítsen szolgálatot. Jeanne kísérte, akit a fekete szőrös inas visszahozott, és egy másik lány, akit Monique-nak hívtak. Ugyanaz az inas kísérte be őket, s ott maradt a szobában, a mellett az oszlop mellett állva, amelyhez O-t kikötötték. A könyvtár kihalt volt. A franciaablakok nyugatra nyíltak, s az alig felhős, békés égbolton lefelé görgő őszi nap föld- és avarillatú, óriási, kénsárga krizantémcsokrot világított meg a komódon.

- Megjelölte Pierre az este? - kérdezte az inas O-tól. O bólintott.

- Mutassa meg - mondta az inas -, lesz szíves fölemelni a ruháját.

Az inas megvárta, amíg O fölgöngyölte hátul a ruháját, ahogyan Jeanne az előző este, s amit Jeanne segített neki rögzíteni. Aztán fölszólította, hogy gyújtsa meg a tüzet. O hátsófelét, egészen derékig, a combját, karcsú lábát mintegy keretbe foglalta a zöld selyem és a fehér batiszt ráncainak zuhataga. Az öt sebhely fekete volt. A tűz már elő volt készítve a tűzhelyen, O-nak csak föl kellett lobbantania egy szál gyufával a rőzse alá bekészített szalmát. Az almafagallyak hamarosan lángra kaptak, a tölgyhasábok ropogva, nagy fénnyel, a nappali világításban szinte láthatatlanul, illatozva égtek. Bejött egy másik inas, tálcát, azon csészéket és kávét tett a tükörasztalkára - a lámpát azóta máshová tették -, aztán kiment. O odament az asztalkához, Monique és Jeanne állva maradt a kandalló két oldalán. Ekkor bejött két férfi, az első inas pedig kiment. O fölismerni vélte a hangja után azt, aki megerőszakolta az este, s aki azt kérte, tegyék könnyebbé a fenekébe való behatolás útját. O megnézte titokban, miközben töltötte a kávét a fekete-arany csészécskékbe, melyeket cukorral együtt Monique szolgált föl. Tehát ez a fiatal, karcsú, szőke, angolos küllemű fiú az. A fiatalember megint megszólalt; O-nak már nem volt semmi kétsége. A másik is szőke volt; alakja zömök, arca széles. Ott ültek a nagy bőrfotelokban, melengették a lábukat a tűznél, békésen cigarettázva újságot olvastak, ügyet se vetve a nőkre, mintha ott se lettek volna. Néha-néha papírzizegés, az összeomló parázs neszezése hallatszott. O olykor tett a tűzre egy-egy hasábot. Párnán ült, a fáskosár mellett, Monique és Jeanne vele szemben, szintén a földön. Szétterített szoknyáik összekeveredtek. A Monique-é sötétvörösen izzott. Jó óra telt el így, aztán a szőke fiú hirtelen magához hívta Jeanne-t, majd Monique-ot. Azt mondta nekik, hogy vigyék oda a puffot (azt a puffot, melyen hasra fektették O-t az előző este). Monique nem várt újabb parancsra, letérdelt, mellét rányomta a szőrmére, s két kézzel megragadta a puff két sarkát. Meg sem mozdult, amikor a fiú fölemeltette Jeanne-nal a piros szoknyáját, Jeanne-nak akkor ki kellett nyitnia a fiú ruháját, a lehető legdurvábban szólították föl rá, és két kézre kellett fognia azt a húskardot, mely előző este olyan kegyetlenül döfte át O-t, legalább egyszer. A hús megduzzadt, megkeményedett a zárt marokban, és O látta, hogy ugyanaz a kéz, a Jeanne kis keze széthúzza Monique combjait, a fiú pedig kis lökésekkel, lassan behatol a hasítékba, Monique nyögései közepette. A másik férfi, aki addig némán nézett, intett O-nak, hogy jöjjön közelebb, s anélkül, hogy levette volna a szemét a látványról, rádöntötte O-t a fotel karjára - fölhajtott szoknyája alatt teljes hosszúságában csupasz volt a feneke -, és marokra fogta a lábközét. Ebben a helyzetben pillantotta meg O-t Re-né, egy perccel később, amikor benyitott.

- Ne mozduljanak, kérem - mondta, s leült a földre, arra az ülőpárnára, melyen O ült a kandalló sarkában, mielőtt szólították.

Figyelmesen nézte O-t, és elmosolyodott, valahányszor a kéz belevájt O ágyékába, valahányszor jobb fogást keresve még mélyebben túrt bele az ágyékába és a fenekébe, valahányszor O önkéntelenül feljajdult. Monique már rég állt, Jeanne táplálta a tüzet O helyett, ő vitt Renének egy palack whiskyt; René kezet csókolt érte, közben egy pillanatra se vette le a szemét O-ról. Ekkor a férfi, aki O-t markolászta, ezt mondta:

- Az öné?

- Igen - válaszolta René.

- Jacques-nak igaza van - folytatta a másik -, túl szűk, ki kell tágítani.

- De azért nem annyira - mondta Jacques.

- Ahogy óhajtja - mondta René, és fölállt -, jobban meg tudja ítélni, mint jómagam.

Ezzel René csöngetett.

Attól kezdve, egy héten át, amint véget ért a szolgálat a könyvtárban, az est leszállta és az éjszakai órák közt, általában nyolckor vagy tízkor, amikor visszavitték -már ha visszavitték -, megláncolva, a piros köpönyege alatt meztelenül, O egy felajzott férfi nemi szervet formázó ebonitrudat hordott a fenekében; ezt három feszes láncocska rögzítette a derekán lévő bőrövhöz, nehogy az izmok belső mozgása kitolja a rudat. Az egyik láncocska a fenék vonalát követte, a másik kettő a comb hajlatát, szabadon hagyva a kis háromszöget, hogy alkalomadtán ne akadályozza a behatolást. René tehát azért csöngetett, hogy behozassa a ládikát, melynek egyik rekeszében láncocskák és övek voltak nagy választékban, a másikban pedig rudak, a legvékonyabbtól a legvastagabbig. Annyiban valamennyi egyforma volt, hogy az alapjuknál kiszélesedtek, nehogy fölcsússzanak a test belsejébe, mert akkor összeszorult volna a kitágítandó és szétfeszítendő húsgyűrű. És egyre jobban szétfeszült, ahogy múltak a napok, hiszen Jacques egyre vastagabb rudakat tétetett bele; maga elé térdepeltette vagy inkább földre borultatta, és fölügyelte, hogy Jeanne vagy Monique, vagy aki épp ott volt, jól erősíti-e be a kiválasztott rudat. Vacsorakor, melyet a lányok együtt költöttek el fürdés után, meztelenül és kifestve, ugyanabban az ebédlőben, O még mindig viselte, s a láncocskák és az öv miatt mindenki láthatta, hogy viseli. Pierre, az inas csak akkor szabadította meg tőle, amikor odaláncolta éjszakára a falhoz, ha senki se tartott igényt rá, vagy amikor hátrabilincselte a kezét, ha vissza kellett kísérnie a könyvtárba. Ritkán fordult elő, hogy valaki ne akarta volna igénybe venni a gyorsan járhatóvá tett, jóllehet a másiknál még mindig szűkebb utat. Egy hét után már nem volt szükség semmiféle készségre, s a szeretője közölte O-val: örül, hogy most már elöl is, hátul is nyitva van, s gondja lesz rá, hogy úgy is maradjon. Egyszersmind figyelmeztette, hogy elmegy, csak egy hét múlva jön érte, s viszi vissza Párizsba, addig O itt marad a kastélyban. - De szeretlek - fűzte hozzá -, szeretlek, ne felejts el.

Ó, hogy is felejthette volna el?! Ő volt a kéz, mely bekötötte a szemét, ő volt Pierre-nek, az inasnak a korbácsa, ő volt az ágy fölött függő lánc, ő volt az ismeretlen, aki a hasát harapdálta, és az ő hangja volt minden hang, mely parancsokat adott neki. Hogy belefáradt-e? Nem. Mivel minduntalan megalázták, hozzá kellett volna szoknia a megaláztatásokhoz, mivel simogatták, a simogatásokhoz, és mivel meg-megkorbácsolták, a korbácshoz. A fájdalom és kéj után föltámadó szörnyű csömörnek lassanként vissza kellett volna vetnie őt az érzéketlenség partjaira, az álom vagy az alvajárás határmezsgyéjére. Épp az ellenkezője történt. Talán közrejátszhatott ebben a fűző, mely egyenesen tartotta, a láncok, melyek

meghódoltatták, a csönd, mely betakarta, meg a hozzá hasonlóan kiszolgáltatott lányok állandó látványa, s ha nem voltak kiszolgáltatva, állandóan hozzáférhető testük látványa. A látvány éppúgy, mint tulajdon testének tudata. Amint nap mint nap, szertartásszerűen beszennyezte a nyál és a sperma, a saját izzadságával elkeveredő idegen izzadság, szó szerint a tisztátalanság, a szenny amaz edényének érezte magát, melyről az írás beszél. És mégis, testének állandóan bántalmazott részei érzékenyebbé, s úgy érezte, szebbé lettek, valahogy mintha megnemesültek volna: névtelen hímvesszőkre csukódó szája, mellbimbója, melyet egyfolytában kezek dörzsöltek, a széttárt combja közt befelé vezető ösvények, melyeken boldog-boldogtalan kedvére járhatott ki-be. Furcsa, hogy valakit a prostituálás töltsön el méltósággal, márpedig O esetében ez történt. Valahogy mintha belülről világosodott volna meg, járásán nyugalom, arcán pedig az a háborítatlan belső mosoly és derű ömlött el, mely a vezeklők szemében inkább csak sejthető, semmint látható.

Éjszaka volt, amikor René figyelmeztette, hogy otthagyja. O meztelenül várta cellájában, hogy érte jöjjenek, és az ebédlőbe vezessék. Szeretője úgy volt öltözve, mint rendesen, közönséges utcai ruha volt rajta. A skót gyapjúszövet ingerelte O mellbimbóját, amikor a férfi magához ölelte. Megcsókolta O-t, lefektette, hozzásimult, és lassan, gyöngéden magáévá tette, ki-be járva az odakínált két úton, hogy végül a szájában áradjon szét; utána még egyszer megcsókolta.

- Szeretnélek megkorbácsoltatni, mielőtt elmennék -mondta -, de ezúttal megkérdezlek. Beleegyezel?

O beleegyezett.

- Szeretlek - mondta René -, csöngess Pierre-nek.

O csöngetett. Pierre a feje fölé láncolta a kezét, az ágy láncához. Amikor ki volt kötve, a szeretője még egyszer megcsókolta, az ágyon állva, hozzásimulva, még egyszer elmondta, hogy szereti, aztán leszállt az ágyról, és intett Pierre-nek. Végignézte hiábavaló vergődését, megvárta, amíg a nyögések ordításba mennek át. Amikor már a könnye is folyt, elküldte Pierre-t. O-nak volt még annyi ereje, hogy megmondja neki: szereti. Akkor René megcsókolta könnyáztatta arcát, ziháló száját, eloldozta, lefektette, és elment.

Keveset mondunk, ha azt mondjuk, hogy O attól a pillanattól fogva várta vissza a szeretőjét, hogy az otthagyta, hiszen maga volt a megtestesült várakozás és éjszaka. Napközben olyan volt, mint egy festett bábu, melynek bársonyos a bőre, engedelmes a szája, és lesüti a szemét - ez volt az egyetlen időszak, amikor betartotta a szabályt. Megrakta és táplálta a tüzet, kávét és italt töltött és kínált, meggyújtotta a cigarettákat, szétrakosgatta a virágot, és összehajtogatta az újságokat, mint fiatal lány a szülei szalonjában, és tette ezt fedetlen kebellel, nyakörvben, feszes fűzőben és rabbilincsben, és olyan ártatlanul, hogy a férfiak mindig meg akarták erőszakolni, még akkor is, ha történetesen egy másik lány megerőszakolásához hívták oda; alkalmasint ezért bántalmazták őt többet. Hibát követett volna el, vagy a szeretője épp azért hagyta magára, hogy szabadabban rendelkezzenek vele azok, akiknek kölcsönadta? Annyi bizonyos, hogy a férfi távozásának másnapján, késő este, mikor már levetkőzött, és a fürdőszoba tükrében nézegette a combja elülső felén már alig látható korbácsnyomokat, bejött Pierre. Két óra volt még vacsoráig. Pierre közölte vele, hogy nem fog a közös helyiségben vacsorázni, s hogy készüljön, ezzel a sarokban lévő lyukra mutatott, s O-nak valóban oda kellett kuporodnia, mégpedig Pierre jelenlétében, ahogyan Jeanne mondta. Pierre egyfolytában méricskélte, amíg ott guggolt, O látta őt a tükörben, és látta saját magát is, amint

képtelen visszatartani a testéből kicsurranó vizet. Aztán meg kellett fürdenie, és ki kellett készítenie magát; Pierre csak állt és nézte. Amikor elindult a papucsáért, Pierre megfogta és hátrakötötte a kezét; azt mondta, hogy ez nem büntetés, és hogy várjon egy pillanatig. O leült az ágy sarkára. Odakint hideg szél tombolt, esett az eső, az ablak előtt hajlongott a nyárfa, időnként egy-egy sápadt, ázott levél csapódott az üvegre. Olyan sötét lett, mint éjnek évadján, jóllehet még nem ütötte el a hetet; de már benne jártak az őszben, a napok rövidebbek lettek. Pierre azzal a kendővel tért vissza, mellyel az első este kötötték be O szemét. Hosszú, csörömpölő láncot is hozott, olyat, amilyen a falon volt. O-nak úgy rémlett, hogy habozik, megláncolja-e, vagy a szemét kösse-e be előbb. Nem érdekelte, mit akarnak tőle, az esőt nézte, s azon merengett, hogy René azt mondta, visszajön, s hogy addig még öt napnak és öt éjszakának kell eltelnie, s hogy vajon hol van René, egyedül van-e, s ha nincsen egyedül, akkor kivel van. De visszajön, biztos visszajön. Pierre letette a láncot az ágyra, s anélkül, hogy megzavarta volna O-t merengésében, bekötötte a szemét a fekete bársonyszalaggal. A kendő kidomborodott egy csöppet a szemüreg fölött, és pontosan rásimult az arccsontra, úgyhogy képtelenség volt kipillantani alóla, képtelenség volt fölemelni a szemhéjat. Áldott éjszaka, mely csak tulajdon éjszakájához volt fogható - O még sose fogadta ilyen örömmel -, áldott láncok, melyek mintegy önmaguktól ragadták el. Pierre a nyakörvére kapcsolta a láncot, és fölszólította, hogy kövesse. O fölállt, érezte, hogy megrántják előre, és elindult. Meztelen talpa megdermedt a kövezeten, s ebből megértette, hogy a piros szárny folyosóján jár; aztán a még mindig hideg padló érdessé vált; homokkő vagy gránitkockákon lépkedett. Az inas kétszer állította meg, hallotta a kulcs csikorgását a nyitódó, majd csukódó zárban.

- Vigyázzon, lépcső - mondta Pierre; O lépett egyet és megbotlott.

Pierre elkapta. Addig csak azért érintette meg, hogy megláncolja vagy megverje, de akkor lefektette a hideg lépcsőre, ahol O csak jól-rosszul tudott megtámaszkodni megkötözött kézzel, hogy le ne csússzék, s rávetette magát a mellére. Szája egyikről a másikra vándorolt, s amint hozzásimult, O érezte, hogy lassan fölágaskodik a hímvesszeje. Pierre egészen addig tartotta O-t ebben a helyzetben, amíg ki nem töltötte rajta a kedvét. O átnedvesedve, hidegtől reszketve megtette végre az utolsó lépcsőfokokat, hallotta, amint kinyílik még egy ajtó, bement rajta, s megérezte talpa alatt a vastag szőnyeget. Húztak még egyet a láncán, aztán Pierre kioldozta a kezét, leoldotta szeméről a szalagot; kicsi, alacsony, boltozatos, kerek szobában volt; a falakat és a boltozatot nem burkolta semmi, látszottak a kövek közti fugák. A nyakörvéhez erősített lánc a falból egy méter magasan kiálló gyűrűhöz vezetett, és csak kétlépésnyi szabad mozgást engedélyezett előre. Nemhogy ágy, de semmilyen fekvőalkalmatosság, sőt takaró sem volt, csak három-négy marokkói ülőpárnára emlékeztető párna hevert ottan, elérhetetlen távolságban, nyilván nem neki szánták őket. Az ő keze ügyében, egy falmélyedésben, ahonnan az a kevéske fény is jött, ami bevilágította a szobát, víz, gyümölcs, kenyér állt egy fatálcán. Lent körös-körül hősugárzók voltak a falba süllyesztve, mégis dohos földszag érződött, mint régi börtönökben, mint ódon várak lakatlan tornyaiban. O csakhamar elvesztette az időérzékét ebben a meleg félhomályban, ahová nem hatolt le semmiféle zaj. Nem volt többé se nappal, se éjszaka, a fény sose aludt ki. Olykor bejött Pierre vagy egy másik inas, vizet, gyümölcsöt és kenyeret tett a tálcára, ha elfogyott, vagy bevitte őt fürödni egy szomszédos lyukba. Sose látta a bejövő férfiakat, mert mindig bejött előttük egy inas, hogy bekösse a szemét, és csak akkor oldotta le róla a kendőt, ha a férfiak már elmentek. Őket sem tudta már számon tartani, nem tudta, hányan vannak; vaktában simogató keze, vaktában csókoló ajka sose tudta, kit érint meg. Néha többen voltak, leggyakrabban csak egyvalaki, de valahányszor közeledtek volna hozzá, letérdepeltették, arccal a falnak, a nyakörve gyűrűjét beakasztották abba a karikába, melyhez hozzá volt láncolva, és megkorbácsolták. O a falra fektette a tenyerét, arcát rászorította a keze fejére,

hogy ne horzsolja össze; de a térdét és a mellét felsértette a fal. Nem tudta már, hányszor kínozták meg, mennyit sikoltott; üvöltését elnyelte a boltozat. Csak várt. Aztán az idő mozdulatlansága hirtelen véget ért. Megoldották láncát a bársony éjszakában. Három hónapja, három napja várt már, vagy inkább tíz napja, tíz éve. Érezte, hogy beburkolják valamiféle vastag kelmébe, valaki ölbe veszi a vállánál és a térdhajlásánál fogva, és elviszi. Aztán ismét ott volt a cellájában, a fekete szőrme alatt feküdt, kora délután volt, a szeme nyitva, a keze szabad, René ül mellette, simogatja a haját.

- Föl kell öltöznöd - mondta -, elmegyünk.

O utoljára fürdött meg, René lekefélte a haját, odaadta a púderét és a rúzsát. Amikor O visszajött a cellába, ott találta az ágy lábánál a kosztümjét, a blúzát, a kombinéját, a harisnyáját, a cipőjét, a táskáját és a kesztyűjét. Ott volt még a köpenye is, melyet a kosztümre vett föl, ha lehűlt az idő, és egy selyemsál is, hogy védje a nyakát, csak harisnyatartó és bugyi nem volt. O lassan fölöltözött, harisnyáját visszagöngyölítette a térde fölé; kosztümkabátját nem vette föl, mert nagyon meleg volt a cellában. Az a férfi lépett be, aki az első este elmagyarázta, hogy mit kívánnak tőle. Lekapcsolta róla a nyakörvet és a karperecet, mely már két hete tartotta fogságban. Valóban megszabadult tőle? Hiányzott volna? Nem szólt, alig merte megérinteni a csuklóját, a nyakához pedig hozzá se mert érni. Aztán René elé tett egy faládikát, hogy válassza ki a sok egyforma gyűrű közül azt, amelyik illik a bal gyűrűsujjára. Különös vasgyűrűk voltak, belsejük arannyal volt befuttatva, széles, súlyos pecsétlapjukon - pecsétgyűrűkhöz hasonlítottak, csakhogy domborúak voltak - arany niello, egy háromküllőjű kerékféleség rajza volt látható, a karok spirálisban végződtek, mint a kelták napkerekei. A második épp illett rá, csak egy kicsit kellett erőltetnie. Nehéznek érezte a kezén; az aranya mintegy lopva ragyogott a lecsiszolt vas fakószürkéjén. Miért a vas, miért az arany, és miért e jel, melyet O nem értett? Nem lehetett erről beszélni ebben a piros kárpittal bevont szobában, ahol a lánc még mindig ott lógott a falon, az ágy fölött, ahol a széttúrt fekete ágynemű a padlón hevert, ahová Pierre, az inas bármikor bejöhetett, mindjárt itt lesz!, operakosztümbe öltözve, a párás novemberi fényben. O tévedett, Pierre nem jött be. René fölvétette vele a kosztümkabátját és hosszú kesztyűjét, mely ruhája ujja fölé ért. O fogta a sálját, a táskáját, karjára vette a köpenyét. Cipője sarka nem ütött akkora zajt a folyosó kőkockáin, mint a papucs; az ajtók zárva voltak, az előszobában senki. O fogta a szeretője kezét. A velük lévő ismeretlen kinyitotta a vasrácsos kaput, melyről Jeanne azt mondta, hogy ott van a zárt terület, s amelyet immár nem őriztek se inasok, se kutyák. Az ismeretlen fölhajtotta a zöld bársonyfüggönyt, és betessékelte őket. A függöny visszahullt. Hallatszott a vasajtó csukódása. Maguk voltak egy másik előszobában, mely a parkra nyílt. Már csak a lépcsőkön kellett lemenni, lent O fölismerte a kocsit. Beült a szeretője mellé, elindultak. A nagykapu tárva-nyitva volt; kiérve a parkból, pár száz méter után René megállt, hogy megcsókolja O-t. Békés falucska előtt voltak; mikor áthajtottak rajta, O-nak sikerült elolvasnia a nevet a helységnévtáblán: Roissy.

II

SIR STEPHEN

O a Szent Lajos-szigeten lakott, egy régi ház padlásterében kialakított, délre, a Szajnára néző lakásban. A széles, alacsony manzárdszobák közül a két homlokzati a tetőbe mélyített erkélyre nyílt. Az egyik az O szobája volt, a másik szalon, dolgozó-, vagy ha úgy tetszett, lakószoba; két ablakával szemben széles kerevet, a kandallóval átellenben pedig ódon asztal állt; a kandallót padlótól mennyezetig érő könyvespolc foglalta keretbe. Néha ott vacsoráztak, ha az udvarra nyíló, sötétzöld sávollyal bevont ebédlő kicsinek bizonyult a vendégeknek. Az udvarra nyíló másik szoba Renéé volt, ott tartotta a ruháit és ott is lakott. O megosztotta vele a sárga fürdőszobát; úgyszintén sárga volt a csöppnyi konyha is. A bejárónő naponta jött. Az udvari szobák piros kőlapokkal voltak kirakva, azzal a hatszögletű kőlappal, mellyel a második emelettől fölfelé minden régi párizsi palota lépcsőfokait és -pihenőit burkolják. O-nak megdobbant a szíve, amikor meglátta, hogy ugyanolyanok a kőlapok, mint a roissyi folyosókon. O kis szobájának rózsaszín-fekete kartonszövet függönyei be voltak húzva, a kandalló rácsa mögött pattogott a tűz, az ágy meg volt vetve.

- Vettem neked egy nejlon hálóinget - mondta René -, ilyened még nem volt.

Valóban, az óegyiptomi szobrocskák öltözékéhez foghatóan finom, áttetsző, feszes, fehér rakott nejlon hálóing volt széthajtogatva az ágy szélén, azon az oldalon, ahol O feküdt. Gumírozott keskeny öv húzta össze derékban, anyaga olyan könnyű volt, hogy a mellbimbó rózsásra színezte. A függönyöket, az ágy fejénél lévő, a függöny anyagával bevont keretes falrészt, a kartonszövettel letakart két alacsony kis fotelt leszámítva minden fehér volt a szobában: a falak, az ágy mahagóni oszlopai, a medvebőrök a padlón. O fehér ingben, a tűz előtt kuporogva hallgatta szerelmesét. René mindenekelőtt közölte vele: ne higgye, hogy a jövőben szabad. Ettől eltekintve jogában áll, hogy ne szeresse és azonnal elhagyja őt. Ha azonban szereti, semmi sincs megengedve neki. O némán hallgatta, mérhetetlen boldogság töltötte el, amiért René meg akar bizonyosodni - mindegy, milyen módon - arról, hogy ő hozzá tartozik, s mert naivitásában föl sem merül benne: az ő Renéhez tartozása nem szorul bizonyításra. Vagy tán lehet, hogy tisztában van vele, s csak azért nem akarja kimutatni, mert ebben leli örömét? O a tüzet nézte, miközben a férfi beszélt; René azonban nem mert a szemébe nézni. Állva maradt, föl-alá járt. Aztán hirtelen közölte vele, hogy azt akarja: amíg hallgatja, tárja szét a lábát, és ne kulcsolja össze a karját; O ugyanis összeszorította a lábát, és térde köré fonta a karját. Fölhajtotta tehát az ingét, föltérdelt, a sarkára nehezedett; olyanformán ült, mint a karmelita apácák vagy a japán nők. Lévén hogy jól széttette a térdét, érezte a jegesmedvebőr könnyű szúrását a combja belső felén; René szerint azonban még mindig nem tárta szét eléggé a lábát. A "tárni" szó és a "tárd szét a lábad" kifejezés oly felkavarón, ellentmondást nem tűrőn, akkora eréllyel hangzott a kedvese szájából, hogy O gondolatban mindig porig alázkodott, valamiféle szent borzadály vett erőt rajta, mintha maga Isten s nem a férfi szólt volna hozzá. Mozdulatlan maradt tehát, kifordított tenyere ott nyugodott a lába mellett; köré terülő inge újabb ráncokba rendeződött a lába között. Szeretője egyszerű dolgot kívánt tőle, nevezetesen azt, hogy állandóan, bármely pillanatban

hozzáférhető legyen. De nem érte be annyival, hogy ő ezt tudja róla; arra volt szüksége, hogy O birtoklása ne ütközzék semmilyen akadályba, és viselkedése, egész ruházkodása ezt szimbolizálja a beavatottak számára. Ez két dolgot jelent. Az elsőt már tudja; ez nem más, mint amire már figyelmeztették a kastélyba való megérkezése estéjén; nem szabad többé keresztbe tennie a lábát, az ajkának pedig résnyire nyitva kell lennie. Most biztos azt hiszi, hogy ez semmiség (O valóban azt hitte), de meglátja, az előírás betartásához szakadatlanul meg kell majd feszítenie a figyelmét; ez olyankor is emlékeztetni fogja voltaképpeni helyzetére - melyről csak ők ketten tudnak és még egynéhányan -, amikor mindennapi foglalatosságait végzi, olyanok társaságában, akik nem részesei e titoknak. Ami a ruházatát illeti, neki kell összeválogatnia, vagy szükség esetén olyat kifundálnia, hogy ne kelljen többé félmeztelenre vetkőztetniük, mint a kocsiban, ami Roissyba vitte; holnap válogassa át a szekrényekben lévő ruháit és a fiókokban lévő fehérneműjét, s adja át neki minden harisnyatartóját és bugyiját; továbbá az olyan melltartókat, amilyeneknek a pántját el kellett vágni ahhoz, hogy le lehessen venni, a melleket eltakaró kombinékat, az elöl nem nyíló blúzokat és ruhákat, az egyetlen mozdulattal föl nem hajtható szoknyákat. Csináltasson magának más melltartókat, más blúzokat, más ruhákat. Hogy mostantól fogva pucér lesz a melle a blúz vagy a pulóver alatt, ha elmegy a fehérnemű-varrónőjéhez? Nos, pucér lesz! Ha észreveszi valaki, kimagyarázkodik, ahogyan tud, vagy nem magyarázkodik ki, ahogy tetszik. Egyelőre nincs további mondanivalója, a további teendőket csak néhány nap múlva kívánja elmondani, amikor O már úgy lesz öltözve, ahogy kell. Az íróasztala fiókjában van annyi pénz, amennyire szüksége lehet. Amikor René befejezte, O nem mozdult, csak annyit suttogott: "Szeretlek." A férfi tett a tűzre, ő gyújtotta föl a rózsaszínű opálüveg éjjelilámpát. Aztán azt mondta O-nak, hogy feküdjön le és várjon, szeretne vele aludni. Amikor René mellé feküdt, O kinyújtotta a kezét, hogy eloltsa a lámpát; a bal kezét nyújtotta ki, s vasgyűrűjének baljós fénye volt az utolsó, amit látott, mielőtt sötétség borult volna mindenre. Az oldalán feküdt; abban a pillanatban a szeretője halkan a nevén szólította, aztán megmarkolta az ágyékát és magához húzta.

Másnap O, hálóköntösben, épp befejezte a reggelit a zöld ebédlőben - René korán elment, O estére várta vissza, hogy elmenjenek vacsorázni -, amikor megszólalt a telefon. A készülék a hálószobában volt, az ágy fejénél, a lámpa alatt. O leült a földre, fölvette a kagylót. René volt az, azt akarta tudni, elment-e már a bejárónő. Igen, az imént ment el, miután fölszolgálta a reggelit, s csak másnap reggel jön újra.

- Nekifogtál a ruháid átválogatásának? - kérdezte René.

- Neki akartam fogni - mondta O -, de későn kelteni föl; megfürödtem, s dél lett, mire elkészültem.

- Föl vagy öltözve?

- Nem, hálóing és pongyola van rajtam.

- Tedd most le a kagylót, de mellé, vesd le a pongyoládat és a hálóingedet.

O olyan lázasan engedelmeskedett, hogy a készülék lecsúszott az ágyról a fehér szőnyegre; azt hitte, megszakadt a vonal. De nem szakadt meg.

- Meztelen vagy? - kérdezte René.

- Igen - mondta O -, honnan hívsz?

A férfi nem válaszolt; csak annyit kérdezett:

- Viseled a gyűrűt?

A gyűrű ott volt O ujján. Ekkor René azt mondta, hogy maradjon úgy, ahogy van, egészen addig, amíg ő meg nem jön, úgy készítse össze a kidobandó ruhákat. Ezzel letette a kagylót. Egy óra elmúlt, szép idő volt. Napsugár esett a szőnyegen heverő fehér hálóingre és a friss mandulahéj halványzöldjében pompázó, bordázott bársonypongyolára, mely csak az imént siklott O lábához. Fölmarkolta az egészet, bevitte a fürdőszobába, és beakasztotta a faliszekrénybe. Két, ajtóra szerelt tükör és egy tükrös falsík nagy hármas tükröt alkotott, s ahogyan O elhaladt, eléje vetült tulajdon képmása: nem volt rajta más, csupán a hálóköntöséhez hasonlóan zöld bőrpapucs - alig valamivel volt sötétebb, mint az a papucs, amit Roissyban viselt - és a gyűrű. Nem volt rajta se nyakörv, se bőr karkötő, egyedül volt, csak magamagát láthatta. Mindamellett még sose érezte magát ennyire kiszolgáltatva egy idegen akaratnak, még sose járta át ennyire a rabszolgaság öröme. Amikor lehajolt, hogy kihúzzon egy fiókot, látta, hogy megremeg a melle. Csaknem két órán át rakosgatta ki az ágyra azokat a ruhaneműit, amiket aztán bőröndbe kell tennie. A bugyikkal nem volt gond: halomba rakta őket az ágyoszlop mellett. A melltartók közül se állta ki a próbát egy sem: valamennyi átívelt a hátán, és az oldalára feszült. De már látta, hogyan csináltathatná meg ugyanezt a modellt úgy, hogy közvetlenül a mellek közti vágás alatt lehessen összekapcsolni. Az övekkel nem volt semmi gond; de sokáig habozott, hogy csapja-e hozzájuk a hátul fűzős, rózsaszínű, áttört atlaszprincesszt; nagyon hasonlított a Roissyban viselt fűzőhöz. Végül félretette a fiókos szekrénybe. Majd René dönt róla. És döntsön ő a bebújós, nyakban szűk, tehát zárt pulóverek sorsáról is. Igaz, deréktól szét lehetne fejteni őket, szabaddá téve a mellét. A kombinékat viszont az utolsó szálig az ágyra dobálta. A komódfiókban maradt a fodros, valenciennes-csipkével beszegett, fekete selyemszövet alsószoknya, amit az áttetsző, fekete gyapjúszövet szoknya alatt viselt. Rövid, világos színű alsószoknyákra lenne szüksége. Rájött, hogy vagy le kell mondania az egyenes szabású ruhákról, vagy olyanokat kell választania, amiket elöl végig ki lehet gombolni - ehhez azonban olyan alsóruha kell, ami a ruhával együtt hajtható föl. Az alsószoknyával és a ruhával nincs gond, de mit szól majd a fehérnemű-varrónője az alsóruhához? Azt mondhatná neki, hogy cserélhető bélést szeretne, mert fázékony. Mellesleg tényleg fázékony volt, úgyhogy gondolkodóba esett, hogyan fogja viselni a téli hideget ilyen vékonyán öltözve. Munkája végeztével, nem tartva meg mást a ruhatárából, csak az elöl gombos ingblúzokat, a fekete rakott szoknyát, azt a kosztümöt, melyben megjárta Roissyt, no és persze a felsőkabátokat, kiment, hogy föltegye a teát. A konyhában fölcsavarta a fűtésszabályozót. A bejárónő nem rakta meg a fáskosarat a szalonban, s O tudta, hogy kedvese, este, a tűz mellett ülve szeretné viszontlátni őt. Megrakta tehát a kosarat a folyosói ládából, bevitte a szalonba, a kandallóhoz, és begyújtott. A teát maga mellé tette, s a nagy fotelban összegömbölyödve várta, hogy René hazatérjen; úgy várta, ahogyan megparancsolta neki: meztelenül.

Az első nehézséggel a munkahelyén találkozott. Hogy nehézség, az azért túlzás. Inkább meghökkenés. O fényképész volt egy divatcégnél. Ez azt jelentette, hogy felvételeket készít a hosszú órákon át modellt álló bizarr szépségekről, akiket a női szabók válogattak össze, hogy kreációikban páváskodjanak. Már az is feltűnést keltett, hogy O vakációja jócskán belenyúlt az őszbe, s épp a leglázasabb tevékenység idején, az új divat megjelenésekor hiányzott. De ez még semmi. Főleg azon lepődtek meg, hogy mennyire megváltozott. Első ránézésre nem is nagyon lehetett tudni, hogy miben, de rá volt írva valahogyan, s minél tovább figyelte az

ember, annál jobban meggyőződött róla. Egyenesebben tartotta magát, a tekintete tisztább volt; de főleg a rezzenetlen testtartás, a kimért mozdulatok keltettek feltűnést. Mindig is egyszerűen öltözködött, mint a dolgozó lányok, ha munkájuk férfimunkára emlékeztet; de hiába ügyeskedett, a lányok, akikkel dolgozott, s akiknek foglalkozásuk, sőt hivatásuk volt a ruha és a cicoma, hamar észrevették azt, ami fölött mások figyelme elsiklott volna. O olyan gyakran járt csupasz bőrre fölvett, a mellet kecsesen kirajzoló pulóverekben - René végül engedélyezte a pulóvereket - és lépten-nyomon örvénylő szoknyákban, hogy az már kezdett egyenruhaszámba menni.

- A kis fruska - csúfolódott egy szőke, zöld szemű, szlávosan kiugró arccsontú, sötét bőrű lány. - Ezzel a harisnyagumival tönkre fogja ám tenni a lábát.

O ugyanis túl nagy lendülettel, vigyázatlanul ült le előtte fél fenékre, egy bőrfotel karfájára, s a mozdulattól föllibbent a szoknyája. A lány látta a megvillanó combot a térdet takaró harisnya fölött; de nem folytatta. O észrevette a lány különös mosolyát, s önkéntelenül eltűnődött rajta, vajon mi juthatott eszébe, vagy mire jött rá. Fölhúzta s megfeszítette lábán a harisnyát - ez most jóval körülményesebb volt, mint amikor a harisnyája combközépig ért, és harisnyakötő tartotta -, majd magyarázatképpen ezt mondta Jacqueline-nak:

- Így praktikusabb.

- Mi ebben a praktikus? - kérdezte Jacqueline.

- Nem szeretem a harisnyatartókat - válaszolta O.

Jacqueline azonban oda se figyelt, a vasgyűrűt nézte.

O vagy ötven felvételt készített Jacqueline-ról pár napon belül. Egyik sem emlékeztetett a korábbiakra. Ilyen modellje talán még sose volt. Annyi bizonyos, hogy arcból vagy testből még sose hozott ki izgalmasabb képeket. Pedig csak az volt a dolga, hogy a selymeket, prémeket, csipkéket varázsolja vonzóbbá, s nem Jacqueline-t, aki amúgy is oly sugárzón szép volt, mint meglepődött tündér, akár a legegyszerűbb blúz, akár a legpompásabb nercbunda volt rajta. Hullámos, sűrű szőke haja volt, s ha valaki szólt hozzá, a bal vállára hajtotta a fejét, hozzányomta arcát prémgallérjához, már ha akkor éppen prémet viselt. O lekapta egyszer így, amint finoman mosolyog, haja kissé megemelkedik, mintha szél fújná, párnás, kemény arccsontja pedig hozzásimul a parázson képződő friss hamu hamvasszürkéjében pompázó nyércprémhez. Szája résnyire nyílt, szemét félig csukva tartotta. Olyan volt a fénykép fagyosan csillogó víztükre alatt, mint sápadt, jaj de sápadt, üdvözült vízbefúló. O a szürke leghalványabb árnyalatában hívatta elő a negatívot. Egy Jacqueline-ról készített másik felvétel még ennél is jobban fölzaklatta; ezen meztelen volt a válla, a haja szorosan tapadt finom kis fejéhez, arcát nagy lyukú fekete fátyol keretezte, s az ellenfényben olyanok voltak a fején a képtelen kétágú tollbokréta pihéi, mintha füstfelleg koronázta volna; súlyos, áttört piros selyemruhája, mint valami középkori menyasszonyi ruha, földig ért, derékban hozzásimult, csípőben kibomlott; tartószerkezete kirajzolta a mellét. Az ilyet gálaruhának hívják a női szabók, s nem viseli senki. A magas sarkú saru is piros selyemből készült. S amíg Jacqueline ott volt O szeme előtt ebben a ruhában és saruban, ebben a maszkot megelőlegező fátyolban, O ki-kiegészítette, módosítgatta magában a modellt: csak egy icipicit -jobban meghúzni derékban, előrébb vinni a mellet! -, s a ruha szakasztott olyan, mint amilyet Jeanne viselt Roissyban, ugyanaz a vastag, sima, merev selyem, az a fajta súlyos selyem, amit jól marokra fogva hajt föl az ember, ha ráparancsolnak... És Jacqueline valóban két kézzel emelte meg,

hogy lekászálódjék az emelvényről, ahol már vagy negyedórája állt modellt. Ugyanaz a zizegés, ugyanaz az avarropogás. Senki se visel efféle gálaruhát? Dehogynem! Jacqueline nyakán aranylánc feszült, s a csuklóin is volt egy-egy arany karperec. O azon kapta magát, hogy arra gondol: szebb volna bőr nyakörvvel és karkötővel. És ezúttal olyat tett, amit soha azelőtt; követte Jacqueline-t a stúdióhoz tartozó nagy öltözőbe, ahol a manökenek öltözködtek, kikészítették az arcukat, s ahol munkaruháikat és festékeiket hagyták. Ottfeledkezett az ajtókeretben, s a toalettasztalka tükrére meredt; Jacqueline ruhában ült a tükör előtt. Az öltözőasztalka lapja fekete üvegből volt, a falat pedig végig tükör borította, úgyhogy O egyszerre látta a saját tükörképét, Jacqueline-t meg az öltöztetőnőt, aki a tollbokrétát és a fátyolt vette le róla. Jacqueline maga vette le a nyakláncot, meztelen karja, mint két kosárfül; verejték csillogott szőrtelenített hónalján ("Miért szőrtelenít? - tűnődött O. - Kár, hiszen fenségesen szőke!"), és szúrós, átható, enyhén növényi illatot érzett, s elgondolkozott, vajon milyen illatszert kéne Jacqueline-nak használnia - milyen illatszert kéne használtatni Jacqueline-nal. Aztán Jacqueline levette a karperecét, és letette az üveglapra; mintha lánc csörrent volna. A haja olyan hirtelenszőke volt, hogy a bőr sötétebbnek látszott, mint a haj; vörösessárga volt, mint a homok közvetlenül az apály kezdete után. A fényképen a piros selyem feketének látszana. Abban a pillanatban fölemelkedett a sűrű szempilla, melyet Jacqueline csak vonakodva festett ki, s O találkozott a lány merő, egyenes tekintetével; érezte, hogy elpirul, mindazonáltal képtelen volt elfordítani a tekintetét. Ennyi volt az egész.

- Bocsásson meg - mondta Jacqueline -, de most le kell vetkőznöm.

- Elnézést - suttogta O, és behúzta maga mögött az ajtót.

Másnap hazavitte az előhívott képeket anélkül, hogy tudta volna, óhajtja-e vagy nem óhajtja megmutatni őket a kedvesének, mielőtt elmennek vacsorázni. Miközben kifestette magát a szobájában lévő tükörasztalka előtt, egyre csak a képeket nézegette, s meg-megsimogatta a fényképen a Jacqueline szemöldökének vonalát vagy a mosolyát. Mihelyt azonban meghallotta, hogy megcsikordul a kulcs a bejárati ajtó zárjában, gyorsan becsúsztatta a fiókba.

O már két hete teljesen föl volt szerelkezve, de még nem szokott hozzá, amikor egy este, a műteremből hazajövet, levélkét talált a kedvesétől; René ebben arra kérte, hogy legyen kész nyolcra, mert együtt vacsoráznak egy barátjával. Kocsi megy érte, a gépkocsivezető majd becsönget. Az utóiratban az állt, hogy a prémes kabátját vegye föl, öltözzön tetőtől talpig feketébe (a tetőtől talpig alá volt húzva), és úgy fesse ki és illatosítsa magát, mint Roissyban. Hat óra volt. Tetőtől talpig feketében, vacsorához - a decemberi hidegben; ez fekete nejlonharisnyát, fekete kesztyűt, rakott szoknyát, vastag pikkelydíszes szvettert vagy selyemszövet kabátkát jelent. A selyemszövet kabátot választotta. A kabátban vattabélés volt, s szorosan össze lehetett kapcsolni deréktól nyakig, mint a tizenhatodik századi, testhez simuló férfizekét; a mellet csak azért adta ki, mert melltartót varrtak belé. Ugyanazzal a selyemszövettel volt bélelve, s a szoknyára ráhajló rész le volt vágva a csípőnél. Csak a nagy aranyozott csatok világítottak rajta; ránézésre olyanok voltak, mint a gyerekhócipő csatjai, zajosan váltak le vagy csattantak rá a széles, lapos karikákra. O-t fura érzés borzongatta meg, amikor kirakta végre a ruháját az ágyra, a fekete, tűsarkú körömcipőt az ágy lábához, s a fürdés végeztével éppolyan elmélyült buzgalommal festette, parfümözte magát a tulajdon fürdőszobájában, mint Roissyban. Ott más festékeket használt. Zsíros arcpirosítót talált az öltözőasztal fiókjában - sose használta -, ezzel húzta ki a mellbimbója udvarát. Az a fajta pirosító volt, mely használatkor alig látszik, csak később sötétedik meg. Először azt hitte, túl sokat tett, úgyhogy letörölte szesszel - nehezen lehetett letörölni -, és újrakezdte: mellbimbója lángvörösen meredezett. Mindhiába próbálta kifesteni a fanszőrzetében megbúvó ajkakat, a

pirosító nem fogott rajtuk. Végül talált egy ajakrúzst ugyanabban a fiókban, afféle csókálló rúzst, amit azért nem szeretett, mert száraz volt, és túl sokáig maradt meg az ajkán. Az végre fogott. Végzett a hajával, arcával, aztán beparfümözte magát. A Renétől kapott parfümszóró sűrű fellegekben lövellt valami ismeretlen nevű illatszert; szaga száraz fa és átható, vad mocsárnövényzet szagára emlékeztetett. A pára kicsapódott a bőrén, befolyt a hónalja és a hasa szőrzetébe, s csöppecskékbe dermedt. O megtanulta Roissyban, mi a lassúság: háromszor fújta be magát, mindannyiszor megvárta, amíg megszárad rajta a parfüm. Előbb a harisnyát és a tűsarkú cipőt vette föl, aztán az alsószoknyát, a szoknyát, végül a kabátkát. Fölhúzta a kesztyűjét, fogta a táskáját. A táskában púdertartó, rúzs, fésű, a kulcs és ezer frank volt. Amúgy kesztyűsen vette ki prémes bundáját a szekrényből, majd megnézte az éjjeliszekrényen álló órát: háromnegyed nyolc volt. Leült fél fenékre az ágy szélére, tekintetét az ébresztőórára függesztette, s mozdulatlanul várta a csöngetést. Amikor fölhangzott végre, az öltözőasztalka tükrébe nézett, s futólag megpillantotta elszánt, gyöngéd, engedelmes arcát, s csak aztán oltotta el a villanyt.

René volt az első, akit meglátott a bárnál, amikor benyitott a kis olasz vendéglőbe, amely előtt a kocsi letette. A férfi kedvesen rámosolygott, kézen fogta, majd egy kisportolt, ősz férfihoz fordult, s angol nyelven bemutatta neki Sir Stephen H-t. Maguk közt mutattak helyet neki, a bárszéken, s ő épp le akart ülni, amikor René odasúgta neki, hogy vigyázzon; össze ne gyűrje a ruháját. Segített neki a bárszék mögé terítem a szoknyáját, ezért aztán O a combján érezte a hideg bőrt, a fölfelé szélesedő fémszegély pedig pontosan a combközét érintette, mivel eleinte csak fél fenékre mert ülni; attól tartott, hogy képtelen lesz ellenállni a kísértésnek, és keresztbe teszi a lábát, ha magabiztosan ül föl a székre. Szoknyája köré terült. A jobb sarka a szék egyik keresztrúdjába akaszkodott, a bal lába hegye a padlót érintette. Az angol némán meghajolt, s azontúl nem vette le róla a szemét; O észrevette, hogy előbb a térdét, a kezét, végül az ajkát vette szemügyre; olyan nyugodtan, olyan aprólékos figyelemmel, magabiztosan tette, hogy úgy érezte, megmérik, hitelesítik, mint afféle eszközt. Tisztában volt eszköz mivoltával; mintegy akarata ellenére, a férfi pillantásától kényszerítve levetette a kesztyűjét; tudta, hogy a férfi csak akkor szólal meg, ha a keze csupasz lesz, azért, mert keze rendkívüli, inkább kamasz fiú, semmint nő keze, no és persze azért, mert a bal gyűrűsujján ott van a hármas aranyspirálos vasgyűrű. A férfi azonban hallgatott és mosolygott: látta már azt a gyűrűt. René martinit ivott, Sir Stephen whiskyt. Lassan megiszogatta a whiskyjét, megvárta, hogy René megigya a második martinit, O pedig a grépfrútlevet, amit René rendelt neki, s közben kifejtette, hogy ha O is úgy gondolná, aminek mindketten szívből örülnének, akkor a pincehelyiségben vacsorázhatnának, ami sokkal nyugodtabb és kisebb, mint a bárból nyíló földszinti helyiség.

- Természetesen - mondta O, s már vette is a bárpultról a táskáját és a kesztyűjét.

Sir Stephen odanyújtotta a jobb kezét, hogy lesegítse a bárszékről, s O beletette a magáét; a férfi ekkor szólt hozzá először közvetlenül, megjegyezvén, hogy a keze valósággal arra teremtetett, hogy vasat viseljen, olyan jól áll neki a vas. Mivel angolul beszélt, a szavak kissé kétértelműén csengtek; nem lehetett tudni, hogy csupán a fémről vagy pedig - sőt főképpen - láncokról van-e szó. Az alagsori helyiségben, voltaképpen a frissen kimeszelt, hangulatos pincében mindössze négy asztal volt; csak egynél ültek vendégek, azok is túl jártak már a vacsora javán. A falakra freskószerű gasztronómiai és turisztikai Olaszország-térképet festettek, a vanília-, málna-, pisztáciafagylalt meleg színével, s ennek hatására O pörkölt cukros mandulával meghintett fagylaltot és tejszínhabot rendelt. Könnyűnek, boldognak érezte magát, hiszen a térde hozzáért a René térdéhez az asztal alatt, s tudta, hogy ha a férfi beszél, őérette beszél. René is az ajkát nézte. A fagylaltot engedélyezték neki, de a kávét nem.

Sir Stephen meghívta őket kávéra a lakására. Könnyű vacsorát fogyasztottak; O tisztában volt vele, hogy a férfiak szántszándékkal nem nagyon isznak, s neki még annyit se töltenek; egy fél kancsó chiantit ittak meg hárman. A vacsorával is korán végeztek, alig volt kilenc.

- Elküldtem a sofőrt - mondta Sir Stephen -, lesz szíves vezetni, René, az a legegyszerűbb, ha egyenesen hozzám megyünk.

René a kormányhoz ült, O melléje, Sir Stephen pedig O mellé. A nagy Buickban kényelmesen elfértek hárman az első ülésen.

Az Alma térről kiérve végighajtottak a lombjuk fosztott fáknak köszönhetően világos Cours-la-Reine-en, majd a szárazon csillogó Concorde-on; a tér fölé sötéten tornyosult az ég, a fölgyülemlő hó nem tudta rászánni magát, hogy lezúduljon. O halk kattanást hallott, s érezte, amint a meleg levegő végigkúszik a lábán; Sir Stephen bekapcsolta a fűtést. René továbbment a Szajna jobb partján, aztán ráfordult a Royal hídra, és átment a bal partra; a fekete víz mintha maga is kővé dermedt volna kőbéklyójában. O-nak a fekete hematit jutott eszébe. Tizenöt évesen szerelmes volt a legjobb barátnéjába, aki harminc volt, s a gyűrűjében csöpp gyémántokkal kirakott hematitot hordott. O szívesen elfogadott volna egy ilyen, szorosan a nyakára feszülő, fekete köves nyakéket, gyémántok nélkül. Vajon azt a nyakéket, amit most adnak neki - pedig dehogy adnak -, elcserélhetné-e a hematit nyakékre, álmai hematitjára? O előtt fölrémlett a nyomorúságos szoba - valahol a Turbigo csomópont mögött volt -, ahova Marion elvitte, s miután levetkőztette és lefektette a vaságyra, ő maga, nem Marion volt az, aki kibontotta dús iskoláslány-copfját. Milyen szép is volt Marion, amikor simogatták, s milyen igaz, hogy az ember szeme csillagra hasonlíthat; az övé olyan volt, mint remegő kék csillag. René megállt. O nem ismerte a kis utcát; egyike volt azoknak, amelyek összekötik az Egyetem és a Lille utcát.

Sir Stephen lakása az udvar végében volt, egy régi palota egyik szárnyában; szobái egymásba nyíltak. A legutolsó volt a legnagyobb és legcsöndesebb; angolos ízléssel, halványsárga és halványszürke huzatú mahagónibútorokkal volt berendezve.

- Nem kérem, hogy vigyázzon a tűzre - mondta Sir Stephen O-nak -, ez a kanapé viszont a magáé. Foglaljon helyet, kérem, René majd elkészíti a kávét, én csak arra kérném, hogy hallgasson meg.

A nagy világos damasztkanapé a kandallóra merőlegesen állt, szemben a kertre nyíló ablakokkal, s háttal azoknak, melyek az udvarra nyíltak. O levetette a bundáját, és letette a kerevet támlájára. Amikor megfordult, észrevette, hogy a kedvese és a házigazdája állva várja, hogy engedelmeskedjék a felszólításnak. A táskáját a bundája mellé tette, lehúzta a kesztyűjét. Vajon sikerül-e valaha olyan észrevétlenül fölemelnie a szoknyáját, alsószoknyáját, hogy senki se vegye észre, hogy még ő maga is megfeledkezzék meztelenségéről és alávetettségéről? Addig egészen biztosan nem, amíg René és ez az idegen ilyen merőn nézi. Engedelmeskedett végül. Sir Stephen megpiszkálta a tüzet, René hirtelen a kerevet mögé került, megfogta O haját és nyakát, hátra, a támlára döntötte a fejét, s olyan sokáig, olyan szenvedélyesen csókolta, hogy O-nak kimaradt a lélegzete, s érezte, hogy öle átnedvesedik, átforrósodik. Épp csak annyit mondott, hogy szereti, s ajka újra rátapadt. O széttárt keze, kifordított tenyere a sziromszerűen köré terülő fekete ruhán nyugodott; Sir Stephen közelebb jött, s amikor René végleg elbocsátotta, ő pedig kinyitotta a szemét, pillantása az angol szürke, merő tekintetével találkozott. Noha még bódult volt, s zihált a gyönyörtől, nem volt nehéz megállapítania, hogy a férfi szépnek látja és kívánja. Ugyan ki

tudott volna ellenállni résnyire nyitott, nedves szájának, duzzadt ajkának, az apródkabát fekete gallérjára hátracsukló fehér nyakának, a mintegy kitárulkozó, nagy, világos szemének? De Sir Stephen mindössze a szemöldökét és az ajkát simogatta meg az ujjbegyével. Aztán leült vele szemben, a kandalló másik oldalán, megvárta, hogy René is helyet foglaljon egy fotelban, s így beszélt:

- Úgy tudom, hogy René sose mesélt a családjáról. De azt talán tudja, hogy az anyja, mielőtt hozzáment volna az apjához, egy angol ember felesége volt, akinek volt egy fia az első házasságából. Az a fiú én vagyok; René anyja nevelt egészen addig, amíg el nem hagyta apámat. Nem vagyok tehát rokona Renének, bizonyos értelemben mégis testvérek vagyunk. Tudom, hogy René szereti magát. Akkor is észrevettem volna, ha nem mondja, ha a kisujját se mozdítja; elég azt látni, ahogyan magára néz. Azt is tudom, hogy maga volt Roissyban, és könnyen el tudom képzelni, hogy vissza fog oda térni. A gyűrű, amit visel, följogosít elvben, hogy rendelkezzem magával, ahogyan följogosítja mindazokat, akik ismerik a gyűrű jelentését. Ez azonban csak átmeneti kötelességet jelent, holott mi sokkal komolyabb dolgot várunk magától. Azért mondom azt, hogy mi, mert René hallgat, mint látja; azt akarja, hogy a kettőnk nevében beszéljek. Föltéve, hogy testvérek vagyunk, én vagyok a báty; tíz évvel vagyok idősebb nála. Másrészt, olyan régi és töretlen barátság fűz össze minket, hogy minden, ami az enyém, az az övé is, és ami az övé, az az enyém. Hajlandó részt venni ebben? Azért kérem magától ezt a vallomást, mert ez jobban el fogja kötelezni, mint az, hogy engedelmességet fogadott. Mielőtt válaszolna, gondoljon bele, hogy én csupán a kedvese egy másik megjelenési formája vagyok, nem is lehetek más; magának továbbra is csak egy ura lesz. Igaz, félelmetesebb ura, mint azok a férfiak, akiknek ki volt szolgáltatva Roissyban, hiszen én állandóan jelen leszek, s különben is, kedvelem a szokásokat és szertartásokat. "And besides, I am fond of habits and rites..."

Sir Stephen nyugodt, megfontolt hangját tökéletes csönd övezte. Még a tűz is némán világított a kandallóban. O, mint pillangó, ki volt gombostűzve a kerevetre, szavak, tekintetek hosszú tűje döfte át teste középső részét, szögezte oda csupasz és fölajzott ágyékát a nedves selyemhez. Nem tudta, hol van a melle, a tarkója, a keze. Abban azonban nem kételkedett, hogy a fölemlegetett szertartásoknak az a céljuk, hogy birtokolják - testének egyéb részeivel egyetemben - a fekete szoknya alatt rejtező, már eleve kissé széttárt, hosszú combját. A két férfi merőn nézte. René cigarettázott, de ott égett mellette a fekete ernyős, füstelnyelő lámpa, s a fahasábok lángja által amúgy is megtisztított levegőben érezni lehetett az éjszaka friss leheletét.

- Válaszol, vagy előbb tudni akarja a többit? - kérdezte Sir Stephen.

- Ha beleegyezel - mondta René -, én magam mondom el Sir Stephen óhajait.

- Követeléseit -javította ki Sir Stephen.

Nem a beleegyezés a legnehezebb, tűnődött O, s hirtelen világossá vált előtte, hogy egyiküknek, neki magának sem jut eszébe, hogy visszautasíthatná. Megszólalni a legnehezebb. Ajka égett, szája kiszáradt, egyszerűen nem volt nyála, szorongó félelem és vágy szorította össze a torkát, hideg és nyirkos volt a keze. Ha legalább a szemét becsukhatta volna! Nem lehetett. Két tekintet is üldözte, s ő nem tudott - nem akart - elmenekülni. Afelé vonzották, amiről azt hitte, hogy hosszú időre, talán örökre otthagyta Roissyban. Hiszen amióta visszatért, René nem tette magáévá, csak csókolta, és nem volt semmi következménye, hogy az ujján volt a gyűrű, annak jelképe, hogy bárki birtokolhatja, aki tudja a titkot; de az is

lehet, hogy nem találkozott senkivel, aki tudta volna, vagy aki mégis ismerte, az hallgatott. Jacqueline volt az egyetlen, akire gyanakodott - de ha Jacqueline megjárta Roissyt, miért nem visel gyűrűt? Mellesleg, milyen hatalma van rajta Jacqueline-nak, ha ismeri a titkot, van-e hatalma egyáltalán? Mozdulhat-e beszéd közben? O azonban képtelen volt megmozdulni saját jószántából - ha ráparancsolnak, nyomban föláll; de most nem azt akarták tőle, hogy parancsnak engedelmeskedjék, hanem azt, hogy elébe menjen a parancsnak; hogy önkéntesen vállalja a rabszolgaságot, s mint ilyen szolgáltassa ki magát. Ezt hívták ők vallomásnak. Eszébe jutott, hogy sose mondott mást Renének, mint hogy "szeretlek", "tied vagyok". De most szemlátomást azt akarták, hogy beszéljen, pontról pontra fogadja el azt, amit addig a némasága fogadott el. Végül kihúzta magát, s mintha csak a kimondandó szavak fojtogatnák, megoldotta a kabátja fölső csatjait, egészen a mellek közti barázdáig. Aztán fölállt. Keze, lába reszketett.

- Tied vagyok - mondta végül Renének -, olyan leszek, amilyennek csak akarsz.

- Ne így - mondta René -, mondd utánam: a tietek vagyok, olyan leszek, amilyennek csak akartok.

Sir Stephen hideg, szürke szeme egy pillanatra sem fordult el róla, s a Renéé sem - O valósággal fölöldódott a tekintetében -, miközben lassan megismételte a mondatait, első személybe téve, mintha csak nyelvtani gyakorlatot végzett volna. "Elismered, hogy nekem és Sir Stephennek jogunkban áll" - mondta René, s O olyan tisztán ismételte meg, amennyire csak tőle tellett: "Elismerem, hogy neked és Sir Stephennek jogotokban áll"...

Jogukban áll, hogy kedvük szerint rendelkezzenek a testével, ahol és amilyen módon csak tetszik, jogukban áll, hogy megláncolják, hogy a legkisebb hibáért vagy a saját gyönyörűségükre megkorbácsolják, mint egy rabszolganőt vagy elítéltet, jogukban áll, hogy ügyet se vessenek a könyörgéseire és jajveszékeléseire, ha vesszejük alatt sikoltozik.

- Sir Stephen meg akar kapni tőlem és önmagádtól -mondta René -, s az az óhaja, hogy részletezzem követeléseit.

O hallgatta kedvesét; azok a szavak rémlettek föl benne, melyeket René már Roissyban is mondott neki; jóformán ugyanazt ismételte meg. Akkor azonban hozzásimult, valószerűtlen, álomra emlékeztető állapot óvta, úgy érezte, mintha egy másik életben létezne, vagy inkább mintha nem is létezne. Ott minden, az álom vagy lidércnyomás, a börtöndíszlet, a díszruha, az álarcos férfiak, minden csak eltávolította az élettől, eladdig, hogy végül mintha már nem is létezett volna. Ott úgy érezte, mintha éjszaka venné körül, és visszatérő, felismerhető álmot látna; biztos benne, hogy az álom valóság, s hogy hamarosan véget ér; azért szeretné, ha vége lenne, mert attól fél, hogy képtelen lesz elviselni, és azért szeretné, hogy folytatódjék, mert tudni szeretné a megoldást. Nos, a megoldás akkor köszöntött rá, amikor a legkevésbé várta, s abban a formában, melyre a legkevésbé számított (föltéve, hogy valóban ez a megoldás, s nem búvik meg mögötte egy másik, a másik mögött pedig egy harmadik). Az volt a megoldás, hogy az emlékekből jelen lett, hogy ami addig csak zárt körben, zárt rendszerben volt érvényes, most már a mindennapi életét, a szokásait is át fogja járni, őt magát is mindenestül átitatja, s akkor már nem lesz elég a jelkép - meztelen fenék, kapcsos fűzők, vasgyűrű -, hanem teljes odaadást kell tanúsítania. Az biztos, hogy René sose emelt kezet rá, s a különbség mindössze annyi volt a Roissy előtti és a Roissy óta eltelt idő közt, hogy a férfi immár éppúgy használta a fenekét és a száját, mint azelőtt (és azóta folyamatosan) az ölét. O sose tudta meg, hogy Roissyban, ahol rendszeresen megkorbácsolták, a szeretője

megvesszőzte-e akár egyetlenegyszer (amikor tisztázhatta volna, vagy ő volt álarcban, vagy azok, akikkel dolga volt), de úgy vélekedett, hogy nem. René nyilván annyira élvezte a kikötözött, kiszolgáltatott, kíntól vonagló teste látványát, az ordítását, hogy esze ágában se volt részt venni a megkínzásban, hiszen az csak elvonta volna a figyelmét. Ezt, mondhatni, maga ismerte be, hiszen lám, milyen kedvesen, milyen gyöngéden közölte vele - föl sem állva a mély fotelból, ahol keresztbe vetett lábbal terpeszkedett -, mennyire örül, hogy átengedi, mennyire örül, hogy O maga engedi át magát Sir Stephen parancsainak és akaratának. Ha Sir Stephen azt kívánja, folytatta René, hogy O töltse nála az éjszakát vagy akár csak egy órát, hogy utazzon el vele Párizsból, vagy hogy Párizsban menjen el vele vendéglőbe vagy valamilyen előadásra, akkor majd felhívja és kocsit küld érte - hacsak nem ő, René jön el érte. De ma, most neki kell nyilatkoznia. Beleegyezik-e? O azonban képtelen volt megszólalni. Voltaképpen azt kérték tőle hirtelen, hogy önként szolgáltassa ki magát, hogy eleve egyezzen bele mindenbe, amibe úgyis beleegyezett volna; bele is akart egyezni, de a teste tiltakozott ellene, legalábbis a korbács ellen. Őszintén szólva a többi ellen nem, túlságosan is fölizgatta az a vágy, amit Sir Stephen szeméből olvasott ki, hogysem tovább hitegesse magát, s miközben egész teste reszketett, s tán épp mivel reszketett, tudta magáról, hogy a férfinál is türelmetlenebbül várja a pillanatot, amikor a kéz vagy tán az ajak megérinti. A férfi közeledése most kétségkívül tőle függött. De bármekkora merészség vagy heves vágy szorult is belé, olyan gyöngeség árasztotta el a válasz pillanatában, hogy lecsúszott a padlóra, a köré terülő ruhában, Sir Stephen pedig tompa hangon megjegyezte a csöndben, hogy a félelem is jól áll neki. Nem O-nak, hanem Renének mondta. O-nak az volt az érzése, hogy Sir Stephen türtőzteti magát, és sajnálta, hogy türtőzteti magát. Mégsem nézett rá, nem vette le a szemét Renéről, s bele-beleborzadt a gondolatba, hogy René tetten éri a tekintetében azt, amit tán árulásnak venne. És mégsem volt árulás, hiszen egy pillanatig se habozott volna, ha összeveti a Sir Stephen iránt érzett vágyát azzal, hogy Renéhez tartozik; a vágynak csak azért engedett volna, mert René megengedte, sőt egy bizonyos határig azt sejtette vele, hogy parancsolja neki. De azért ott motoszkált benne a kétség: vajon nem ingerli-e, hogy ő túlságosan gyorsan és készségesen engedelmeskedik. Miért nem jelez neki, miért nem oszlatja el a kétségét? René azonban nem adott semmiféle jelet, egyszerűen csak harmadszor is fölszólította, hogy válaszoljon.

- Beleegyezem mindenbe, amit csak akartok - hebegte, aztán csak a kezét bámulta, s ezt suttogta: - Tudni szeretném, hogy megkorbácsolnak-e...

A hosszú csöndben százszor is megbánta a kérdést. Végül fölhangzott Sir Stephen vontatott hangja:

- Néha-néha.

Aztán gyufasercenést hallott, s hogy valaki megrázza a whiskyspoharát: egyikük whiskyt tölthetett magának. René nem segített O-nak. René hallgatott.

- Hiába egyezem bele - mondta O -, hiába ígérem meg, nem fogom tudni elviselni.

- Csak azt kérjük, hogy elszenvedje, s már most egyezzen bele, hogy ha sír és sikoltozik, az hiába lesz - folytatta Sir Stephen.

- Az isten szerelmére, ne még! - kiáltotta O, mert Sir Stephen fölállt.

René is fölállt, O fölé hajolt, megragadta a vállát.

- Válaszolj hát - mondta -, beleegyezel?

O beleegyezett végül. René ekkor gyöngéden fölsegítette, ő maga leült a kerevetre, maga elé térdepeltette, arccal a kerevetnek; O erre fektette a karját, a fejét és a mellét; behunyta a szemét. Egy kép rémlett föl benne, amit évekkel azelőtt látott; a különös metszeten egy nő térdepelt - épp mint ő - egy fotel előtt, egy kőlapokkal kirakott szobában; a sarokban egy gyerek a kutyával játszott; a nő szoknyái föl voltak hajtva, s egy férfi állt mögötte, kezében vesszőcsomó. Valamennyien tizenhatodik század végi ruhában voltak. A metszet címe háborította föl O-t: büntetés a családban. René összefogta fél kézzel a csuklóit, a másikkal közben annyira fölhajtotta a ruháját, hogy a fátyolszövet megérintette az arcát. Megsimogatta a fenekét, felhívta Sir Stephen figyelmét az altest két nyílására, s a combok közti barázda finomságára. Aztán még mindig ugyanazzal a kezével lenyomta a derekát, hogy még jobban kidomborodjék a feneke, és ráparancsolt, hogy jobban tegye szét a lábát. O némán engedelmeskedett. A bánásmódtól, amivel René megtisztelte testét, Sir Stephen válaszmozdulataitól, a két férfi közönséges szavaitól olyan heves szégyenkezési roham tört rá, hogy egyszeriben elszállt belőle a Sir Stephen iránti vágy; hirtelen kezdte úgy várni a korbácsot, mint a megváltást, a fájdalmat és a kiáltozást pedig mint megigazulást. Sir Stephen keze azonban addig markolászta az ágyékát, addig vájkált a fenekében, addig simogatta, amíg akaratvesztetten, megalázottan nyögni nem kezdett.

- Itt hagylak Sir Stephennek - mondta René -, maradj csak így, ő majd elküld, ha tetszik.

Hányszor, de hányszor térdepelt így, mindenkinek kiszolgáltatva, Roissyban! Akkor azonban megláncolt kezű, boldog rab volt, akitől semmit se kérdeztek, akinek csak parancsoltak. Most tetszésére volt bízva, hogy félmeztelen marad-e, hiszen az a mozdulat is elég lett volna ahhoz, hogy eltakarja magát, amivel föláll. Az ígéret éppúgy gúzsba kötötte, mint a bőr karkötő és a lánc. Csak az ígéret? Vajon a megalázkodás vagy inkább a megaláztatás nem önmagában, a szófogadó meghajlásban, a készséges kitárulkozásban volt édes? René elment, Sir Stephen kikísérte a kapuig, ő tehát mozdulatlanul várt rá, s magányában meztelenebbnek, várakozásában prostituáltabbnak érezte magát, mint ottléte óta bármikor. Arcán érezte a kerevet szürke-sárga selymének síkos tapintását, a nejlonharisnyán át is érezte térde alatt a bolyhos szőnyeget, bal combjával pedig a tűzhely melegét; Sir Stephen három hasábot vetett a tűzre; a fa pattogva égett. A komód fölötti antik falióra olyan halkan ketyegett, hogy csak akkor lehetett hallani, ha minden elnémult a környéken. O figyelmesen hallgatta, s közben azon merengett, hogy milyen képtelenség ez a pozíció ebben az ízléses és civilizált szalonban. A csukott zsalukon át behallatszott az éjfél utáni Párizs álmos moraja. Vajon felismerné-e holnap reggel a kerevet párnáján azt a helyet, ahol a fejét nyugtatja? Vajon visszatér-e fényes nappal ebbe a szalonba, hogy ugyanilyen elbánásban legyen része? Sir Stephen nem jött, s O-nak, aki a legteljesebb közönnyel engedte át magát a roissyi ismeretlenek kénye-kedvének, most összeszorult a torka a gondolatra, hogy a férfi egy vagy tíz perc múlva hozzá fog érni. A dolog azonban nem egészen úgy történt, ahogy elképzelte. Hallotta, hogy a férfi benyit, átmegy a szobán. Állt egy darabig, háttal a tűznek, elnézte O-t, aztán mély torokhangon azt mondta, hogy álljon fel és foglaljon helyet. O meglepetten, szinte röstelkedve engedelmeskedett. Sir Stephen odavitt neki egy pohár whiskyt s egy cigarettát; O visszautasította. Akkor vette észre, hogy a férfin egyszerű, szürke gyapjúszövet házikabát van, ugyanolyan szürke, mint a haja. Keze hosszúkás, szikár; virítóan fehér, lapos körmét rövidre vágja. Sir Stephen elkapta az elpiruló O tekintetét: a keze bizony ugyanaz a durva, követelő kéz volt, ami birtokba vette testét, amitől félt, s amit egyszersmind remélt. A férfi azonban nem lépett közelebb.

- Szeretném, ha meztelenre vetkőzne - mondta. - De előbb csak a kiskabátját vegye le, anélkül hogy fölállna.

O szétkapcsolta a nagy, aranyozott csatokat, lecsúsztatta válláról a fekete, testhezálló kabátkát, s átrakta a heverő másik végébe, ahol már ott volt a bundája, a kesztyűje és a táskája.

- Dörzsölje egy kicsit a mellbimbóját - mondta Sir Stephen, majd hozzátette: - Sötétebbre kellene festeni, ez túl világos.

O elképedve dörzsölgette a bimbóját az ujja hegyével, s amikor érezte, hogy megkeményszik és fölágaskodik, eltakarta a tenyerével.

- Azt már nem! - szólt rá Sir Stephen.

Elvette a kezét, s a kerevet támlájának dőlt: melle súlyos volt karcsú mellkasához képest, s lágyan félregörgött a hónalja felé. Tarkójával a támlának támaszkodott, keze a csípője mellett feküdt. Vajon Sir Stephen miért nem hajol föléje, miért nem nyújtja ki kezét a kívánsága szerint ágaskodó mellbimbó felé; O érezte, hogy a bimbója már a puszta lélegzetvételtől is remeg. Pedig Sir Stephen odajött, leült féloldalasán a kerevetre; de nem ért hozzá. Cigarettázott, aztán - O sose tudta meg, hogy szándékos volt-e a mozdulat -, aztán levert egy kis hamut a mellei közé. O úgy érezte, hogy bántani akarja lekicsinylésével, hallgatásával, figyelmének szórakozottságba való áttűnésével. Pedig az előbb már megkívánta, s még mindig kívánta, O látta, hogy feszül a ruhája puha szövete. Hát miért nem teszi magáévá, akár durván is! O utálta saját vágyát, és utálta Sir Stephen önuralmát. Az igazat megvallva azt szerette volna, ha a férfi szereti, ha alig várja, hogy megérintse ajkát, testébe hatoljon, dúljon benne kedve szerint; azt szerette volna, ha képtelen megőrizni a nyugalmát az ő láttán, ha nem tudja visszatartani az élvezetet. Roissyban teljesen mindegy volt, hogy érez-e iránta valamit az, aki használja; azok a férfiak eszközök voltak, rajtuk keresztül élvezte őt a szeretője, ő pedig általuk lett olyan síkos, sima és kívánatos, amilyennek René akarta. Azok keze az ő keze volt, azok parancsai az ő parancsai. Most más volt a helyzet. René odaadta őt Sir Stephennek, de nyilvánvaló, hogy csak meg akar osztozni rajta; nem azért, hogy így kapja meg őt a jövőben, azért sem, mert örömét leli abban, ha átengedi; egyszerűen csak meg akarja osztani Sir Stephennel azt, akit a legjobban szeret a világon, mint régen, amikor fiatalok voltak, és együtt élveztek utazást, hajókázást, vagy közösen használtak egy lovat. Az osztozásnak most sokkal inkább a Sir Stephenhez való viszonyban volt értelme, semmint a hozzá való viszonyban. Mostantól fogva egymást keresik benne, egymás jegyeit, egymás nyomait. Amikor az imént ott térdepelt előtte félmeztelenül, René megmagyarázta Sir Stephennek, aki két kézzel húzta szét a combját, hogy miért oly könnyen hozzáférhető a feneke, s hogy miért örül neki, hogy ilyenné tették; már akkor arra gondolt, hogy Sir Stephennek örömére fog szolgálni, ha állandóan a rendelkezésére áll ez az útvonal, amit ő, René, annyira szeret. Sőt, még azt is hozzátette, hogy ha óhajtja, átengedi neki a kizárólagos használatot. "Ó, örömmel!" - mondta volt Sir Stephen, de aztán megjegyezte, hogy ez azzal a kockázattal járna, hogy fölszakítja O-t. "O az öné - mondta erre René -, boldog lesz, ha felszakítják." Ezzel fölé hajolt, és kezet csókolt neki. Már annak a puszta gondolata is felzaklatta O-t, hogy Renének megfordulhat a fejében, hogy lemond az ő valamelyik részéről. Ebben annak jelét látta, hogy a szeretője jobban ragaszkodik Sir Stephenhez, mint őhozzá. S jóllehet René sokszor elmondta, hogy a tárgyat szereti, amivé tette, azt szereti benne, hogy szabadon rendelkezik vele, azt szereti, hogy az övé mindenestül, ahogyan az ember egy bútordarabot birtokol, s néha éppúgy, sőt jobban örül annak, ha elajándékozza, mint annak, ha

megtartja, O ezt sose tudta egészen elhinni. René tettében - nem tudta máshogy nevezni - a Sir Stephen iránti hódolat újabb jelét látta, hiszen René akkora gyönyörűségét lelte abban, ha ő mások teste és korbácsa alatt vonaglik, oly kiapadhatatlan hálával és gyöngédséggel nézte az ő nyöszörgésre vagy jajgatásra nyíló száját, könnyben úszó szemét, s most mégis otthagyta őt neki, miután lemeztelenítette és széthúzta a lábát, ahogyan ló pofáját húzzák szét, mutatván, hogy még fiatal, s meggyőződött róla, hogy Sir Stephen eléggé szépnek vagy legalábbis eléggé kényelmesnek találja a testét, és hogy hajlandó elfogadni az ajándékot. Ez a tán sértő viselkedés mit se változtatott O René iránt érzett szerelmén. Boldog volt, hogy ér annyit, hogy René örömét leli a sértésben; mint hívők, akik megköszönik Istennek, ha sújtja őket. Sir Stephenben azonban megsejtette a rendíthetetlen, jeges akaraterőt, amit nem tör meg a vágy, s amivel szemben ő egyszerűen nem számít, bármilyen izgató és alázatos is. Mi másért félt volna annyira? A roissyi inasok övén függő korbácsot, a szakadatlanul viselt láncot nem érezte olyan ijesztőnek, mint Sir Stephen merő pillantását, mely az árván meredező mellére nehezedett. Tudta, hogy sima és duzzadó melle milyen törékennyé változtatja keskeny vállát és mellkasát. Képtelen volt úrrá lenni a remegésén, ehhez vissza kellett volna tartania a lélegzetét. Hiába is remélte volna, hogy törékenysége lefegyverzi Sir Stephent, tudta, hogy a fölkínált gyöngédség ellenkező hatást tesz: egyaránt vonzza a vesszőcsapást és a simogatást, a karmot és az ajkat. Egy pillanatra mégis elfogta a remény: Sir Stephen a jobb keze középső ujjának a hegyével megérintette a mellbimbóját; mire az engedelmesen még jobban megmerevedett. De O nagyon is jól tudta, hogy Sir Stephen csak játszadozik vele, illetve csak ellenőrzi őt, ahogyan valamely gépezet tulajdonságait és működését ellenőrzi az ember. Sir Stephen anélkül, hogy levette volna a kezét a fotel karjáról, azt mondta neki, hogy vesse le a szoknyáját. A csatok ki-kicsúsztak O nyirkos kezéből, kétszer is neki kellett veselkednie, amíg sikerült végre szétkapcsolnia a fekete selyemszövet alsószoknyát a szoknya alatt. Amikor végre meztelen volt, s a magas sarkú lakkszandál és a térd alá letolt fekete nejlonharisnya kiemelte lába kecsességét, combja fehérségét, Sir Stephen is fölállt, megmarkolta az ágyékánál fogva, és a kerevethez nyomta. A heverőnek háttal térdepeltette le, s széthúzta egy kicsit a combját, hogy hátrább hajthassa a vállát a derekánál. O keze a bokájára fonódott, ennek köszönhetőn a szeméremajka megnyílt; csupasz melle fölmeredt, a nyaka hátrahanyatlott. Nem mert Sir Stephen arcába nézni, csak azt látta, hogy a férfi megoldja ruhája övét. Sir Stephen a lába közé vette a térdelő O-t, megtámasztotta a tarkóját, és behatolt a szájába. Nem a simogató ajkakat kereste, hanem a torok mélyét. Jó ideig lüktetett benne, O érezte, amint megduzzad és megkeményszik a fojtogató húspecek, melynek lassú, meg-megismétlődő löketeitől kicsordult szeméből a könny. Sir Stephen, csak hogy még jobban fölébe kerekedjék, végül az arca fölé térdelt a heverőn, feneke meg-megpihent a mellkasán; O érezte, hogy égő öle fölösleges, megvetésre méltó. Sir Stephen végül arra se méltatta, hogy elélvezzen benne; némán visszahúzódott, fölállt, a ruháját azonban nyitva hagyta.

- Maga könnyű nőcske, O - mondta. - Szereti Renét, de könnyű nőcske. Tudja-e René, hogy maga megkíván minden férfit, aki magát kívánja, s azzal, hogy Roissyba küldi, vagy másoknak adja, ürügyet ad magának a csapodárságra?

- Szeretem Renét - mondta O.

- Renét szereti, de többek között engem is kíván - vágott vissza Sir Stephen.

Valóban kívánta; de mi lesz, ha René megtudja? Képtelen volt megszólalni, lesütötte a szemét; a Sir Stephené-val találkozó puszta tekintete is vallomással ért volna fel. A férfi föléje hajolt, megfogta a vállát, és lefektette a szőnyegre. A hátán feküdt, lábát fölhúzta, behajlította.

Sir Stephen, aki azon a helyen ült a kereveten, ahol ő feküdt az imént, megmarkolta a jobb térdét, és maga felé húzta. Mivel szembekerült a kandallóval, a tűz fénye élesen megvilágította öle és feneke kifordult barázdáját. Sir Stephen anélkül, hogy elengedte volna, ráparancsolt, hogy simogassa magát, de össze ne zárja a lábát. O szófogadóan kinyújtotta a jobb kezét a hasán, és ujja hamarosan rátalált a védelmező sűrűségből immár kiálló, tüzelő csiklóra. De a keze lefordult róla.

- Képtelen vagyok rá - hebegte.

És valóban képtelen volt rá. Csak nagyon ritkán, mintegy lopva simogatta magát az ágymelegben, a sötétben, ha egyedül aludt, s akkor sem élvezett el. Igaz, elélvezett néha később, álmában, s fölébredvén kiábrándultságot érzett, amiért olyan heves, egyszersmind illékony volt az egész. Sir Stephen sürgető pillantást vetett rá. Ez elviselhetetlen volt, úgyhogy megismételte: "képtelen vagyok rá", és behunyta a szemét. Marion jelent meg előtte, a barátnéja; attól a látványtól sose tudott szabadulni; undor fogta el, valahányszor csak tanúja volt; ő tizenöt éves, Marion egy bőrfotelban terpeszkedik, egy szállodai szobában, a jobb lába a fotel egyik karján, a feje rálóg a másikra, az ő szeme láttára elégíti ki magát, s nyög hozzá. Marion elmesélte neki, hogy ily módon simogatta magát egyszer az irodában - azt hitte, egyedül van -, s a főnöke váratlanul rányitott és rajtakapta. O emlékezett Marion irodájára: kopár, halványzöld falak, északra néző poros ablakok. Egyetlen fotel állt benne, az íróasztallal szemben, a látogatók számára.

- Kifutottál? - kérdezte O.

- Nem - válaszolta Marion -, a főnök megkért, hogy kezdjem újra; de előbb bezárta az ajtót, levétette a bugyimat, és a fotelt az ablakhoz tolta.

O csodálattal adózott Marion merészségének, de borzadt is tőle, s furamód, nem volt hajlandó simogatni magát Marion előtt, sőt megesküdött, hogy soha, de soha nem fogja kielégíteni magát mások jelenlétében.

- Majd meglátod, ha a szeretőd kéri - mondta nevetve Marion.

René sose kérte tőle. Vajon engedelmeskedett volna? Biztosan, pedig hogy félt volna, hogy meglátja René szemében azt az undort, amit ő maga élt át Marion láttán. Képtelenség. De hogy Sir Stephen lássa őt, az még annyira sem lehetséges. Érdekli őt, hogy Sir Stephen undorodik-e vagy sem? De nem, képtelen rá. S ezzel harmadszor is elmotyogta:

- Képtelen vagyok rá.

A férfi azonban meghallotta, elengedte O-t, fölállt, összecsukta a házikabátját, s megparancsolta neki, hogy ő is álljon fel.

- Hát így engedelmeskedik? - kérdezte.

Ezzel a bal kezével összefogta a csuklóit, a jobbal pedig teljes erejéből pofon ütötte. O megtántorodott; elesik, ha a férfi nem tartja meg.

- Térdeljen le előttem! Attól tartok, hogy René nem a legjobban idomította.

- Renének mindig engedelmeskedem - hebegte O.

- Összetéveszti a szerelmet az engedelmességgel. Anélkül fog engedelmeskedni nekem, hogy szeressen, s én viszontszeressem.

Hirtelen különös ellenkezés járta át minden porcikáját, s ez mintegy tagadta benne azt, amit hallott, tagadta az alázatosságra és rabszolgaságra tett fogadalmat, tagadott belenyugvást, vágyat, meztelenséget, verejtéket, remegő lábat, karikás szemet. Dühösen összeszorította a fogát, és hányta-vetette magát, amikor a férfi meghajtotta testét, előrebuktatta, hogy aztán, amikor már arccal lefelé a padlón könyököl, megemelje a csípőjét, behatoljon a fenekébe és fölszakítsa; pontosan úgy, ahogyan René megmondta. O visszafojtotta sikolyát. Akkor a férfi még durvábban nyársalta föl. O följajdult, és attól kezdve, valahányszor a férfi belényomult, tehát valahányszor a férfi kényszerítette rá, újból és újból fölüvöltött. Nemcsak fájdalmában, hanem felháborodásában is, s Sir Stephen ezt nagyon is jól tudta. O azzal is tisztában volt, hogy legyőzték, s hogy a férfi gyönyörűségét leli sikoltozásában. Sir Stephen végzett, fölsegítette, s már-már hazaküldte, de aztán megjegyezte, hogy amikor majd kicsorog belőle, amit ő belefecskendezett, rózsaszínű lesz a sebből szivárgó vértől; ez a seb, folytatta, addig fogja égetni, amíg a feneke hozzá nem idomul az ő igényeihez; a maga részéről folytatja ennek az ösvénynek a feltörését. És persze nem fogja megtartóztatni magát a René által neki juttatott ösvény használatától, ne is remélje, hogy kímélni fogja. Emlékeztette rá: beleegyezett, hogy kettejük rabnője lesz, de úgy látszik, nincs egészen tisztában vele, hogy mire is vállalkozott. S ha majd tisztában lesz vele, akkor már késő lesz, akkor már nem szabadulhat. O közben arra gondolt, hogy ha sokáig fog tartani a betörése, akkor talán már ahhoz is késő lesz, hogy a férfi beleszeressen a művébe, hogy szeresse őt egy kicsit. Hiszen egész belső ellenállása, a félénk tiltakozás, amit tanúsítani merészelt, egyetlen célra irányult: nevezetesen, hogy létezzék Sir Stephen számára, ha mégoly csekély mértékben is, ahogyan René számára létezett; hogy mást is érezzenek iránta, mint testi vágyat. Nem azért, mert szerelmes volt Sir Stephenbe, hanem mert világos volt előtte, hogy René úgy szereti Sir Stephent, mint gyermek a nála idősebbet, s érezte, hogy ha Sir Stephen úgy kívánná, kész akár őt is feláldozni neki, hogy kielégítse; azt is tudta, mintegy megérezte, hogy egyszerűen lemásolná Sir Stephen viselkedését: ha az megvetné őt, a megvetése megfertőzné Renét is, bármennyire szeresse őt. A roissyi férfiak viselkedése persze nem volt, nem is lehetett rá ilyen hatással, ugyanis ott René volt az úr, tőle függött azoknak a viselkedése, akiknek odaadta. Itt azonban nem ő az úr. Itt Sir Stephen a René ura, bár René ezt nem is sejti; René csodálja, szeretné utánozni, egyszersmind rivalizálni vele, ezért osztott meg vele mindent, ezért adta neki őt is; és egekre kiált, hogy most komolyan odaadta. René nyilván csak akkor fogja őt továbbra is szeretni, ha Sir Stephen is méltónak találja rá, és maga is beleszeret. Annyi mindenesetre világos volt, hogy Sir Stephen lesz az ura, és bármit képzel is René, egyetlen ura, pontosan úgy, mint a rabszolgatartó a rabszolgának. O nem várt irgalmat, de még reménykedett, hogy kicsikar tőle egy kis szerelmet. Sir Stephen elterpeszkedett abban a fotelban, amelyben René távozása előtt ült, a tűznél, kiállította maga elé a meztelen O-t, s azt mondta neki, hogy ott várja meg a parancsait. O némán várakozott. Aztán a férfi fölállt, s odaszólt O-nak, hogy kövesse. Amúgy fekete harisnyásan, magas sarkú szandálban, különben meztelenül fölment mögötte az emeletre vezető lépcsőn, s belépett egy apró szobába, melyben csupán egy ágy volt a sarokban, egy tükörasztal és egy szék az ágy és az ablak között. A szobába csak Sir Stephen sokkal nagyobb szobáján keresztül lehetett bejutni; a két szobának közös fürdőszobája volt. O megmosdott, megtörülközött - a törülközőn rózsaszínű folt esett -, levetette szandálját és harisnyáját, s befeküdt a hideg ágyba. A függönyök szét voltak húzva; de sötét éjszaka volt. Mielőtt becsukta volna a két szobát összekötő ajtót, Sir Stephen odalépett a fekvő O-hoz, s megcsókolta az ujja hegyét, pontosan ugyanazzal a mozdulattal,

mint a bárban, amikor O leszállt a bárszékről, ő pedig gratulált a vasgyűrűjéhez. Sir Stephen tehát megforgatta benne kezét és hímvesszejét, felnyársalta a fenekét és a száját, az ajkával azonban csak az ujja hegyét méltóztatott megérinteni. O sírt, s hajnal felé aludt el.

Másnap délelőtt Sir Stephen gépkocsivezetője hazavitte O-t. Tízkor ébredt föl, egy öreg mulatt nő hozott neki egy csésze kávét, elkészítette a fürdővizet, s átadta a ruháit, a prémgallérja, a kesztyűje és a táskája kivételével; ezeket ott találta meg a szalonban, a kereveten, amikor lement. A szalon üres volt, a zsaluk és a függönyök nyitva. A heverővel szemben keskeny kertre lehetett látni, olyan zöld volt, mint valami akvárium, csak repkény, krisztustövis és kecskerágó termett benne. Miközben belebújt a kabátjába, a mulatt nő közölte vele, hogy Sir Stephen elment hazulról, és átadott egy levelet; a borítékon csak a neve kezdőbetűje volt; a fehér lapon két sor: "René telefonált, hatra magáért megy a stúdióba", aláírásképpen egy S, alatta utóirat: "A korbács a következő látogatására van." O körülnézett: az asztalon, a két fotel közt, ahol az előző este Sir Stephen és René ült, hosszú, vékony szíj korbács feküdt a sárga rózsával teli üveggömb mellett. A cseléd az ajtónál várta. O betette a levelet a táskájába, és távozott.

René tehát Sir Stephent hívta fel, nem őt. Hazaérve, házi ruhába bújt, megebédelt, s még mindig bőven volt ideje megigazítani a sminkjét, a frizuráját, s átöltözni, mielőtt elindult volna a stúdióba, ahová háromra kellett beérnie; a telefon egyszer sem szólalt meg, René nem hívta. Vajon miért? Mit mondhatott neki Sir Stephen? Mit mesélt róla? O emlékezett rá, milyen szavakkal, milyen fesztelenül tárgyalták meg a füle hallatára, hogy miféle előnyei vannak a testének az ő szempontjukból. Lehet, hogy angolul nem ismeri igazán jól az efféle szavakat, de a hozzávetőleges francia megfelelők már nem is lehettek volna közönségesebbek. Igaz, annyi kézen ment keresztül, mint prostituáltak a bordélyokban, úgyhogy miért is viselkednének vele másképpen?

- Szeretlek, René, szeretlek - szólongatta suttogva a szobája magányában -, szeretlek, tégy velem, amit akarsz, csak ne hagyj el, Istenem, ne hagyj el!

Ki irgalmaz a reménykedőknek? Könnyű felismerni őket: a gyöngédségükről, a figyelmet színlelő tekintetükről - no persze figyelnek, de másra, mint amit néznek -, a szórakozottságukról. A stúdióban teljes három órán át semmire se tudott figyelni, csak várta, hogy múljon az idő, és szorongott, miközben egy kis gömbölyű, vörös hajú manöken, akit nem is ismert, kalapokat mutatott be. O skótkockás szoknyát és rövid szarvasbőr mellényt viselt a piros selyemblúz és alsószoknya fölött. A nyitott mellény alatti piros blúz még sápadtabbá tette amúgy is sápadt arcát; a kis vörös manöken meg is jegyezte, hogy olyan, mint a végzet asszonya. "Kire végzetes?" - tűnődött el O. Két évvel azelőtt, hogy megismerkedett és beleszeretett Renébe, azt mondta volna: "Sir Stephenre", és hozzáteszi: "majd meglátja". De a René iránt érzett szerelem és a René iránta tanúsított szerelme teljesen lefegyverezte; ahelyett, hogy hatalma újabb bizonyságaival szolgált volna, még attól is megfosztotta, amivel rendelkezett. Régebben közömbös és csapongó volt, szívesen csábítgatta szóval, mozdulattal a fiúkat, akik szerelmesek voltak belé, de semmit se nyújtott nekik; aztán mégiscsak odaadta magát egyszer, egyetlenegyszer kárpótlásul, de azért is, hogy izzásban tartsa őket, s gyötrelmesebbé tegye szenvedélyüket, amiben ő nem osztozott. Biztos volt benne, hogy a fiúk szerelmesek belé. Az egyik öngyilkosságot kísérelt meg; amikor gyógyultan hazatért a klinikáról, ahová beszállították, elment a lakására, meztelenre vetkőzött, s megtiltván, hogy akár egy ujjal is hozzáérjen, végignyúlt a díványon. A fiú a vágytól és a fájdalomtól sápadtan, némán nézte teljes két órán át; adott szava gúzsba kötötte. O nem kívánt többé találkozni vele. Nem azért, mintha könnyen vette volna a vágyat, amit ébresztett. Tudta,

illetve tudni vélte, miről van szó, már csak azért is, mert maga is hasonló érzéseket táplált (mint képzelte) a barátnői és ismeretlen fiatal nők iránt. Volt, akit sikerült elvinnie zugszállodákba, ahol keskenyek voltak a folyosók, s a falakon minden zaj átszűrődött, mások elborzadva tértek ki előle; De amit vágynak gondolt, az csak a hódítás íze volt, s ezek a csibész szokások semmit se értek, amikor összejött Renével, ahogyan az érzéketlensége és a bátorsága sem segített, s az sem, hogy volt már egypár szeretője, már ha szeretőknek lehet nevezni őket. Egy hét alatt megtanulta, mi a félelem és a bizonyosság, a szorongás és a boldogság. René úgy vetette rá magát, mint kalóz a rabnőre, ő pedig örömest vált rabnővé, csuklóján, bokáján, testének, szívének legtitkosabb zugában is ott érezte e kötelékeket, melyek láthatatlanabbak voltak, mint a legvékonyabb hajszál, erősebbek voltak, mint azok a kötelek, amelyekkel a liliputiak kötözték meg Gullivert, s amelyeket a kedvese pillantása oldott vagy kötött. Hogy nem volt szabad? Hála istennek, nem volt végre szabad! Viszont könnyű volt, mámoros volt a boldogságtól: istennő a felhők közt, hal a vízben! Megmámorosodott, hogy a René kezében összefutó szálak és kötelek hálózatán keresztül járja át az élet árama. Ez annyira így volt, hogy amikor René fogása meglazult rajta - vagy ő azt képzelte -, ha úgy érezte, hogy a férfi szórakozott avagy közönyös az ő fogalmai szerint, vagy ha nem jött el hozzá, nem válaszolt a leveleire, ő pedig azt hitte, hogy nem is akarja látni, vagy hogy elhidegült tőle, sőt, hogy már nem is szereti, valósággal elállt a lélegzete, a szó szoros értelmében fulladozott. A fű megfeketedett, a nappal nem volt nappal többé, az éjszaka sem volt éjszaka; pokolbéli szerkezet váltogatta a világosságot a sötétséggel az ő nagyobb szenvedésére. Undorodott a friss víztől. Kiégettnek, fölöslegesnek érezte magát, elátkozottnak, olyannak, mint a gomorrai sóbálványok. Hiszen ő volt a bűnös. Azok, akik szeretik Istent, s akiket Isten elhagy a sötét éjszakában, azért bűnösek, mert elhagyták őket. Múltjukban keresik, hogy hol vétettek. O is kutatta vétkeit. De csak egy kis kacérságra bukkant, az is inkább szándékában, mint tetteiben mutatkozott meg, már ami a férfiak vágyának fölgerjesztését illeti, hiszen csak azért méltatta őket figyelemre, mert csordultig telt boldogsággal, hogy René szereti, hogy ő Renéhez tartozik, s mert teljes önfeladása sebezhetetlenné és felelőtlenné, cselekedeteit következmények nélkülivé tette - de miféle cselekedeteket? Hiszen csupán gondolataiért, futó kísértésekért tehetett szemrehányást magának. Mindamellett biztos volt benne, hogy bűnös, s hogy René, anélkül hogy tudná, egy olyan vétségért büntette meg, amit nem is ismer (mert mélyen el van temetve benne); de Sir Stephen leleplezte, amikor közölte vele, hogy könnyű kis nőcske. O azért örült, hogy René megkorbácsoltatta és prostituálta, mert épp szerelmi megalázkodása bizonyítja kedvesének, hogy ő hozzá tartozik; de örült azért is, mert úgy érezte, hogy a megvesszőztetés kínja és szégyene, a megaláztatás, amit azok mérnek rá, akik a birtoklás során élvezésre kényszerítik, és maguk is élveznek anélkül, hogy vele csak egy kicsit is törődnének, megváltja vétkét. Volt része undorító ölelésekben, némely kezek érintését a mellén elviselhetetlen sértésnek érezte, egyik-másik száj úgy szívta az ajkát és a nyelvét, mint ocsmány, puha pióca, s a ragacsos állatokra emlékeztető nyelvek és hímvesszők, melyek ölének és fenekének teljes erőből összeszorított hasítékát simogatták, olyan tartós felháborodással töltötték el, hogy még a korbács alatt sem hódolt be, jóllehet végül förtelmes undorral, szolgaian megnyílt előttük. És ha mégis Sir Stephennek van igaza? Ha lealacsonyodása édes? Ez esetben, minél alávalóbb ő, annál irgalmasabb René, amikor nagylelkűen kéjének eszközévé teszi. Gyerekkorában Walesben lakott két hónapig, s látott ott egy bibliai idézetet, piros betűkkel a fehér falon, protestáns házakban vannak ilyen kiírások: "Iszonyatos az élő Isten kezébe kerülni." Nem, ez nem igaz, gondolta most magában. Az iszonyatos, ha ez ember már nincs az élő Isten kezében. Valahányszor René késett, ahogyan aznap is - elmúlt hat óra, aztán elmúlt fél hét is - , O-t kétségbeesés és őrület környékezte. A semmiért esett kétségbe, a semmiért őrült meg, hiszen semmi sem volt igaz. René megjött, ott volt, nem változott meg, szerette, igazgatótanácsi ülés vagy valami különmunka tartóztatta fel, nem volt ideje telefonálni. A

fulladozó O ilyenkor fellélegzett, mindazonáltal minden rettegésroham valamiféle baljós előérzetfélét erősített benne: jó, jó, René persze hogy elfelejt telefonálni, közbejön egy golf- vagy bridzsparti, vagy tán egy új ismerős, merthogy szereti őt, de hát René szabad, és tudja, hogy mindent szabad neki, és oly könnyelmű! Vajon nem jön-é el a végítélet napja, ami olyan lesz, mint a többi, de igazolni fogja őrületét, s akkor majd nem nyílik ki a gázkamra ajtaja? Ó, tartson még ez a csoda, ne foszoljon szerte a kegyelem, René, ne hagyj el! O nem látott és nem is volt hajlandó messzebbre látni, mint a holnap és a holnapután, vagy mint a jövő hét. És minden Renével töltött éjszaka egy örökkévalóság volt számára.

René hétkor befutott végre, s annyira örült neki, hogy a fényszórót javítgató világosító, az öltözőből kilépő vörös hajú manöken és a váratlanul betoppanó Jacqueline előtt csókolta meg.

- Elragadó -jegyezte meg Jacqueline -, csak azért ugrottam be, hogy elkérjem a legutóbbi képeimet, de azt hiszem, nem ez az alkalmas pillanat, már itt se vagyok.

- Kisasszony, kérem - kiáltott utána René, s közben nem engedte el O derekát -, kisasszony, ne menjen el!

O bemutatta őket egymásnak. A vörös hajú manöken bosszúsan visszament az öltözőbe, a világosító úgy tett, mint aki nagyon el van foglalva. O végignézett Jacqueline-on, s érezte, hogy René követi a pillantását. Jacqueline-on olyan síruha volt, amilyet csak azok a sztárok viselnek, akik sose síznek. Fekete pulóverét kibökte kicsi, szétálló melle, a lábra tapadó sínadrág pedig a havasok lányát idézte. Minden a hóra emlékeztetett rajta: a fókabőr zubbony kékes árnyalata olyan volt, mint a hó árnyékban, ezüstösen csillogó haja és szempillája pedig mint a hó napsütésben. Száján barnába hajló rúzs volt, s amikor elmosolyodott és szemét O-ra emelte, O megállapította magában: nincs az az ember, aki képes volna elfojtani magában a vágyat, hogy igyon a zúzmarás szempilla alatti szem zölden hullámzó vizéből, hogy letépje a pulóverét, s hogy kezét alig zsendülő mellére tegye. Lám csak, alighogy René megjött, O magára talált, magabiztos lett, megjött az életkedve. Hármasban mentek el. Mire a Royale utcába értek, már alig hullt a hó, csak kecses, fehér hóörvényecskék csipkedték az arcukat. A járdára szórt só csikorgott a talpuk alatt, felolvasztotta a havat; O érezte, amint az olvadásból felszabaduló jeges légáramlatok végignyalják lábszárát és meztelen combját.

O nagyjából tudta, hogy mit akar azoktól a fiatal nőktől, akikre rászáll. Esze ágában sem volt úgy tenni, mintha rivalizálni akarna a férfiakkal, vagy mintha férfias viselkedéssel képes volna ellensúlyozni a női alacsonyabb-rendűségi érzést, amit különben sem ismert. Igaz, húszéves korában, amikor a legszebb osztálytársnőjének udvarolt, előfordult, hogy lekapta a sapkáját, ha köszönt neki, hogy maga elé engedte, vagy kisegítette a taxiból. Azt sem tűrte el, hogy fizessen, ha beültek teázni a cukrászdába. Kezet csókolt neki, sőt a száját is megcsókolta, lehetőleg a nyílt utcán. De ez a karzatnak szólt, nem meggyőződésből tette, csupán gyerekségből, hogy botrányt csapjon. Ezzel szemben valóban áhította azt a gyönyört, ami olyankor járta át, ha engedett ajkának a másik lány édes, festett szája, ha a félig lecsukódó szem zománc- vagy gyöngyházfényben ragyogott a félhomályban, délután ötkor, az elsötétített szobában, a kandallón égő lámpa világában; áhította, hogy azt mondják neki: még, könyörgök, még!, s szerette beszívni az ujján megmaradó nyalka tengerillatát. Maga a vadászat is gyönyörűséggel töltötte el. Nem is annyira maga a vadászat, ha mégoly szórakoztató és izgató volt is, mint inkább a parttalan szabadságérzet, ami ilyenkor átjárta. Ö, egyedül ő irányította a játszmát (férfival ezt sose tette, hacsak nem kerülő úton). Ő irányította a beszélgetéseket, ő kezdeményezte a találkákat, az ölelkezéseket; nem szerette, ha őt csókolják meg először; attól kezdve pedig, hogy szeretői lettek, nem tűrte el, hogy a lányok

viszonozzák simogatásait. Amennyire sürgős volt számára, hogy barátnéját meztelennek lássa és érezze, annyira fölöslegesnek érezte, hogy ő maga levetkőzzék. Különböző ürügyekkel tért ki, kezdve azzal, hogy fázik, egészen addig, hogy az a nap épp nem alkalmas. Mellesleg, kevés olyan nője volt, akiben ne talált volna valami szépet; nem sokkal a gimnázium után csak azért akart elcsábítani egy mindig rosszkedvű, csúf, kellemetlen kislányt, mert dús szőke hajkoronája volt, s összevissza nyirbált tincsei érdekes árnyékot vetettek fakó, mindazonáltal finom, feszes, tompa fényű bőrére. A kicsikének azonban nem ő kellett, s ha fölragyogott is a gyönyörtől egypár napra a hálátlan arcocska, azt nem O szerezte neki. O azt imádta, ha az arcokat az a fajta párásság árasztja el, amitől simává, fiatalossá válik a bőr, az arcon pedig időn kívüli, nem gyermeki hamvasság árad szét: az ajak megduzzad, a szem megnagyobbodik, a szivárványhártya mintha szemfestéktől fénylene, sziporkázna. Ebben több volt részéről az elragadtatás, mint a hiúság, hiszen nem az izgatta föl, amit ő maga csinált: Roissyban is hasonló izgalmat érzett, elnézvén egy lány átszellemült arcát, akit egy ismeretlen férfi birtokolt. A meztelenség, a test kiszolgáltatottsága fölzaklatta, s ha barátnői hajlandók voltak meztelenre vetkőzni előtte egy zárt szobában, azt ajándéknak érezte, amit úgysem tudna viszonozni. A nyári meztelenkedés a napon, a fürdés nem érdekelte, nem azért, mert nyilvános volt, hanem azért, mert a nyilvánosságában, a korlátozottságában valami védelemféle nyilatkozott meg. A többi nő szépsége, amit nagylelkűen a magáé fölé helyezett, megnyugtatta a saját szépségét illetően, amiben - miközben úgy vette szemügyre magát benne, mint különös tükörben - az ő szépségük visszfényét látta. A barátnői hatalma, amit elismert maga fölött, egyszersmind biztosíték volt számára, hogy ő is ugyanilyen hatalommal rendelkezik a férfiak fölött. Természetesnek tartotta, örült neki, hogy a férfiak azt kérik tőle, amit ő a nőktől kért (s amit nem vagy csak tessék-lássék adott meg nekik). Így mindkét félnek állandóan cinkosa volt, két táblán játszott és nyert. Voltak nehéz játszmái is. Szerelmes volt Jacqueline-ba - igaz, nem jobban, mint más lányokba, s talán a "szerelmes" szó sem a legmegfelelőbb, de vitathatatlanul szerelmes volt. Mégsem merte kimutatni. A rakpartokon már rügyeztek a nyárfák, egyre későbben alkonyodott, s a szerelmesek ki-kiültek a parkokba, a hivatali órák után, amikor O elég merszet érzett magában, hogy megvívjon Jacqueline-nal. Úgy érezte, hogy télen Jacqueline túlságosan is diadalmas, elérhetetlen és hozzáférhetetlen az új prémjeiben. És nem tévedett. A tavasz visszavezette a kosztümökhöz, a lapos sarkú cipőkhöz, a trikókhoz. Rövid haját egyenesre vágatta, s újfent azokhoz a tizenhat éves, szemtelen gimnazista lányokhoz hasonlított, akiket a gimnazista O a csuklójuknál fogva vonszolt be az üres öltözőbe s nyomott neki a fölakasztott kabátoknak. A kabátok lepotyogtak a fogasokról, s O ezen úgy nevetett, mint a bolond. Pamut iskolásköpenyt viseltek, nevük kezdőbetűi piros pamuttal voltak ráhímezve a mellükre. Három esztendővel korábban, három kilométerrel arrébb, egy másik gimnáziumban Jacqueline ugyanilyen köpenyben járt. O véletlenül szerzett tudomást róla, amikor Jacqueline munkaruhákban állt modellt neki, s fölsóhajtott, hogy milyen boldog lett volna, ha ilyen szép holmikban járnak iskolába. Hát még ha semmit se kellett volna hordani alatta!

- Hogyhogy semmit? - kérdezte O.

- Hát ruhát - mondta Jacqueline.

O elpirult. Még nem szokta meg, hogy meztelen a ruhája alatt, s célzásnak vett minden kétértelmű megjegyzést. Hiába mondogatta magában, hogy az ember tulajdonképpen mindig meztelen a ruhája alatt. Olyan pucérnak érezte magát, mint az a bizonyos veronai nő, aki felkínálta magát az ostromlók vezérének, hogy megmentse városát; anyaszült meztelennek egy köpeny alatt, melyet elég résnyire nyitni. Mellesleg ő is úgy érezte, hogy meg kell váltania valamit, mint annak az olasz nőnek, na de micsodát? Ha egyszer Jacqueline biztos

magában, neki nincs mit megváltania; márpedig Jacqueline-t nem kell megnyugtatni, elég, ha tükörbe néz. O alázatos szemmel meredt rá, s eltűnődött, hogy ha nem akar szégyent vallani, talán magnóliavirágot vihetne neki: hervadáskor a húsos, fénytelen szirmok sötétbarnába tűnnek át; vagy inkább kaméliát, mert néha egy kis rózsaszínes fény keveredik fehér viaszába. A tél múlásával úgy kopott le az arányló barnaság a Jacqueline bőréről, mint a hó emléke. Hamarosan már csak kamélia illik hozzá. O azonban félt, hogy gúnyt űz belőle ezzel a melodrámába illő virággal. Végül egy nagy csokor kék jácintot vitt neki; az átható, nehéz illat olyan, mint a tubarózsáé, egészen elhódítja az embert; pontosan olyan, amilyen a kaméliáé kellene legyen, csak éppen nem olyan. Jacqueline a merev, nedves szálak közé fúrta tatár orrát s a két hete rózsaszínnel és nem pirossal kifestett száját.

- Ezt nekem hoztad? - kérdezte azon nők stílusában, akiket állandóan ajándékokkal halmoznak el.

Aztán megköszönte, s megkérdezte, hogy René eljön-e O-ért. Igen, talán, válaszolta O. Ha érte jön, fűzte tovább gondolatban, akkor talán Renére villan egy pillanatra az álságosán mozdulatlan és néma Jacqueline hideg kék szeme, mely most kerüli az ő tekintetét. Jacqueline-t aztán semmire se kellene megtanítani, se hallgatni, se arra, hogy ellazítsa a kezét a teste mellett, vagy hogy hátrahajtsa a fejét. O-t valósággal mardosta a vágy, hogy belemarkoljon az élénkszőke hajkoronába, hátradöntse az engedelmes fejet; vagy hogy megsimogassa legalább a szemöldök vonalát az ujja hegyével. Igen ám, de René is ezt szeretné. O jól tudta, hogyan lett régi elszántságából félénkség, miért van az, hogy már két hónapja kívánja Jacqueline-t, mégsem enged meg magának egyetlen szót, mozdulatot sem, amivel ezt megvallaná, s gyenge kifogásokat hoz fel, hogy megmagyarázza tartózkodását. Az nem igaz, hogy Jacqueline elérhetetlen! Az akadály nem Jacqueline-ban volt, hanem az O szívében - még sohasem tapasztalt ilyesmit. René szabadon engedte, ő pedig utálta ezt a szabadságot. Ez rosszabb volt minden láncnál. Ez a szabadság választotta el Renétől. Tízszer is vállon ragadhatta volna Jacqueline-t, hogy némán a falhoz szögezze, ahogyan lepkét gombostűz ki az ember; Jacqueline nem mozdult volna, még csak el sem mosolyodik. O azonban immár olyan volt, mint a betört vad; odacsalogatja a zsákmányt a vadászhoz, vagy felhajtja neki; de csak parancsra veti rá magát. Néha ő maga lapult reszketve, sápadtan a falhoz, némasága szögezte oda, némasága kötötte gúzsba, és örült némaságának. Többre várt, mint egyszerű engedélyre, hiszen az engedély, az megvolt. O parancsra várt. Ezt nem Renétől, hanem Sir Stephentől kapta meg.

Hónapok teltek el azóta, hogy René odaadta őt Sir Stephennek, s O elborzadva vette észre, hogy Sir Stephen fontosabbá válik a kedvese számára. Az is megfordult a fejében, hogy tán téved, fejlődést tételez föl olyan eseményben és érzésben, melyben csak annyi fejlődés történt, hogy fölismerte vagy bevallotta magának a dolgot. Annyi bizonyos, hogy hamar észrevette: René csak azokat az éjszakákat tölti vele, amelyek előtt Sir Stephen magához rendelte őt (Sir Stephen csak akkor tartotta magánál egész éjszakára, ha René nem volt Párizsban). Azt is észrevette, hogy ha René részt vesz is egyik-másik esten, egy ujjal se ér hozzá, hacsak azért nem, hogy még jobban kiszolgáltassa, lefogja Sir Stephen óhaja szerint, ha vergődik. Ritkán fordult elő, hogy velük maradt, s akkor is csak Sir Stephen kifejezett kérésére. Nem vetkőzött le, épp mint első alkalommal, csak ült némán, egyik cigarettáról a másikra gyújtott, tett a tűzre, töltött Sir Stephennek - de ő maga nem ivott. O érezte, hogy úgy figyeli, mint állatszelídítő a betanított vadat, lesi, hogy dicsőséget szerez-e neki maradéktalan engedelmességével; vagy mint valami herceg személyi testőre, vagy mint bandavezér bizalmasa, aki vigyáz a prostituáltra az utcán. René inkább a Sir Stephen arcát leste, mint az övét, ezzel is bizonyságot téve, hogy szolgának, sőt cinkosnak szegődött; O pedig a

szenvedélymentes, kifejezéstelen tekintet súlya alatt úgy érezte, hogy René tisztelettel, csodálattal, sőt hálával adózik teremtőjének, Sir Stephennek, boldog, hogy az méltóztatik gyönyörét lelni abban, amit ő, René adott neki. Sokkal egyszerűbb lett volna, ha Sir Stephen a fiúkat szereti; O biztos volt benne, hogy bár René nem szerette a fiúkat, lelkesen teljesítette volna Sir Stephen minden elképzelhető kívánságát. Sir Stephen azonban csak a nőket szerette. O tisztában volt vele, hogy a teste által, melyen osztoznak, sokkal titokzatosabb és sokkal fontosabb valamihez jutnak el, mint holmi szerelmi közösség; olyan egységet alkotnak, melynek lényege homályos volt ugyan előtte, de nem tagadhatta létét és erejét. De miért elvont ez az osztozás? Roissyban, egyazon helyen és időben, O egyszerre tartozott Renéhez és más férfiakhoz. Miért tartóztatta meg magát René a Sir Stephen jelenlétében nemcsak attól, hogy magáévá tegye, de még attól is, hogy parancsoljon neki? (Csak a Sir Stephen parancsait továbbította.) Egyszer megkérdezte, de már eleve biztos volt a válaszban.

- Tiszteletből - mondta René.

- De hát a tied vagyok - mondta O.

- *Előbb* a Sir Stephené vagy.

És ez volt az igazság, legalábbis abban az értelemben, hogy René teljesen kiszolgáltatta őt barátjának, és hogy Sir Stephennek a legkisebb rá vonatkozó óhaja is előbb valósult meg, mintsem hogy René döntött vagy megkérdezte volna őt. Ha René úgy határozott, hogy kettesben vacsoráznak és elmennek színházba, de Sir Stephen egy órával előbb odatelefonált, hogy kell neki O, akkor René elment O-ért a stúdióba a megbeszélt időben, elvitte Sir Stephenhez, és otthagyta. Egyszer, egyetlenegyszer kérte meg O Renét, hogy szóljon Sir Stephennek, változtassa meg a napot, annyira szeretett volna vele menni egy estélyre, ahová meghívták őket. René azonban kereken elutasította.

- Szegény kicsikém - mondta -, hát még mindig nem érted, hogy nem rendelkezel többé magaddal, hogy már nem én vagyok a parancsolód?

Nemcsak hogy elutasította, de az ő füle hallatára még be is árulta Sir Stephennek a kérést, s felszólította: olyan kegyetlenül büntesse meg, hogy még csak gondolni se merjen rá többé, hogy ellenszegülhet.

- Úgy lesz - mondta Sir Stephen.

Ez abban az intarziás padlójú, ovális szobácskában történt, ahol csak a gyöngyház berakású, kerek fekete asztal állt, s ahonnan a sárga-szürke szalon nyílt. René mindössze három percig maradt, amíg beárulta O-t, és meghallgatta Sir Stephen válaszát. Aztán intett, rámosolygott O-ra, és elment. O látta az ablakból, amint átmegy az udvaron: nem nézett vissza; hallotta a kocsiajtó csapódását; aztán felbőgött a motor, ő pedig megpillantotta a saját arcát a falba ágyazott kis tükörben: fehér volt a kétségbeeséstől és a félelemtől. Sir Stephen kitárta előtte a szalon ajtaját, félreállt, ő pedig önkéntelenül a férfi arcába pillantott: Sir Stephen éppolyan sápadt volt, mint ő maga. Egy pillanatra fölvillant benne a bizonyosság, hogy a férfi szereti; de egyből ki is hunyt. Jóllehet nem hitt benne, sőt némi öngúnnyal tért napirendre fölötte, vigaszt merített ebből a gondolatból, s Sir Stephen egyetlen intésére levetkőzött. Akkor történt meg vele először azóta, hogy Sir Stephen hetente kétszer-háromszor magához rendelte, s használta ráérősen, néha egy teljes órát várakoztatva őt meztelenül, ügyet se vetve a könyörgésére -mert O néha könyörgött neki -, szertartásszerűen meg-megismételve mindig

ugyanazokat a parancsokat, mindig ugyanazokban a pillanatokban, eladdig, hogy O már előre tudta, mikor kell odatartania a száját, és mikor kell letérdelnie a kerevethez, s beletemetnie a fejét a párnázatba, hogy odakínálja fenekét, melyet a férfi - O immár teljesen hozzáidomult - nem sebzett föl, amikor beléhatolt, először történt tehát meg vele, hogy bár félt - vagy tán éppen azért, mert félt, és bár kétségbe volt esve a René árulása miatt, vagy tán éppen azért, mert kétségbe volt esve -, nos, hogy bár félt és kétségbe volt esve, testestül-lelkestül odaadta magát. A szeme pedig olyan édes beleegyezéssel csillogott, amikor a férfi izzó tekintetével találkozott, hogy az is először fordult elő, hogy Sir Stephen franciául szóljon hozzá, és tegezze:

- O - mondta -, felpeckelem a szád, szeretnélek véresre korbácsolni. Megengeded?

- Az öné vagyok - mondta O.

Ott állt a szalon közepén, keble előredomborodott, amint összetette kezét a feje fölött; a roissyi karperecekről lánc vezetett a mennyezeti gyűrűhöz, melyről régen csillár lógott le. Sir Stephen előbb megsimogatta, aztán megcsókolta, tízszer is szájon csókolta. (Addig sose csókolta meg.) Aztán fölpeckelte a száját - az átnedvesedő vászon teljesen kitöltötte, alig bírt ráharapni, a nyelvét

befeszítette a torkába -, és gyöngéden belemarkolt a hajába. A mezítlábas O ott ingott-lengett a láncon.

- Bocsáss meg nekem, O - suttogta Sir Stephen (még sose kért tőle bocsánatot), azzal elengedte, és vesszőzni kezdte.

René egyedül ment el az estélyre, ahová együtt kellett volna elmenniük, s amikor valamivel éjfél után fölment O-hoz, a lány már ágyban volt, ott reszketett hosszú, fehér nejlon hálóingében. Sir Stephen személyesen vitte haza és fektette le, s újra megcsókolta. Ezt O elmondta Renének. Azt is elmondta, hogy szívesen engedelmeskedett Sir Stephennek, tudván tudta, hogy René ebből arra a következtetésre jut, hogy neki szüksége van arra, számára édes az, ha megverik, ami igaz is volt (de nem ez volt az egyetlen ok). Másrészt biztos volt benne, hogy Renének arra is szüksége van, hogy ő ezt megtegye neki. René irtózott attól, hogy megüsse, nem is szánta rá magát egyszer sem, viszont szerette nézni a vergődését és hallani a jajgatását. Sir Stephen csak egyszer korbácsolta meg René jelenlétében. René hajoltatta rá az asztalra, s ő fogta le. A szoknyáját is ő tűrte fel, amikor lecsúszott. De leginkább arra a gondolatra lehet szüksége, hogy amíg nincs vele, amíg sétál vagy dolgozik, O ott vonaglik, jajgat, sír a korbács alatt, irgalomért esedezik, de hiába; és tisztában van vele, hogy annak az embernek az akaratából és gyönyörűségére mérik rá ezt a fájdalmat és megaláztatást, akit szeret. Roissyban inasokkal vesszőztette meg. Sir Stephen személyében megtalálta azt a kegyetlen urat, amilyen ő nem tudott lenni. O tisztában volt vele, hogy René szenvedélyét fölcsigázza, ha az a férfi, akit a legjobban csodál a világon, tetszik neki, s ha ráadásul ez a férfi szófogadóvá teszi őt. Minden száj, ami csak szétfeszítette száját, minden kéz, ami csak ráfonódott mellére, ágyékára, minden hímvessző, ami csak beléhatolt, mintegy bizonyítva prostituált mivoltát, egyszersmind mintegy fel is szentelte őt. De ez semmi se volt ahhoz képest, amit Sir Stephen adott neki. Valahányszor O kikerült öleléséből, René valami istenség keze nyomát kereste rajta. O tudta, hogy akkor is csak azért árulta el, hogy újabb, mindennél kegyetlenebb korbácsnyomokhoz jusson. Tudta azt is, hogy Sir Stephen akkor sem fogja kímélni, ha megszűnik az ürügy. Annyi baj legyen. (Valójában azt gondolta: annál jobb.)

René megrendültén nézte az O karcsú testét mintegy gúzsba kötő, a vállon, a háton, a feneken, a hason, a mellen átívelő, egymást néhol keresztező liláskék hurkákat. Itt-ott vér gyöngyözött.

-Jaj, de szeretlek! - suttogta.

Reszkető kézzel vetkőzött le, eloltotta a villanyt, s O-hoz simult. O mindvégig nyögdécselt a sötétben, miközben René magáévá tette.

Körülbelül egy hónapba tellett, amíg a korbácsnyomok kezdtek elhalványulni O testén. Azokon a helyeken, ahol a bőr felhasadt, a megmaradó fehér vonal olyan lett, mint valami régi sebhely. De vajon elhalványulhatott-e a megkorbácsoltatásának az emléke, amit állandóan eszébe idézett René és Sir Stephen viselkedése? Renének természetesen volt kulcsa O lakásához. Az nem jutott eszébe, hogy Sir Stephennek is adjon egyet, talán azért, mert Sir Stephen addig még nem adta jelét, hogy szeretné fölkeresni O-t. De az a körülmény, hogy akkor este Sir Stephen hazavitte O-t, hirtelen tudatosította Renében, hogy Sir Stephen úgy tekinthetné azt az ajtót, amit csak O és ő maga képes kinyitni, mint akadályt, mint sorompót, mint olyan tilalmat, ami az ő akaratából következik, hiszen az már igazán nevetséges, hogy neki adja O-t, de lehetetlenné teszi, hogy bármikor bemehessen hozzá. Egy szó mint száz, csináltatott még egy kulcsot, felajánlotta Sir Stephennek, s erről csak akkor szólt O-nak, amikor Sir Stephen már elfogadta. O-nak eszébe se jutott, hogy tiltakozzék, sőt azon kapta magát, hogy valamiféle érthetetlen derű árasztja el Sir Stephenre várva. A hosszú várakozás közben el-eltűnődött, mi volna, ha éjszaka lepné meg, ha kihasználná René távollétét, ha egyedül jönne, ha csak egymaga állítana be. Erről nem mert beszélni Renének. Egy reggel, tíz óra volt, a bejárónő még nem érkezett meg, vagy ő kelt föl korábban a szokásosnál, épp távozni készült, amikor meghallotta a kulcs csikordulását a zárban; "René!" - kiáltotta, s már röpült is (René állított be így néha, s O-nak eszébe se jutott, hogy másvalaki is lehetne). Sir Stephen volt az; mosolygott, s így szólt:

- Nos, hívjuk fel Renét.

Renének azonban üzleti tárgyalása volt, s csak egy óra múlva jöhetett. O-nak a torkában dobogott a szíve (vajon miért?, tépelődött magában), amikor Sir Stephen letette a kagylót. A férfi az ágyra ültette, két kézre fogta a fejét, s kinyittatta a száját, hogy beléhatoljon. O annyira fuldoklott, hogy lecsúszott volna az ágyról, ha a férfi nem tartja ott. Sir Stephen azonban erősen fogta. O nem értette, mitől jön zavarba, miért szorítja össze a torkát a szorongás, hiszen, végső soron, mi félnivalója lehet Sir Stephentől, miben nem részeltette még? Sir Stephen felszólította, hogy vetkőzzék meztelenre, s némán nézte, amint engedelmeskedik. Vajon még nem szokott hozzá, hogy levetkőzzék előtte, ahogyan hozzászokott a hallgatásaihoz és a döntéseihez? Be kellett ismernie, hogy illúzióba ringatta magát, s jóllehet zavarta a helyszín, az időpont, és az, hogy ebben a szobában csak a René kedvéért vetkőzött meztelenre, zavarának igazi oka az volt, hogy megfosztatott önmagától. A megfosztatást az tette érzékelhetőbbé számára, hogy nem egy bizonyos helyszínen valósult meg, ahová azért ment el, hogy ezt elszenvedje, nem éjszaka történt, álomszerűen, valamiféle titkos-rejtélyes létezésben, amiképpen a roissyi idő éjszaka volt a Renével együtt töltött napokhoz képest. Egy május reggeli verőfény leplezte le a titkot: mostantól fogva az éjszaka valósága és a nappal valósága ugyanaz a valóság. Mostantól fogva, vagyis végre!, gondolta O. Nos, ebből fakadt a rettegéssel vegyes fura biztonságérzet; előbb sejtette meg jöttét, mint hogy megértette volna; s érezte, hogy egyre jobban átadja magát neki. Nem lesz többé holt idő, szünet, irgalom. Akit várunk, mert várjuk, megjelent, immár ő az úr. Sir Stephen másképpen volt igényes és keménykezű ura, mint René. Bármilyen szenvedélyesen szerette O

Renét, és René O-t, volt köztük valami egyenlőségféle (ha csak életkorban is), s ez megszüntette O-ban az engedelmesség érzését, elfeledtette vele alávetettségét. Amit René kért, azt O nyomban és csak azért akarta, mert ő kérte tőle. De aztán René mintha átadta volna neki a Sir Stephen iránti tiszteletét és csodálatát. Engedelmeskedett Sir Stephen parancsainak, és hálás volt értük. Mindegy volt neki, hogy franciául beszél-e hozzá vagy angolul, tegezi-e vagy magázza, ő mindig csak Sir Stephennek szólította, mintha a szolgálólánya volna, mintha ő maga volna idegen. Kimondani nem merte, de úgy érezte, hogy a "nagyúr" megszólítás jobban illenék hozzá, ahogyan rá is jobban illenék a rabnő szó. Azt is eldöntötte magában, hogy minden így van jól, hiszen René boldog, hogy a Sir Stephen rabszolganőjét szeretheti benne. Ruhája tehát ott volt az ágy lábánál, ő pedig fölvette magas sarkú papucsát, s lesütött szemmel várakozott Sir Stephenre, aki az ablaknak támaszkodott. A magasan járó nap besütött a pettyes muszlinfüggönyön, átmelegítette csípőjét. Nem akart túlságosan feltűnni, mégis átvillant az agyán, hogy jobban be kellett volna parfümöznie magát; a mellbimbóját se festette ki; szerencsére papucsban volt, mert már kezdett lepattogzani a lakk a körméről. Aztán rádöbbent, hogy magának se vallva be, arra vár ebben a csöndben és fényben, hogy Sir Stephen intsen vagy ráparancsoljon: térdeljen le előtte, vetkőztesse le, simogassa. De mégsem. Amint ez átfutott az agyán, az arca bíborpirosra gyulladt, egyszersmind az jutott eszébe, hogy nevetséges dolog elpirulni: hogy egy prostituált ilyen szemérmes legyen! Ez volt az a pillanat, amikor Sir Stephen megkérte, hogy üljön a toalettasztalhoz, és hallgassa meg. A toalettasztal voltaképpen falba épített asztallap volt, rajta kefék, üvegcsék, mögötte késői rokokó állótükör; ha O leült az alacsony karosszékbe, tetőtől talpig láthatta magát. Beszéd közben Sir Stephen föl-alá járkált mögötte, tükörképe át-áthaladt a tükrön, O képmása mögött, de mivel a tükör foncsora zöldes volt, s enyhén torzított, a kép távolinak tetszett. A kezét ellazító, lábát széttevő O szerette volna megragadni és megállítani valahogy a tükörképet, hogy könnyebben válaszoljon a kérdéseire. Sir Stephen ugyanis egyik kérdést a másik után tette föl neki kifogástalan angol nyelven, a legútszélibbeket is, amiket O csak el tudott képzelni; már ha egyáltalán föltette őket. Ám alighogy belefogott, abba is hagyta, hogy kifordítsa O tagjait a karosszékben; előrecsúsztatta, a bal lábát a szék karjára tette, a másikat visszahajtotta, úgyhogy O egyaránt ki volt téve mind a saját, mind a Sir Stephen pillantásának a nappali fényben, s annyira szét volt feszítve, mintha egy láthatatlan szerető épp akkor húzódott volna ki belőle, résnyire nyitva testét. Aztán Sir Stephen egy vizsgálóbíró határozottságával, és egy gyóntató jártasságával folytatta a kérdezősködést. O nem látta, de válaszolnia kellett. Volt-e más férfival, mint Renével és vele, azóta, hogy visszatért Roissyból? Nem. Kívánt-e másé is lenni, mint azoké, akiké volt? Nem. Kielégíti-e magát éjszaka, ha egyedül van? Nem. Vannak-e barátnői, akiknek odaadja magát, vagy akiket ő elégít ki? Nincsenek (hangzott a habozó tagadás). Hát olyan barátnői, akiket kíván? Nos, hát Jacqueline, de az túlzás, hogy barátnők volnának. Inkább társnők vagy tán pajtások, ahogyan a jó házból való lányok tesznek különbséget az előkelő nevelőintézetekben. Sir Stephen megkérdezte, hogy van-e fényképe Jacqueline-ról, és fölsegítette, hogy megkeresse. Épp a szalonban voltak, amikor lélekszakadva megérkezett René, futva tette meg a négy emeletet; O az asztalnál állt, előtte ott ragyogott fekete-fehérben, mint víztócsa az éjszakában, Jacqueline valamennyi fényképe. Sir Stephen féloldalasan ült az asztalon, O a képeket adogatta, s ő egyiket a másik után nézte meg s tette vissza; a másik keze O lába között volt. Attól a pillanattól fogva Sir Stephen már csak Renéhez beszélt, noha nem bocsátotta el O-t, sőt O érezte, hogy még jobban beléje váj. Úgy érezte, érti: azzal, hogy René jelen van, érvénybe lépett közöttük a vele kapcsolatos, de tőle független megegyezés; ennek ő csupán alkalma vagy tárgya, erről nem kérdezték többé, erre nem kellett válaszolnia, rajta kívül dőlt el, hogy mit kell tennie, s mivé kell válnia. Dél felé járt az idő. Az asztalra tűző napban fölgömbölyödött a fényképek széle. O odébb akarta tenni, ki akarta simítani őket, hogy tönkre ne menjenek, mozdulatai azonban bizonytalanok voltak, s majdnem felnyögött, annyira égette

a Sir Stephen keze. Végül elejtette a képeket, s most már felnyögött, hiszen Sir Stephen elengedte és durván hanyatt döntötte, ő pedig ott találta magát széttárt, lelógó lábbal a fényképek közt. A lába nem érte a földet, egyik papucsa lecsúszott, és zajtalanul leesett a fehér szőnyegre. Arcát telibe kapta a nap; behunyta a szemét.

Jóval később, kénytelen-kelletlen eszébe jutott, hogy amint ott feküdt, úgy hallgatta végig Sir Stephen és René eszmecseréjét, mint ami nem rá vonatkozik, sőt, mint amit már megélt, s amin akkor nem ütődött meg. És valóban megélt már egyszer valami hasonlót: amikor René első ízben vitte el Sir Stephenhez, akkor beszéltek róla ilyenformán. Akkor azonban Sir Stephen még nem ismerte őt, és a két férfi közül René volt az, aki többet beszélt. Azóta Sir Stephen a maga ízléséhez szabta, a maga szeszélyeihez igazította O-t, s a legsértőbb dolgokat is magától értetődő módon kérte és kapta meg tőle. O-nak semmije sem volt már, amit Sir Stephen ne birtokolt volna. Ö legalábbis azt hitte. Sir Stephen általában halkan beszélt a jelenlétében, s a szavai, nemkülönben az, amit René mondott, arra vallott, hogy valami régebbi eszmecserét folytatnak őróla. Arról volt szó, hogyan használhatnák őt a legjobban, hogyan lehetne közkinccsé tenni azt, amit az ő használása során külön-külön elsajátítottak. Sir Stephen készségesen elismerte, hogy O sokkal izgatóbb, ha valamiféle bélyeget visel a testén, már csak azért is, mert akkor nem csalhat, hiszen mindenki számára nyilvánvaló lesz, hogy vele mindent szabad. Más tudni valamit, s megint más látni a bizonyítékot, az újabb és újabb bizonyítékot. Renének igaza van abban, mondta Sir Stephen, ha azt kívánja, hogy O-t időről időre megkorbácsolják. El is határozták, hogy a sikolyaiból és a könnyeiből meríthető gyönyörűségtől függetlenül olyan gyakran vesszőzik meg, hogy a nyomok állandóan látsszanak rajta. O hanyatt döntve, égő testtel hallgatta őket, s úgy rémlett neki, hogy Sir Stephen valamiféle furcsa szerepcsere folytán az ő érdekében szól - helyette. Mintha csak Sir Stephen az ő testébe öltözött volna, magára véve az ő nyugtalanságát, szorongását, szégyenét, s azt a titkos gőgöt és marcangoló gyönyört is, ami főleg akkor fogta el, ha egyedül volt az utcán, járókelők közt, vagy ha autóbuszra szállt, vagy ha a stúdióban volt, manökenek és műszakiak társaságában; elképzelte, hogy ha a férfit baleset érné, s lefektetnék a földre, orvost hívnának, minden bizonnyal ájultában, csupaszon is megőrizné a titkot; az ő titka azonban nem a hallgatástól, nem pusztán tőle függ. Ő nem engedhet meg magának semmilyen szeszélyt, bármekkora kedve legyen is hozzá - Sir Stephen egyik kérdésének épp ez volt a veleje -, mert akkor nyomban elárulná magát, még a legártatlanabb dolgokat, a teniszt vagy az úszást sem engedheti meg magának. Gyönyörűség töltötte el arra a gondolatra, hogy ez tárgyi okokból lehetetlen számára, ahogyan a kolostorok rácsa teszi lehetetlenné az oda zárt lányoknak, hogy szabadok legyenek, hogy megszökjenek. És még mindig ebből a meggondolásból: hogyan kockáztassa meg azt, hogy Jacqueline esetleg visszautasítja, ha nem kockáztatja meg azt is, hogy elmondja neki, ha nem is a teljes igazságot, de annak legalább egy részét?

A nap már nem tűzött az arcára. A fényképek rátapadtak a vállára; térdén érezte a hozzá lépő Sir Stephen zakójának érdes szélét. Sir Stephen az egyik, René a másik kezét fogta meg; fölállították. René lehajolt a papucsáért. Föl kellett öltöznie. Sir Stephen jóval később folytatta a faggatását, amikor kettesben maradtak, s Saint-Cloud-ban, a Szajna partján ebédeltek. Az árnyékos teraszon fehér abroszos asztalok álltak, a fagyalsövény mentén pedig bimbózó sötétpiros bazsarózsaágy húzódott. Időbe tellett, amíg O átmelegítette meztelen combjával a vasszéket, melyre engedelmesen fölemelt szoknyával ült le, meg sem várva Sir Stephen intését. Odáig hallatszott a hullámok locsogása, amint meg-megtörtek a terasz végében a deszkastéghez kikötött bárkákon. O szemben ült Sir Stephennel, megfontoltan válaszolgatott, el volt szánva rá, hogy egyetlen szót se mond ki, ami nem igaz. Sir Stephen arra volt kíváncsi, hogy miért tetszik neki Jacqueline. Könnyű kérdés; hát azért, mert túl szép; mint az

életnagyságú babák a szegény gyerekek számára: megérinteni se merik őket! Mellesleg tudja, hogy ha nem közeledik Jacqueline-hoz, az annyi, mintha nem is kívánná. Amikor idáig ért, fölpillantott a bazsarózsákról, s látta, hogy Sir Stephen a szájára mered. Hallja-e, amit mond, vagy egyszerűen csak a hangja színére, az ajka mozgására figyel? Hirtelen elhallgatott; Sir Stephen tekintete feljebb siklott, s találkozott az övével. Ez egyszer olyan világos volt, amit a férfi tekintetéből kiolvasott, s a férfi számára pedig oly világos volt, hogy ő jól olvasott benne, hogy most ő sápadt el. Ha a férfi szereti, megbocsátja-e neki, hogy észrevette? O képtelen volt elfordítani a tekintetét; szólni, mosolyogni se tudott. Mi változna meg, ha szeretné? Akkor is így marad, földbe gyökerezett lábbal, szóra, menekülésre képtelenül, ha halállal fenyegetik meg. Sir Stephen persze nem kívánhat tőle egyebet, mint hogy vesse alá magát a vágyainak, már ameddig vágyik rá. De vajon a puszta vágy megmagyarázza-e, hogy amióta René átadta őt neki, egyre gyakrabban követeli és tartja magánál, néha egyszerűen csak azért, hogy ott legyen, nem kérvén tőle semmit? Sir Stephen éppoly némán és mozdulatlanul ült vele szemben, ahogyan ő maga; a szomszéd asztalnál beszélgető üzletemberek olyan sötét és erős kávét ittak, hogy az illatát az ő asztaluknál is érezni lehetett; két nagydarab, dölyfös amerikai még be sem fejezte az ebédjét, már rágyújtott; csikorgott a kavics a pincérek talpa alatt, az egyik hozzájuk lépett, megtöltötte Sir Stephen háromnegyed részben üres poharát; mi szükség van arra, hogy töltsenek egy szobornak, egy alvajárónak? Sir Stephen nem sürgette. O beleborzadt a fölfedezésbe, hogy az izzó szürke szempár csak azért fordul el az ő szeméről, hogy a kezére, a mellére szögeződjék; de mindig visszatér. Végre valami mosolyfélét látott kibontakozni, amit mert viszonozni. Arra azonban képtelennek érezte magát, hogy egy szót is szóljon. Lélegzetet is alig vett.

- O... - szólalt meg Sir Stephen.

- Igen - rebegte O.

- Amiről most fogok beszélni, O, azt Renével együtt határoztuk el. Én azonban...

Hirtelen elhallgatott. O sose tudta meg, hogy azért-e, mert ő behunyta a szemét a meghatódottságtól, vagy azért, mert a férfinak apadt el a szava. Sir Stephen nem folytatta, a pincér tányért cserélt, s átadta O-nak az étlapot, hogy kiválassza a desszertet. O odanyújtotta Sir Stephennek. Egy felfújtat? Igen, egy felfújtat. Húsz percet kell rá várni. Húsz percet, rendben. A pincér távozott.

- Több mint húsz percre van szükségem - mondta Sir Stephen.

Monoton hangon beszélt, s O csakhamar meggyőződött róla, hogy ha Sir Stephen szeretné is, akkor sem változna meg semmi, hacsak azt nem veszi változásnak, hogy ezúttal fura tisztelettel és hódolattal azt mondta, hogy "Boldog volnék, ha szíveskedne...", s nem egyszerűen felszólította, hogy teljesítse a kéréseit. Pedig ezek is parancsok voltak, O-nak így is, úgy is engedelmeskednie kellett. Ezt meg is említette Sir Stephennek. A férfi elismerte.

- De azért halljam a választ - mondta.

- Megteszem, amit akar - válaszolta O, s szavainak visszhangja szíven ütötte: "Megteszem, amit akarsz", mondta volt Renének. Úgyhogy önkéntelenül hozzáfűzte: - René...

Sir Stephen fölpillantott.

- René tudja, mit akarok magától. Hallgasson ide. Angolul beszélt, de olyan halkan és tompán, hogy még a szomszéd asztaloknál se hallhatták volna meg. A pincérek közeledtére elhallgatott, s miután elmentek, a mondat közepén folytatta. Mondandója szokatlannak tetszett ezen a békés nyilvános helyen, az igazán szokatlan azonban az volt, hogy magától értetődő természetességgel mondhatta el, s hogy O ugyanolyan természetességgel hallgatta. Először is emlékeztette, hogy az első este, amikor O fölment hozzá, megparancsolt neki valamit, aminek nem engedelmeskedett, s megemlítette, hogy akkor ugyan megpofozta, de azóta sem újította meg a parancsot. Megadná-e neki ezentúl, amit akkor megtagadott? O megértette, hogy az nem elég, ha erre egyszerűen rábólint, a férfi az ő szájából, az ő szavaival akarja hallani a beleegyezést, vagyis hogy ki fogja elégíteni magát, valahányszor a másik csak óhajtja. Kimondta hát, s fölrémlett előtte a sárga-szürke szalon, René távozása, akkori felháborodása, széttárt lába közt a tűzfény, miközben meztelenül fekszik a szőnyegen. Akkor este, abban a szalonban... Sir Stephen azonban nem részletezte a dolgot; folytatta. Azt is emlékezetébe idézte, hogy O még sose lett Renéé (vagy bárki másé) az ő jelenlétében, viszont az övé (és Roissyban még sokaké) lett René jelenlétében. Ebből nehogy arra a következtetésre jusson, hogy csak Renétől származik az a megaláztatás, miszerint oda kell adnia magát egy olyan férfinak, aki nem szereti, s hogy tán élveznie is kell a helyzetet, egy olyan férfi előtt, aki szereti. (Olyan hosszadalmasán és nyersen taglalta, hogy O kitárná az ölét, a fenekét, a száját a barátainak, akik nyilván megkívánnák, ha látnák, hogy O nem is tudta, kit akar Sir Stephen kínozni, őt-e vagy saját magát, és csak a mondat végét jegyezte meg: "egy férfi előtt, aki szereti". Kell-e ennél világosabb vallomás?) Különben ő maga viszi vissza Roissyba, a nyár folyamán. Nem csodálkozott soha rajta, hogy előbb René, aztán ő teljesen elszigetelte a világtól? Társaságban még sose látta őket; vagy kettesben, vagy külön-külön találkozott velük. Ha ő, Sir Stephen fogadást adott a barátainak a Poitiers utcai házban, nem hívta meg O-t. O még sose ebédelt vagy vacsorázott nála. René se mutatta be neki a barátait, Sir Stephent leszámítva. És a későbbiekben is minden bizonnyal távol fogja tartani tőlük, hiszen most már Sir Stephen rendelkezik fölötte. De ne higgye O, hogy ettől, mármint hogy Sir Stephenhez tartozik, kicsit is szabadabb lesz. (O-t az ütötte szíven, hogy Sir Stephen hajszálpontosan ugyanúgy akar bánni vele, mint René.) A vasból és aranyból készült gyűrű, melyet a bal kezén viselt - emlékszik-e még rá, hogy René választotta neki, s olyan szoros volt, hogy alig bírta fölerőltetni a gyűrűs-ujjára; s hogy azóta se tudta lehúzni? -, azt jelenti, hogy rabnő, s mint ilyen, közpréda. A véletlen úgy hozta, hogy ősz óta nem találkozott a roissyi szövetség tagjaival, akik észrevették volna a vasat, vagy legalábbis jelezhették volna, hogy tudnak róla. Amikor Sir Stephen egyszer azt mondta, hogy jól áll neki a vas, kétértelműséget érzett ki a szóból, most azonban nem volt kétértelmű, egyszerű udvariassági fordulatnak számított. Sir Stephen akkor nem kérdezte meg, hogy kinek a vasát viseli. Vajon mit válaszolna O, ha ma tennék föl neki a kérdést? O habozott.

- Renéét és az önét - mondta végül.

- Nem - mondta Sir Stephen. - René azt akarja, hogy maga az én alárendeltem legyen.

Egyébként O miért csinál úgy, mintha nem tudná? Egy idő múlva, de mindenképpen azelőtt, hogy visszatér Roissyba, bele kell egyeznie, hogy végérvényesen megjelöljék; ez a jel nem fogja fölmenteni az alól, hogy mindenki rabszolganője legyen, csak azt jelzi, hogy az övé; e mellett a jel mellett el fognak törpülni az ostorcsapások és korbácsütések nyomai. (Miféle jel, miben állna a megjelölés, hogyan válhat végérvényessé? O megrémült, de furdalta a kíváncsiság, hogy most azonnal megtudja. Sir Stephen azonban nyilván még nem kíván kitálalni. S ezt neki kell jóváhagynia, ebbe neki kell beleegyeznie, a szó szoros értelmében, hiszen semmi olyat nem követelnek tőle, amibe előzetesen nem egyezett bele;

visszautasíthatja, semmi se tarthatja őt rabszolgasorban, csak a szerelem s a rabszolgaság maga. Tulajdonképpen miért nem hagyja ott az egészet?) Mielőtt azonban megjelölik, sőt mielőtt Sir Stephen vesszőzéseinek a nyoma állandóvá válna a testén - ahogyan Renével egyetértésben eldöntötték -, egy kis haladékot kap, hogy elcsábíthassa Jacqueline-t. O itt döbbenten fölvetette a fejét, s Sir Stephenre meredt. Miért? Miért Jacqueline-t? Ha Sir Stephent Jacqueline érdekli, mi köze van ehhez neki?

- Ennek két oka is van - mondta Sir Stephen. - Az első és kevésbé fontos: látni akarom, hogy egy másik nővel csókolózik és ölelkezik.

- De hát hogy vegyem rá - kiáltott fel O -, hogy az ön jelenlétében is hajlandó legyen, már ha egyáltalán hajlandó a dologra?

- Részletkérdés - mondta Sir Stephen -, csalással, ha másképpen nem megy; de én arra számítok, hogy többet is el fog érni; azért is óhajtom, hogy Jacqueline a magáé legyen, mert el kell vinnie őt is Roissyba.

O-nak annyira reszketett a keze, miközben letette a csészét, hogy kiloccsantotta az abroszra a megmaradt kávézacc és cukor keverékét. Mint jövőbe látó előtt, úgy jelent meg előtte, a terjedező barna foltban az elviselhetetlen látomás: Jacqueline hideg szeme Pierre-re, az inasra mered; a lány súlyos, piros bársonyruhája föl van hajtva, kilátszik alóla a csípője, amit O még nem látott, de ami biztosan éppolyan aranybarna, mint a melle; a hamvas arc könnyben úszik, a kifestett száj jajkiáltásra nyílik, az egyenes szálú haj úgy hull előre, mint a szalma, nem, ez lehetetlen, ez nem ő, ez nem Jacqueline!

- Képtelenség - mondta O.

- Dehogy az - válaszolta Sir Stephen. - Különben is, mit képzel, hogyan toborozzák a lányokat Roissyba? Ha egyszer elviszi, a többi már nem a maga dolga, mellesleg, ha el akar menni onnan, elmegy. Jöjjön.

Hirtelen fölállt, pénzt tett az asztalra. O követte a kocsiig, beszállt, leült. Alighogy beértek a boulogne-i erdőbe, Sir Stephen bekanyarodott egy oldalfasorba, megállt, és megölelte O-t.

III

ANNE-MARIE ÉS A GYŰRŰK

O addig azt hitte, vagy azt akarta hinni - magát mentegetendő -, hogy Jacqueline-t nehéz lesz betörni. De most, hogy az érdeke is ezt kívánta, rögtön rájött, hogy Jacqueline csak azért kényeskedik, csak azért csukja be a kis tükrös szoba ajtaját, ha vetkőzik vagy öltözik, hogy odacsalogassa őt, hogy addig provokálja, amíg rá nem töri az ajtót, amin, amíg nyitva állt, nem mert belépni. Az persze meg sem fordult Jacqueline fejében, hogy O elhatározása külső hatalomtól származik, s nem ennek a gyermeteg stratégiának a következménye. O eleinte mulatott rajta. Valahányszor segített Jacqueline-nak rendbe hozni a haját, amikor az levetette a ruhákat, melyekben modellt állt, s fölhúzta a magas nyakú pulóvert, fölöltötte a szeme színéhez illő türkiz nyakéket, O-t gyönyörűség járta át arra a gondolatra, hogy Sir Stephen még aznap este mindent megtud Jacqueline-ról: hogy Jacqueline megengedte-e neki, hogy megfogja a két kis szétálló mellét a fekete szvetteren át, hogy szempillája végigsöpört-e az arc világos bőrén, hogy Jacqueline nyögdécselt-e. Valahányszor O átölelte, Jacqueline elengedte magát, nehéz lett és mozdulatlan, tekintete a semmibe meredt, hagyta, hogy O szétfeszítse a száját, és hátrahúzza a haját. O-nak úgy kellett intéznie a dolgot, hogy nekinyomja az ajtókeretnek vagy az asztalnak, s megmarkolja a vállát. Különben némán, behunyt szemmel lecsúszott volna a földre. Amint O elengedte, Jacqueline nyomban jegessé, fagyossá változott vissza; "Összerúzsozott", mondta nevetve, s megtörölte a száját. Idegenné lett, s O ezt az idegen nőt árulta el örömmel, gondosan elraktározta emlékezetében az arcát lassan elöntő pírt, verejtékének zsályaillatát, hogy beszámolhasson róla. Azt nem lehetett mondani, hogy Jacqueline védekezett, sem azt, hogy gyanút fogott volna. Amikor megengedte, hogy megcsókolja - akkor még csak csókolózott O-val, illetve engedte, hogy O megcsókolja, ő azonban nem viszonozta -, egyből, mondhatni mindenestül engedte át magát, tíz, sőt öt másodperc alatt változott át valaki mássá. Egyébként folyton csak provokált és bujkált, elképesztő ügyességgel tért ki előle, s nagyon vigyázott rá, nehogy egy olyan gesztusra, szóra vagy akár pillantásra adjon alkalmat, ami összetéveszthetővé teszi a diadalmas Jacqueline-t a legyőzött Jacqueline-nal, s nehogy azt hihesse bárki is, hogy könnyű elnyerni a csókját. Néha futó, határozatlan, mégis nyugtalanító mosoly, afféle cicás mosoly suhant át a háromszögletű cicaarcon, az ember csak ez után igazodhatott, ebből gyaníthatta, hogy tán hamarosan átforrósodik a hideg tekintet. O azonban hamarosan rájött, hogy a mosolyt két dolog váltja ki, anélkül, hogy Jacqueline-nak erről akár sejtelme volna. Az első, ha ajándékot kap, a második, ha nyilvánvaló módon fölkelti valakinek a vágyát, feltéve, hogy az a valaki hasznára lehet, vagy legyezgeti a hiúságát. Mi haszna származott O-ból? Avagy Jacqueline-nak egyszerűen csak öröme tellett benne, hogy O kívánja, részint azért, mert a csodálata vigaszt jelent számára, másrészt azért, mert egy nő vágya veszélytelen, nincsen következménye? Mindazonáltal O meg volt győződve róla, hogy ha nem gyöngyház fülbevalót ad neki, s nem Hermes-sálat, melyre a világ minden nyelvén, a japántól az irokézig az volt rányomtatva, hogy *Szeretlek*, hanem felajánlja neki azt a tíz-húszezer frankot, ami mindig épp hiányzott neki, akkor Jacqueline nem mondta volna annyiszor, hogy nincs ideje vele ebédelni vagy uzsonnázni, és nem tért volna ki a simogatásai elől. De ez már sose derül ki. Alighogy megemlítette a dolgot Sir Stephennek, aki szemrehányást tett neki lassúságáért, közbelépett René. Valahányszor René eljött O-ért, és Jacqueline is ott volt, beültek hármasban a Weberbe vagy valamelyik Madeleine környéki angol bárba; ilyenkor René ugyanazzal az

érdeklődéssel, magabiztossággal és szemtelenséggel nézte Jacqueline-t, mint azokat a lányokat, akik Roissyban a rendelkezésére álltak. A szemtelenség lepergett Jacqueline csillogó, kemény páncélzatáról, jóformán észre se vette. Különös ellentmondás folytán O-t viszont bántotta ez a viselkedés, Jacqueline-nal szemben sértőnek érezte azt, amit önmagával szemben jogosnak és természetesnek tartott. Meg akarta védelmezni Jacqueline-t, vagy csak egyedül akarta birtokolni? Erre nehezen tudott volna válaszolni, annál is kevésbé, mivel nem, még nem volt az övé. De hogy egyáltalán eljutott, ameddig eljutott, azt, meg kell hagyni, Renének köszönhette. René három alkalommal hazakísérte Jacqueline-t, miután kijöttek a bárból, ahol a kelleténél több whiskyt diktált belé - a lány arca megszínesedett, csillogott, a tekintete eltökéltté vált -, mielőtt O társaságában fölment volna Sir Stephenhez. Jacqueline egy gyászos küllemű, passyi családi penzióban lakott; fehéroroszok zsúfolódtak be kivándorlásuk első napjaiban ezekbe, s azóta se rajzottak ki belőlük. Az előcsarnok karmazsinpiros volt, a lépcsőkorlát oszlopainak homorulataiban vastagon állt a por, a zöld padlószőnyegen nagy fehér kopásfoltok látszottak. Valahányszor René, aki még sose járt bent, be akart menni a házba, Jacqueline felkiáltott, hogy ne, hogy nagyon köszöni, s úgy ugrott ki a kocsiból, úgy csapta be maga mögött a kaput, mintha lángnyelv nyalintotta volna meg. És ez igaz is, tűnődött O, Jacqueline-t a tűz üldözi. Vajon miből jött rá, hiszen semmi se jelezte? Annyit mindenképpen tudott, bármennyire érzéketlennek és tartózkodónak látszott is, hogy tartania kell Renétől (de valóban érzéketlen volt-e? e tekintetben egyébként mindketten megérték a pénzüket, hiszen René legalább olyan jól álcázta magát, mint ő). O akkor értette meg, hogy Jacqueline miért nem engedi be Renét a házba, amikor neki egyetlenegyszer megengedte. Mivé foszlott volna a tekintélye, a luxus divatlap fehér-fekete legendája, ha egy hozzá, O-hoz fogható nőn kívül valaki más is meglátja, milyen szutykos barlangból csörtet elő nap mint nap a fényes bundájú vad? Az ágy sose volt bevetve, letakarva is csak alig, az ágynemű szürke volt és zsíros, mivel Jacqueline sose feküdt le anélkül, hogy be ne dörzsölte volna az arcát krémmel, s előbb aludt el, mintsem hogy letörölte volna. Az illemhelyet valamikor függöny választotta el a szobától, a függönyrúdon azonban csak két karika árválkodott, zsinórcafatok fityegtek le róla. Minden kifakult, a szőnyeg éppúgy, mint a tapéta, melyen úgy fonódtak egymásba a szürke és rózsaszínű virágok, mint elvadult, megkövesedett kúszónövény valamiféle fehér lugasfalon. Le kellett volna szaggatni mindent, lecsupaszítani a falakat, kihajítani a szőnyegeket, felcsiszolni a padlót. De az biztos, hogy azonnal el kellett volna tüntetni a mosdó zománcát rétegesen bevonalazó koszcsíkokat, letörölni és rendbe rakni a lemosóflakonokat, a krémes dobozokat, megtisztogatni a púdertartót és a toalettasztalt, kidobni a piszkos arclemosó pamacsokat, és kinyitni az ablakokat. Az egyenes, friss és tiszta, vadvirág- és citromfűillatú, kifogástalanul öltözködő, beszennyezhetetlen Jacqueline azonban fütyült rá, hogy milyen mocskos odúban lakik. Annál jobban nyomasztotta a családja. O gyanútlanul leírta Renének ezt a koszfészket, s René ezt hallva állt elő a javaslattal, ami aztán megváltoztatta életüket; de Jacqueline csak a családjára való tekintettel egyezett bele. Mármint hogy odaköltözzék O-hoz. Mi az, hogy család? Törzs vagy inkább horda! Nagymama, nagynéni, anya és egy szolgáló, négy rikítóan kifestett ötven és hetven közti asszony fulladozott fekete selymeiben, nyakláncaiban, jajvészekelt az ikonok mécsese előtt, a cigarettafüstben, reggel négy órától kezdve; négy teáscsésze csörömpölt, négy asszony karattyolt, s Jacqueline a fél életét feláldozta volna, ha sikerül elfelejtenie ezt a nyelvet; már a nők puszta látása is őrületbe kergette, hát még az, hogy engedelmeskednie kell nekik, meg kell hallgatnia őket. Ha például az anyja egy kockacukrot tett a szájába, hogy azon át szürcsölgesse a teát, Jacqueline azonnal letette a csészéjét, visszavonult poros, rideg odújába, a nagyanyja, anyja és az anyja húga, a három feketére festett hajú, összenőtt szemöldökű, tehénszemét rosszallón kidüllesztő delnő pedig ott maradt az anyja szobájában, az úgynevezett szalonban, ahol lassacskán a szolgáló is olyan lett, mint ők. Kimenekült, becsapta maga után az ajtót, a hölgyek pedig úgy kiáltották utána, mint egy Tolsztoj-regényben: "Sura,

Sura, galambocskám", hiszen ez volt az igazi neve. A Jacqueline művésznév volt, azért vette fel, hogy feledtesse vele az igazit, meg az egész pereputtyát, és meglelje helyét a francia nap alatt, a tartós értékek világában, ahol olyan férfiak vannak, akik feleségül veszik az embert, és nem tűnnek el holmi rejtélyes expedíciókon, mint az apja, akit nem is ismert, s aki balti tengerészként veszett el a sarki jégvilágban. Rá hasonlít, állapította meg dühösen, mégis elandalodva, tőle van a haja, az arccsontja, az északias bőre, a halánték felé ferdülő szeme. Csak azért volt hálás az anyjának, hogy ezt a világos bőrű ördögöt tette meg apjává, akit a hó vett magához, ahogyan másokat a föld zár magába. Az anyja azonban, úgy látszik, el tudta felejteni, egy szép napon ugyanis, futó viszony nyomán, ismeretlennek nyilvánított apától megszülte Natalie-t, Jacqueline féltestvérét, egy sötét bőrű kislányt, aki azóta már betöltötte a tizenötödik évét. Natalie-t csak a nyaralásokkor látták. Az apját soha. De fizette a Natalie Párizs környéki nevelőintézetét, és járadékot folyósított az anyának; ebből élt meg szerényen és számukra paradicsominak számító dologtalanságban a három asszony és a szolgáló, s mindaddig maga Jacqueline is. Amit Jacqueline a manökenkedéssel, vagy ahogyan amerikaiasan mondják, a modellséggel keresett, azt részben arcfestékre, fehérneműre, divatcipőkre és gálaruhákra költötte -kedvezményes áron, mégis elég drágán jutott hozzá -, a többit pedig elnyelte a családi költségvetés; nem tudni, hova folyt el. Jacqueline persze eltarthatta volna magát, alkalma is volt rá, hogy a saját lábára álljon. Volt két szeretője, nem mintha tetszettek volna neki - igaz, ellenére sem voltak -; inkább azért kellettek, hogy bebizonyítsa magának, hogy képes szerelmet ébreszteni. Egyikük - a második - gazdag volt, tőle kapta azt a rózsaszínes gyöngyöt, amit a bal kezén viselt; mivel a férfi nem akarta elvenni, ő pedig nem akart hozzá költözni, végül, nagy megkönnyebbülésében, hogy nem lett állapotos, könnyű szívvel szakított vele (néhány napig abban az iszonyatban élt, hogy teherben van). Együtt lakni a szeretőjével, nem, ez azt jelentette volna, hogy elveszti egyéniségét, hogy bezárulnak előtte az ajtók, ez olyan lett volna, mint az anyjának a Natalie apjával, nem, ez lehetetlen! O-val azonban egész más lesz. Az udvarias közhiedelem értelmében egyszerűen csak összeköltözik egy barátnőjével, s megosztozik a költségeken. O két szempontból is hasznos lesz neki, egyrészt a szeretője lesz, aki egyengeti a szeretett lény útját az életben, másrészt az erkölcsi kezes elvben ellentétes szerepét is el fogja játszani. René jelenléte nem volt annyira hivatalos, hogy megingathatta volna ezt a képzetet. De ki a megmondhatója, hogy Jacqueline elhatározásának hátterében nem éppen René jelenléte volt-e a döntő tényező? Mindazonáltal csakis O-tól függött, hogy megteszi-e vagy sem a szükséges lépést Jacqueline anyjánál. O még sose érezte olyan hevesen, hogy áruló, kém, egy bűnszövetkezet küldötte, mint amikor ott ült Jacqueline anyja előtt, s az megköszönte neki a lánya iránt tanúsított barátságát. A lelke mélyén tagadta küldetésének értelmét. Jacqueline hozzá költözik, ez igaz, ő azonban soha nem fog annyira engedelmeskedni Sir Stephennek, hogy beszervezze. És mégis... Hiszen alighogy Jacqueline beköltözött O-hoz, ahol René kérésére azt a szobát foglalta el, melyben a férfi látszólag lakott (látszólag, hiszen René mindig O-val aludt), O-t heves vágyakozás kerítette hatalmába, hogy kerül, amibe kerül, birtokolja Jacqueline-t, s ha másképp nem megy, akár ki is szolgáltassa. Végeredményben Jacqueline-t megoltalmazza a szépsége, mi közöm nekem az egészhez, gondolta magában, az pedig miért olyan nagy baj, ha azzá teszik, amivé engem? S csak nehezen vallotta be magának, s egészen megzavarodott, amikor elképzelte milyen gyönyörűséget erezne, ha láthatná a hozzá hasonlóan kiszolgáltatott és meztelen Jacqueline-t.

Azon a héten, amikor Jacqueline, anyai jóváhagyással, átköltözött, René nagyon aktív lett, minden másnap meghívta a lányokat vacsorázni, moziba vitte őket, s furamód, mindig valami krimit - kábítószercsempész vagy leánykereskedő históriát - nézetett meg velük. A moziban O és Jacqueline között foglalt helyet, gyöngéden megfogta mindkettejük kezét, s hallgatott. O azonban észrevette, hogy minden erőszakos jelenetnél azt lesi, tükröződik-e valami

izgalomféle a Jacqueline arcán. De Jacqueline csak az ajkát biggyesztette undorodva. Mozi után René hazavitte őket, s a leengedett ablakú, nyitott kocsiban a sebesség és az éjszakai szél a Jacqueline arcába, homlokába, szemébe hordta dús, szőke haját. A lány megrázta a fejét, s fiús mozdulattal a hajába túrt, hogy helyresimítsa. Miután O-hoz, René szeretőjéhez költözött, Jacqueline szemlátomást természetesnek tartotta René bizalmaskodásait. Tiltakozás nélkül vette tudomásul, ha René bement a szobájába azzal az ürüggyel, hogy ottfelejtett valami iratot; O tudta, hogy ez nem igaz, hiszen ő maga ürítette ki annak a nagy, faberakásos hollandi szekreternek a fiókjait, melynek mindig le volt hajtva a bőrbevonatú asztallapja, s mely annyira nem illett Renéhez. Honnan volt neki? Kitől kapta? E világos fájú bútor súlyos eleganciája számított csak luxusnak az északi, udvarra néző, borongós szobában; acélszürkére festett falai, viasszal beeresztett, rideg padlója éles ellentétben állt a rakpartra nyíló szobákéval. Annál jobb, legalább Jacqueline-nak nem fog tetszeni. S ha már az első nap beleegyezett, hogy közös legyen a fürdőszoba és a konyha, közösen használják az arcfestékeket és az illatszereket és együtt étkezzenek, annál könnyebben egyezik majd bele, hogy osztozzék O-val a két első szobán, s hogy vele háljon. Ebben azonban tévedett O. Jacqueline szenvedélyesen ragaszkodott mindenhez, ami az övé volt - például a rózsaszínű gyöngyéhez -, de teljesen közömbös volt számára minden, ami nem volt az övé. Az se érdekelte volna, ha palotában lakik, hacsak nem közlik vele: a palota az öné, s ezt nem bizonyítják közjegyzői okirattal. Teljesen mindegy volt számára, hogy szép-e a szürke szoba vagy sem, nem azért feküdt be az O ágyába, hogy szabaduljon onnan. Esze ágában sem volt, hogy hálás legyen O-nak, nem is érzett effélét, O viszont azt hitte, hogy hálás neki, s örült, hogy ezt kihasználhatja a maga céljaira. Jacqueline egyszerűen szeretett élvezni, s úgy érezte, hogy a kellemeset a hasznossal köti össze, ugyanakkor semmit se kockáztat, ha az élvezetet egy nőtől kapja meg.

Öt nappal azután, hogy kicsomagolta és O segítségével elrakta a holmiját, René először vitte haza őket vacsora után, s távozott úgy tíz óra felé - előző két alkalommal is elment -, Jacqueline meztelenül, párálló testtel, ahogy a fürdőszobából kijött, megállt O ajtajában, és megkérdezte: "Biztos nem jön vissza?", aztán választ se várva bebújt mellé az ágyba. Behunyt szemmel engedte, hogy simogassák, csókolják, egy mozdulat nem sok, annyival se viszonozta; előbb alig hallhatóan, majd hangosabban, élesebben nyögdécselt, végül sikoltozott. A rózsaszínű lámpa még égett, amikor elaludt; keresztben feküdt az ágyon, széttárt lába lelógott, mellkasa kissé kicsavarodott, tenyere nyitva volt. Mellei közt izzadság csillogott. O betakarta, s eloltotta a lámpát. Amikor két óra múlva újrakezdte a sötétben, Jacqueline engedett, de odasúgta: - Ne fárassz ki nagyon, holnap korán kelek.

Ekkoriban történt, hogy Jacqueline az időszaki modellkedés mellett belevágott egy éppoly rendszertelen, de időrabló mesterségbe: elszerződött kisebb filmszerepekre. Nehéz lett volna megmondani, hogy büszke volt-e rá vagy sem, hogy úgy fogta-e föl, mint első lépést egy olyan pályán, ami az áhított hírnévhez vezet. Inkább bosszúsan, mintsem lendületesen mászott ki reggelenként az ágyból, lezuhanyozott, gyorsan kikészítette az arcát, épp csak azt a nagy csésze feketekávét hajtotta fel, amit O készített el neki, hagyta, hogy O megcsókolja a kezét; gépiesen mosolygott hozzá, s szemrehányóan nézett O-ra: ahogy O ott állt édes-langymelegen, fehér gyapjúköntösében, tisztára mosott arccal, megfésülködve, teljesen olyan volt, mint aki nyomban vissza fog feküdni. Pedig nem így volt. O még nem merte elmondani Jacqueline-nak, hogy miért. Az igazság az volt, hogy valahányszor Jacqueline kora reggel - amikor a gyerekek az iskolába, a kishivatalnokok a hivatalba sietnek - elment forgatni a boulogne-i stúdióba, O, aki azelőtt szinte minden délelőttjét otthon töltötte, maga is felöltözött. "Elküldöm a kocsit - mondta volt Sir Stephen -, előbb kiviszi Jacqueline-t a Boulogne-ba, aztán elhozza magát", úgyhogy O minden reggel már akkor Sir Stephen-nél

volt, amikor a nap még csak a keleti homlokzatra tűzött; a többi fal hűvösséget lehelt, a kertben azonban már megrövidült a fák árnyéka. A Poitiers utcában még nem takarítottak ki. A mulatt Norah bevezette O-t abba a szobába, ahol első este zokogta magát álomba, miután Sir Stephen magára hagyta; megvárta, hogy letegye a kesztyűjét, táskáját, levetkőzzék, s lerakja a holmiját az ágyra, összeszedte, berakosgatta a holmikat a faliszekrénybe, de a kulcsot magánál tartotta, s magas sarkú, minden lépésnél csattogó, fényes papucsot adott O-ra, majd előrement, kinyitogatta előtte az ajtókat, egészen a Sir Stephen dolgozószobájáig; ott félreállt, hogy utat engedjen neki. O képtelen volt hozzászokni ezekhez az előkészületekhez, ahhoz, hogy pőrére vetkőzzék a türelmesen várakozó öreg nő előtt, aki hozzá se szólt, rá se nézett - az egész olyan félelmetes volt, mint amikor az inasok előtt állt meztelenül Roissyban. Az öreg mulatt nőszemély nesztelenül csoszogott nemezcipőjében, mint valami apáca. O, miközben ott ment mögötte, képtelen volt levenni szemét a csúcsos főkötőjéről, s valahányszor Norah ajtót nyitott, a porcelánkilincsre nehezedő szikár, csokoládébarna kézről, mely szívósnak látszott, mint egy öreg fal. De bár félt Norah-tól, O-t valamiféle büszkeség árasztotta el - az ellentmondásnak képtelen volt okát adni -, hogy Sir Stephennek ez a szolgálója (kije volt Norah Sir Stephennek, s vajon miért bízták rá a kerítőnő szerepét, amire szemlátomást alkalmatlan?) látja azt, hogy ő is kiérdemli - ahogyan tán mások is, akiket szintén Norah vezet elő! -, hogy Sir Stephen használja. Mert Sir Stephen talán szereti őt, biztosan szereti, s O úgy érezte, hogy nincs már messze a perc, amikor a férfi ezt nemcsak érezteti vele, hanem meg is vallja - hiszen ahogy nőtt a szerelme, ahogy egyre jobban kívánta O-t, úgy lettek egyre ráérősebbek, egyre aprólékosabbak, egyre körmönfontabbak a vele szemben támasztott követelései. Mivel ilyenformán Sir Stephen délelőttökön át magánál tartotta, s volt úgy, hogy szinte hozzá sem ért, csak magát simogattatta, O kifejezetten hálás volt neki, ha megkérte valamire, s akkor volt a leghálásabb, ha a kérés parancs formájában hangzott el. Valahányszor odaadta magát, mindig csak az nyugtalanította, hogy legközelebb is szükség lesz-e rá, s úgy adta oda magát, mintha járandóságot róna le; a különös csak az volt, hogy ez teljesen ki is elégítette. Sir Stephen keskeny, alacsony dolgozószobája fölötte volt a sárga-szürke szalonnak ahol a férfi az estéit töltötte. Néha volt benne se kanapé, se dívány, csupán két virágos huzatú rokokó fotel. Ezekben üldögélt O; de Sir Stephen azt szerette, ha közelebb, kéznyújtásnyira van tőle, s még akkor is az íróasztalára ültette, bal kézre, ha épp nem foglalkozott vele. Az íróasztal merőleges volt a falra, úgyhogy O rákönyökölhetett a szótárakkal és évkönyvekkel megrakott polcokra. A telefon a bal combjánál volt, s O mindig összerezzent, valahányszor megcsörrent. Ő vette föl, megkérdezte: "Ki keresi?", fennhangon megismételte az illető nevét, vagy csak átadta az üzenetet Sir Stephennek, esetleg kimentette, a férfi jeladása szerint. Ha Sir Stephennek látogatója érkezett, Norah bejelentette az illetőt, a férfi pedig addig várakoztatta a vendéget, amíg Norah visszakísérte O-t abba a szobába, ahol levetkőzött, majd amikor a látogató távozott, Sir Stephen csengetett, s Norah megint érte jött. Mivel Norah többször is bejött egy délelőtt a dolgozószobába, hol a kávét, hol a postát hozva be Sir Stephennek, hol azért, hogy kinyissa vagy felhúzza a zsalukat, kiürítse a hamutartókat, s mivel a férfi megparancsolta neki, hogy sose kopogjon, s végül, mivel mindig némán várakozott, ha volt valami mondandója, egészen addig, amíg Sir Stephen meg nem kérdezte tőle, hogy mit óhajt - egyszer olyankor nyitott be, amikor O épp az íróasztalra hajolva, fejét, mellét a bőrborításra fektetve, farát földomborítva várta, hogy Sir Stephen beléhatoljon. O fölkapta a fejét. Ha Norah, szokása szerint, rá se néz, akkor O se sokat törődött volna vele. De ezúttal nyilvánvaló volt, hogy Norah keresi a tekintetét. A ráncos, mozdulatlan arcból kilövellő, zord, fekete pillantás - ki tudhatta, hogy közömbös volt-e vagy sem - annyira meghökkentette O-t, hogy önkéntelenül ki akart térni Sir Stephen elől. A férfi mindent értett; egyik kezével lenyomta a derekát az asztalra, hogy félre ne csúszhasson, a másikkal széthúzta a nyílást. O mindig annyira ellazította magát, amennyire csak tudta, ezúttal azonban görcsbe rándult és becsukódott, úgyhogy Sir Stephennek úgy kellett szétfeszítenie. Sőt, amikor már

benne volt, O érezte, hogy úgy feszül rá a férfira, mint valami gyűrű, s annak erőlködnie kell, hogy ütközésig belenyomuljon. Sir Stephen csak akkor húzta ki magát belőle, amikor már akadálytalanul lüktethetett benne. Mielőtt újra felnyársalta volna, odaszólt Norah-nak, hogy várjon, viheti öltözködni O-t, ha ő végzett. De mielőtt elküldte, gyöngéden szájon csókolta. Ebből a csókból merített bátorságot O pár nappal később ahhoz, hogy megvallja: fél Norah-tól.

- Remélem is! - mondta Sir Stephen. - S ha majd magán viseli jegyemet és vasamat - ha beleegyezik -, még sokkal több oka lesz rá, hogy féljen.

- Miért? - kérdezte O. - És milyen jegyet és milyen vasat? Hiszen viselem már ezt a gyűrűt...

- Az már az Anne-Marie dolga, akinek megígértem, hogy megmutatom magát. Meglátogatjuk ebéd után. Rendben van? Jó barátom; látja, eddig még sose hoztam össze a barátaimmal. Ha az ő kezéből kikerül, akkor fogok csak igazán okot adni rá, hogy féljen Norah-tól.

O nem merte firtatni a dolgot. Anne-Marie, akivel megfenyegették, jobban nyugtalanította, mint Norah. Róla beszélt Sir Stephen, amikor Saint-Cloud-ban ebédeltek. S az igaz volt, hogy O nem ismerte Sir Stephen egyetlen barátját vagy ismerősét sem. O voltaképpen a titkába zártan élt Párizsban; mintha valami házba lett volna bezárva; Renének és Sir Stephennek, az egyedüli lényeknek, akiknek joga volt a titkához, joga volt egyszersmind a testéhez is. El-eltűnődött rajta, hogy a kitárulkozni valakinek kifejezés, ami franciául vallomást jelent, számára csupáncsak szó szerinti, testi, s különben abszolút értelemmel bír, hiszen ő tényleg a teste minden megnyitható részével tárulkozik ki. Úgy vélekedett, hogy ez a léte értelme, s hogy ezt így érti Sir Stephen és René is, hiszen amikor Sir Stephen szóba hozta a barátait, például Saint-Cloud-ban, ezzel csak azt akarata a tudomására hozni, hogy akikkel esetleg összehozza, azoknak ő magától értetődően a rendelkezésükre fog állni, ha ők is úgy kívánják. Ahhoz azonban nem volt kiindulási pontja, ahhoz még a roissyi tapasztalat sem volt elég, hogy elképzelje Anne-Marie-t és azt, amit Sir Stephen Anne-Marie-tól vár vele kapcsolatban. Sir Stephen említette, hogy látni szeretné, amint egy nővel szerelmeskedik. Erről volna szó? (Igen ám, de hozzátette, hogy Jacqueline-ra kíváncsi...) Tehát nem erről van szó. "Megmutatom magát" - így fejezte ki magát az imént. Valóban így is történt. De amikor O már eltávozott Anne-Marie-tól, akkor se tudott róla többet.

Anne-Marie az Observatoire-nál lakott; a fák fölé magasodó új házban lévő lakása tágas műteremfélével egészült ki. A karcsú asszony egykorú lehetett Sir Stephen-nel, fekete hajába szürke tincsek vegyültek. Apró csészékben forró, keserű feketét hozott Sir Stephennek és O-nak. O-nak jólesett a kávé. Amikor megitta és megemelkedett ültében, hogy visszategye az üres csészét a kerek asztalkára, Anne-Marie elkapta a csuklóját, és Sir Stephen felé fordult:

- Megengedi?

- Kérem - mondta Sir Stephen.

Anne-Marie addig még csak nem is köszönt O-nak, sőt akkor sem szólt hozzá, akkor sem mosolygott rá, amikor Sir Stephen bemutatta, most azonban gyöngéd mosollyal, mintha csak ajándékot nyújtana át neki, így szólt hozzá:

- Gyere csak, kicsikém, látni akarom a hasadat és a fenekedet. Legjobb lesz, ha meztelenre vetkőzöl.

O engedelmeskedett; Anne-Marie közben rágyújtott. Sir Stephen nem vette le a szemét O-ról. Vagy öt percig hagyták, hogy álldogáljon. Tükör nem volt a szobában, O azonban észrevette elmosódott tükörképét egy spanyolfal fekete lakkozásában.

- Emeld föl a karod - szólt rá Anne-Marie. - Nem szabad harisnyagumit viselned, tönkreteszed a combodat. - Ezzel arra az alig látható mélyedésre mutatott a térde fölött, ahová O a harisnyáját görgette le a harisnyagumival egyetemben. - Ki tétette föl ezt veled?

Mielőtt O megszólalhatott volna, Sir Stephen válaszolt:

- Az a fiú, akitől kaptam, René, hiszen ismeri. - Majd hozzátette: - Minden bizonnyal osztani fogja az ön véleményét.

- Rendben van - mondta Anne-Marie. - Én majd hosszú, sötét harisnyát, harisnyatartót, és halcsontos fűzőt adok rád, ami a derékon hagy nyomot.

Anne-Marie csöngetett, mire egy szőke lány némán behozott egy pár finom fekete harisnyát és egy fűzőt, melyben a szorosan egymáshoz simuló, széles halcsontok befelé hajoltak a hasi, illetve a csípő fölötti részeken; O állva, fél lábon egyensúlyozva bújt bele a combja tövéig érő harisnyába. A szőke lány feladta rá a fűzőt; hátul, halcsontból készült csattal lehetett össze vagy szétkapcsolni. Ugyancsak hátul, tenyérnyi szélességben zsinórokkal lehetett szorosabbra húzni vagy meglazítani, épp mint a roissyi fűzőket. O fölcsatolta a harisnyát, elöl két, oldalt úgyszintén két csattal, aztán a lány nekifeszült, hogy olyan szorosra húzza rajta a fűzőt, amennyire csak bírja. O úgy érezte, hogy a hasa valósággal behorpad a halcsontok alatt; a fűző elöl a fanszőrzetéig ért le, oldalt pedig szabadon hagyta a csípőjét. Hátul rövid volt, a fara csupaszon domborodott ki alóla.

- Az lesz az igazi - fordult Anne-Marie Sir Stephenhez -, ha majd egészen összehúzzuk a derekát; mellesleg, ha nincs ideje, hogy levetkőztesse, a halcsontos fűző akkor sem fogja zavarni. O, gyere csak ide.

A lány kiment, O pedig odalépett Anne-Marie-hoz, aki egy cseresznyepiros bársonnyal bevont alacsony fotelban ült. Anne-Marie gyöngéden megsimogatta a fenekét, aztán rádöntötte egy piros puffra, visszahajtatta és szétnyittatta vele a lábát, ráparancsolt, hogy ne mozduljon, majd morzsolgatni kezdte a szeméremajkát. A hal kopoltyúját, a ló pofáját gyűrik így vissza a piacon, gondolta O. Eszébe jutott, hogy Pierre, az inas ugyanezt tette vele az első este Roissyban, miután megláncolta. Ő végeredményben már nem a maga ura, a testének épp ezzel a felével rendelkezik a legkevésbé, úgyhogy ez akár tőle függetlenül is szolgálhat. Miért volt az, hogy valahányszor megállapította ezt magában, nemcsak meglepődött, hanem mindig ugyanaz a tehetetlenségre kárhoztató szorongás árasztotta el; inkább annak a férfinak volt a kezében, aki kiszolgáltatta, semmint annak, aki birtokolta; Roissyban Renéé volt, holott mások birtokolták, itt pedig, itt kié? Renéé vagy Sir Stephené? Ó, már semmit se ért! Vagy nem is akarja érteni, hiszen Sir Stephené, na de mióta, mióta... ? Anne-Marie rászólt, hogy álljon fel és öltözzön fel.

- Akkor hozhatja, amikor csak tetszik - fordult aztán Sir Stephenhez -, Samois-ban leszek két nap múlva (Samois... O Roissyra számított, de ha nem Roissy, akkor mi?). Minden rendben lesz. (Mi lesz rendben?)

- Tíz nap múlva, ha megfelel - válaszolta Sir Stephen -, július elején.

Sir Stephen Anne-Marie-nál maradt, O-nak pedig, a kocsiban, hazafelé menet eszébe jutott egy szobor; gyerekkorában látta, a Luxembourg-kertben; annak a nőalaknak volt ilyen szorosra húzva a dereka - egy szintén márványból faragott, cirádás forrás fölé hajolva nézegette magát - s súlyos keble és húsos feneke közt annyira elvékonyodott a dereka, hogy az ember már-már attól félt, hogy eltörik a márvány. Ha Sir Stephennek így tetszik... Jacqueline-nak elég lesz annyit mondani, hogy a fűző a René szeszélye. Ez egy fájó kérdést elevenített föl benne; mindig elhessegette magától, ha eszébe jutott, de minden egyes alkalommal elcsodálkozott rajta, hogy miért nem fáj még jobban: vajon miért van az, hogy amióta Jacqueline nála lakik, René nem is annyira arra törekszik, hogy magára hagyja őt Jacqueline-nal - ez még érthető -, mint inkább arra, hogy ne maradjon kettesben vele, O-val? Mindjárt itt a július, René elutazik, s nem fogja meglátogatni Anne-Marie-nál, ahová Sir Stephen el fogja vinni, miért viselje el akkor ő, hogy csak esténként találkozzék vele, olyankor, ha a férfinak kedve szottyan rá, hogy meghívja Jacqueline-t és őt - már azt sem tudta, mi ejti jobban zavarba (hiszen a kettejük viszonya lényegében már rég hamis a maga korlátozottságában) -, vagy egy-egy reggel, amikor ő Sir Stephennél van, s Norah bejelenti és bevezeti. Sir Stephen mindig beengedi Renét, René mindig megcsókolja O-t, megsimogatja a mellbimbóját, terveket sző másnapra Sir Stephennel - ezekben ő sose kap helyet -, aztán elmegy. Olyan jól sikerült odaadnia őt Sir Stephennek, hogy már nem is szereti? Mi ment végbe benne, hogy nem szereti már? O-t annyira elfogta a pánik, hogy a házuk elé érve gépiesen kiszállt a kocsiból, ahelyett, hogy továbbment volna vele, s rohanni kezdett, hogy elcsípjen egy taxit. A Béthune rakparton ritkán jár taxi. O egészen a Saint-Germain útig rohant, s még ott is várnia kellett. A halcsontos fűzőben alig bírt lélegezni; lihegett, kiizzadt, mire lassított végre egy taxi a Cardinal-Lemoine utca sarkán. O megadta az irodaház címét, ahol René dolgozott; sejtelme sem volt, hogy René ott lesz-e, s ha igen, fogadja-e. Itt még sose kereste föl. Nem lepte meg sem a Champs-Elysées-re merőleges utcában álló hatalmas épület, sem az amerikai stílusú irodák; de René viselkedése - René azonnal fogadta - zavarba ejtette. Nem volt dühös rá, szemrehányásokkal sem halmozta el. O azonban jobban szerette volna, ha dühös, hiszen végül is René nem engedte meg neki, hogy zavarja, s alkalmasint valóban kellemetlen neki a jelenléte. René kiküldte a titkárnőjét, megkérte, hogy ne jelentsen be senkit, hívásokat se kapcsoljon be, s csak aztán kérdezte meg O-t, hogy mi történt.

- Félek, hogy nem szeretsz már - mondta O. A férfi nevetett.

- Ez csak úgy eszedbe jutott?

- Igen, a kocsiban, hazajövet a...

- Kitől?

O hallgatott. René ismét nevetett.

- Hiszen tudom, te buta. Anne-Marie-tól. Azt is tudom, hogy tíz nap múlva Samois-ba mégy. Most telefonált Sir Stephen.

René a helyiség egyetlen kényelmes foteljában ült, az asztalnál; O az ölébe kuporodott.

- Mindegy, hogy mit művelnek ott velem - suttogta -, csak mondd, hogy szeretsz.

- Szeretlek, szívecském - mondta René -, csak azt akarom, hogy engedelmeskedj, márpedig te nagyon gyatrán engedelmeskedsz. Megmondtad már Jacqueline-nak, hogy Sir Stephené vagy, beszéltél neki Roissyról?

Nem, erről nem beszélt. Jacqueline az övé lett, de ha egyszer megtudná, hogy ő... René nem engedte, hogy befejezze, fölállította, maga is fölállt, rákönyököltette a fotelra, és fölhajtotta a szoknyáját.

- Ó, a halcsontos fűző! - kiáltott föl. - Teljesen igaz, hogy sokkal kívánatosabb vagy, ha karcsúbb a derekad.

Aztán magáévá tette; ez már olyan rég nem fordult elő, hogy O a lelke mélyén olykor úgy érezte, hogy René talán már nem is kívánja őt; most azonban naiv módon szerelme bizonyságát látta benne.

- Tudd meg - mondta utána René -, nagy butaság, hogy nem beszélsz róla Jacqueline-nak. Szükségünk van rá Roissyban, kényelmesebb lenne, ha te vinnéd el oda. Ha megjössz Anne-Marie-tól, különben sem titkolhatod tovább a helyzetedet.

O megkérdezte, hogy miért.

- Meglátod - folytatta René. - Van még öt napod, azért csak öt, mert Sir Stephen öt nappal azelőtt, hogy elküld Anne-Marie-hoz, mindennap meg fog korbácsolni; ennek nyomát hogyan magyarázod meg Jacqueline-nak?

O nem válaszolt. René nem tudta, hogy Jacqueline-t csak az a gyönyörűség érdekli, amit ő szerez neki, sose nézi meg az ő testét. Ha meglátszik rajta a korbácsolás, elég, ha nem fürdik Jacqueline előtt, s nem veti le a hálóingét. Jacqueline semmit se vesz észre. Azt se vette észre, hogy O nem hord bugyit, semmit se vett észre; Jacqueline-t nem érdekelte O.

- Ide figyelj - mondta René -, valamit mindenképpen mondj meg neki, mégpedig haladéktalanul; azt, hogy szeretem.

- Ez igaz? - kérdezte O.

- Azt akarom, hogy az enyém legyen - mondta René -, s mivel te nem tudsz vagy nem akarsz csinálni semmit, én majd megteszem, amit kell.

- Jacqueline úgyse fog elmenni Roissyba - jegyezte meg O.

- Neeem? - mondta René. - Akkor majd rákényszerítjük.

Késő éjjel - miután megmondta Jacqueline-nak: "René szeret", mert megmondta neki, tüstént megmondta -, amikor Jacqueline már lefeküdt, O felhajtotta a takarót, elnézegette Jacqueline-t a lámpafényben, s bár egy hónapja még elborzadt arra a gondolatra, hogy korbács szabdalja ezt a törékeny, karcsú testet, hogy szétfeszítsék ezt a keskeny ölet, hogy kínordítást hallasson ez a szép metszésű száj, és könny áztassa ezt a pihés arcot, most, hogy felidézte magában René utolsó szavait, öröm járta át egész lényét.

Jacqueline elutazott, s aligha tér vissza augusztus előtt, már ha addig befejezik a forgatást, úgyhogy O-t semmi sem tartóztatta Párizsban. Közeledett a július, a kertek karmazsinvörös muskátlitól tündököltek, délben le volt eresztve minden redőny, René egyfolytában sóhajtozott, hogy el kellene mennie Skóciába. O egy pillanatig reménykedett, hogy őt is magával viszi. De René sose vitte el őt a családjához, s most is nyilván átengedi Sir Stephennek, ha az igényt tart rá. Sir Stephen kijelentette, hogy azon a napon jön érte, amikor René elröpül Londonba. Addig szabadságot kap.

- Elmegyünk Anne-Marie-hoz - mondta Sir Stephen -, várja magát. Ne hozzon bőröndöt, semmire se lesz szüksége.

Nem az Observatoire környéki lakásba mentek, ahol O először találkozott Anne-Marie-val, hanem a fontainebleau-i erdő szélén, egy nagy kert végében álló alacsony házba. O azóta is egyfolytában viselte a halcsontos fűzőt, amit Anne-Marie olyan fontosnak ítélt; a fűző már annyira összehúzta a derekát, hogy tán tíz ujjal is át lehetett fogni; Anne-Marie elégedett lesz vele. Délben kettőkor érkeztek meg, a ház aludt, csak a kutya vakkantott a csöngetésre; a nagy, durva szőrű flandriai juhászkutya megszagolgatta O térdét a ruha alatt. Anne-Marie a kert egyik zugában, az ablak előtt elterülő gyepszőnyeg végében magasodó vérbükk alatt ült. Nem állt föl az üdvözlésükre.

- Elhoztam O-t - mondta Sir Stephen -, tudja, mit kell csinálni vele. Mikor lesz kész?

Anne-Marie végigmérte O-t.

- Nem mondta meg neki? Most mindjárt hozzálátok. Tíz napba mindenképpen beletelik. Gondolom, a gyűrűket és az érmét ön óhajtja föltenni. Jöjjön vissza két hét múlva. További két hét múlva egész biztosan kész leszünk.

O szólni, kérdezni akart.

- Egy pillanat, O - folytatta Anne-Marie -, menj csak be abba a szobába, vetkőzz le, a szandál maradhat, s gyere vissza.

A nagy, fehér szoba üres volt, az ablakon ibolyaszínű jouyi vászonfüggöny. O letette táskáját, kesztyűjét, ruháját egy kisszékre, a faliszekrény ajtajához. Tükör nem volt a szobában. Lassan ment ki, hunyorgott a napsütésben, amíg a bükk árnyékába nem ért. Sir Stephen még mindig Anne-Marie előtt állt, az eb a lábánál kuporgott.

Anne-Marie szürkésfekete haja úgy ragyogott, mintha olajjal fésülték volna át, kék szeme feketének tetszett. Fehér ruha volt rajta, derekán csillogó öv, az úgyszintén csillogó szandálból kilátszott a körme, pirosra volt lakkozva, akárcsak a kezén.

- O - szólalt meg Anne-Marie -, térdepelj le Sir Stephen előtt.

O letérdelt, hátratette a kezét, mellbimbói remegtek. A kutya rá akarta vetni magát.

- Lábhoz, Török! - szólt rá Anne-Marie. - Beleegyezel, O, hogy Sir Stephen gyűrűit és jelét viseld, anélkül hogy tudnád, hogyan kerülnek a testedre?

- Beleegyezem - mondta O.

- Kikísérem Sir Stephent, te itt maradsz. Anne-Marie fölállt a kerti székről, Sir Stephen pedig

előrehajolt, és megmarkolta O mellét. Szájon csókolta, odasúgta neki: "Enyém vagy, O, de vajon tényleg az enyém vagy-e?", aztán otthagyta, s követte Anne-Marie-t. Csattant a kertkapu, Anne-Marie visszajött. O a sarkán ült, kezét a térdén nyugtatta, mint valami egyiptomi nőalak.

Még három lány lakott a házban, kinek-kinek megvolt a maga szobája az emeleten; O az Anne-Marie-éval szomszédos kis szobát kapta, a földszinten. Anne-Marie felkiabált a lányoknak, hogy jöjjenek le a kertbe. O-hoz hasonlóan ők is meztelenek voltak. Az egész háremben, melyet a park felől magas fal, a poros utcácska felől pedig behúzott spaletták takartak el a külvilágtól, csupán Anne-Marie-n és a szolgálókon volt ruha: a szakácsnőn és az Anne-Marie-nál idősebb, bő, fekete gyapjúszoknyát és keményített köténytt hordó két szobaasszonyon.

Anne-Marie leült, és így szólt:

- A neve O. Hozzátok ide, hadd vegyem szemügyre.

Két lány felállította O-t; hajuk és fanszőrzetük egyaránt sötétbarna volt, mellbimbójuk hosszúkás, szinte lila. A harmadik lány alacsony és gömbölyded volt, haja vörös, mellkasának krétafehér bőrét zöld erek ijesztő hálója szőtte be. A két barnahajú odatolta O-t Anne-Marie elé, az pedig az O combján húzódó és a fenekén folytatódó három-három fekete hurkára mutatott.

- Ki vesszőzött meg? - kérdezte. - Sir Stephen?

- Igen - mondta O.

- Mivel és mikor?

- Három nappal ezelőtt, korbáccsal.

- Holnaptól fogva egy hónapig nem kapsz korbácsot, ma azonban, a megérkezésed örömére, amint végzek a vizsgálódással, meg fogunk korbácsolni. Sir Stephen még sose korbácsolta meg a szétfeszített combodat? Nem? A férfiak nem értenek hozzá. Na, majd mindjárt. Lássam a derekadat. Hisz ez sokkal jobb!

Anne-Marie összébb húzta O bársonyos derekát, hogy még karcsúbbá tegye. Aztán elküldte a kis vörös hajút, hogy keressen egy másik fűzőt; ezt adta rá O-ra. Ez is fekete nejlonból készült, de annyi volt benne a halcsont és olyan szűk volt, hogy széles bőrövnek nézte volna az ember; harisnyatartó nem volt rajta. Az egyik barna lány fűzte be, Anne-Marie ráparancsolt, hogy húzza be teljes erőből.

- Ez iszonyú - szakadt ki O-ból.

- Az! De ettől szebb leszel - mondta Anne-Marie -; ha nem húzod be eléggé, mindennap viselni fogod. Mondd csak, hogyan használt Sir Stephen a legszívesebben? Tudnom kell.

Anne-Marie az ágyékánál fogva tartotta O-t, aki ezért képtelen volt válaszolni. Két lány a földön ült, a harmadik, az egyik barna, az Anne-Marie székének lábánál kuporgott.

- Hé, ti, fordítsátok meg - mondta Anne-Marie -, látni akarom a fenekét.

Megfordították, előredöntötték, s széthúzták minden részét.

- Hát persze - folytatta Anne-Marie -, nem is kell válaszolnod, a fenekedet fogjuk megjelölni. Húzd ki magad. Mindjárt megkapod a karperecet, Colette, keresd meg a dobozt, sorsot húzunk, ki korbácsoljon meg, hozd ki a zsetonokat is, Colette; aztán bemegyünk a zeneterembe.

Colette magasabb volt, mint a másik barna, akit Claire-nek hívtak; a kis vörösnek Yvonne volt a neve. O addig észre se vette, hogy valamennyien bőr nyakörvet és karperecet viselnek, mint Roissyban. Ráadásul még bokaperecük is volt. Miután Yvonne kiválasztotta és ráadta O-ra a karpereceket, Anne-Marie átadott neki négy zsetont, s megkérte, hogy ossza ki, anélkül hogy megnézné, milyen szám van rajtuk. O szétosztotta a zsetonokat. A három lány megnézte a magáét, de nem szólt, Anne-Marie-ra várt.

- Az enyém kettes - mondta Anne-Marie -, kinél van az egyes?

Colette-nél volt.

- Vidd, a tied.

Colette hátrahúzta O karját, összekattintotta a karpereceket, aztán tolni kezdte O-t maga előtt. Amikor a központi homlokzatra merőleges szárnyon lévő üveges ajtóhoz értek, az előttük haladó Yvonne levette O szandálját. Az üveges ajtón beeső fényben jól látszott, hogy a terem félkör alakú emelvényfélében végződik, a kupolaszerű mennyezetet két, egymástól két méterre álló, karcsú oszlop támasztotta alá azon a helyen, ahol az ív elkezdődött. A mintegy négy lépcsőfok magasságú színpadból lekerekített pódium nyúlt ki a két oszlop között. A színpadot, miként az egész szoba padlóját, piros posztó borította. A fal fehér volt, az ablakfüggönyök pirosak, a piros nemezes félkör alakú emelvényt körbefutó kerevet is piros volt, mint maga a szőnyeg. Az inkább széles, mint mély terem téglalap alakú felében kandalló állt, szemben vele rádiókészülék, beépített lemezjátszó; mellette hanglemezek sorakoztak a polcon. Ezért nevezték zeneteremnek. Innen közvetlenül Anne-Marie szobájába lehetett jutni, a kandalló melletti ajtón át. A kandalló másik felén lévő ajtó szekrényajtó volt. A kereveten és a zeneszekrényen kívül nem is volt más bútor a szobában. Colette leültette O-t a pódium szélére, pontosan középre - a lépcsők az oszlopoktól jobbra, illetve balra vezettek föl a színpadra -, közben a másik két lány leeresztette a zsalukat, és becsukta az üveges ajtót. O meglepődve vette észre, hogy az ajtó dupla szárnyú.

- Hogy ki ne hallatszódjék az ordításod - nevetett Anne-Marie -, a falak parafával vannak burkolva, senki se hallja, hogy mi történik itt. Feküdj hanyatt.

A vállánál fogva lefektette O-t a piros posztóra, aztán előrehúzta egy kicsit; O megkapaszkodott a színpad peremében; Yvonne egy gyűrűhöz kötözte a kezét; O feneke kinyúlt a semmibe. Anne-Marie visszahajtotta a lábát a mellkasára, aztán O érezte, hogy valami tovább húzza széttárt lábát ugyanabban az irányban; a bokaperecébe fűzött szíjakkal az oszlopokhoz kötötték ki, a fejénél kicsit följebb, úgy, hogy lentről semmi más nem látszott

belőle, csak pattanásig szétfeszített öle és tompora. Anne-Marie megsimogatta a combja belső felét.

- Itt a legérzékenyebb az ember bőre - mondta -, nem szabad szétroncsolni. Csak vigyázva, Colette.

Colette szétvetett lábbal állt fölötte; barna combjai közt O látta a korbács lecsüngő szíjait. Felnyögött, amikor a szíj először mart bele az ágyékába. Colette hol az egyik, hol a másik oldalra sújtott le, szünetet tartott, újrakezdte, O teljes erejéből vergődött, úgy érezte, hogy a szíjak ízekre hasogatják. Nem akart rimánkodni, nem akart kegyelmet kérni. Anne-Marie azonban hallani akarta a könyörgését.

- Gyorsabban - szólt oda Colette-nek -, és erősebben. O megkeményítette magát, de hiába. Egy perc múlva már kiszakadt belőle a kiáltás, a könny; Anne-Marie az arcát simogatta.

- Csak még egy kicsit - mondta -, és vége. Még öt percet. Még öt percig sikoltozhatsz, ahogy a torkodon kifér. Öt perc múlva fél. Colette, félkor hagyod abba, majd szólok.

De O már üvöltött: nem, ne, irgalom, nem bírja tovább, ne, egy pillanatig se bírja tovább ezt a kínt. Pedig kibírta végig, Anne-Marie pedig rámosolygott, amikor Colette távozott a színpadról.

- Köszönd meg - mondta Anne-Marie O-nak, és O megköszönte.

Tudta, hogy Anne-Marie miért ragaszkodott hozzá, hogy megkorbácsoltassa. S hogy egy nő ilyen kegyetlen tud lenni, engesztelhetetlenebb, mint egy férfi, abban sose kételkedett. O azonban úgy vélte, hogy Anne-Marie nem is annyira a hatalmát akarta fitogtatni, inkább valami cinkosságfélét kívánt teremteni köztük. O sose értette, de végül tudomásul kellett vennie, hogy érzései kuszák és ellentmondásosak: szereti a kínszenvedés eszméjét, ha azonban el kell szenvednie, az egész világot elárulná, csak hogy elkerülje; de ha elszenvedte, nagyon is boldog, hogy része volt benne: annál jobban örül neki, minél kegyetlenebb volt, s minél hosszabb ideig tartott. Anne-Marie tudta jól, mit jelent a beleegyezés, mit a lázadása, azt is tudta, hogy nem gúnyolódásképpen mond köszönetet. Volt azonban a megkorbácsoltatásának egy harmadik oka is, mint Anne-Marie később elmondta. Tudomására akarja hozni minden lánynak, aki belép a házába, s attól fogva csupa nő közt él, hogy női mivolta semmit sem vesztett fontosságából azáltal, hogy csak nőkkel lesz kapcsolata; sőt, ha lehet, még égetőbb, még érzékelhetőbb lesz. Ezért követelte meg, hogy a lányok mindig meztelenek legyenek; ezt a célt szolgálta az a mód is, ahogyan O-t kikötötték és megkorbácsolták. Ma O lesz a színpadon kikötve szétfeszített lábbal, kitárva, arccal a kertnek, egész délután, vagyis még három órán át. Egyre csak arra fog gondolni, hogy milyen jó lenne összezárnia a lábát. Holnap Claire, Colette vagy Yvonne, s O nézi majd őket. Ez a módszer sokkal lassúbb és aprólékosabb (mint különben a korbácsolás módja is), hogysem Roissyban is alkalmazzák. De O majd meglátja, mennyire hatékony. Igazi rabszolganő lesz belőle, s nemcsak a gyűrűk és a jel miatt: sokkal nyitottabban kerül vissza Sir Stephen tulajdonába, mintsem gondolta volna.

Másnap délelőtt, reggeli után Anne-Marie behívta O-t és Yvonne-t a szobájába. Kivett az íróasztalából egy zöld bőr borítású ládikát, letette az ágyra, és kinyitotta. A lányok a lábához ültek.

- Yvonne nem említette? - kérdezte Anne-Marie

O-tól.

O megrázta a fejét. Mit kellett volna megemlítenie Yvonne-nak?

- Tudom, hogy Sir Stephen sem. Nézd, azt akarja, hogy ezeket a gyűrűket viseld.

A gyűrűk ugyanabból a rozsdamentes, fénytelen vasból készültek, mint a belül arannyal befuttatott karikagyűrű. Hosszúkásak voltak, az anyaguk hengeres és vastag, mint a töltőceruza - a vastag lánc szeme ilyen. Anne-Marie felhívta rá O figyelmét, hogy a gyűrűk két U alakú vasból állnak össze, ezek kapcsolódnak egymáshoz.

- Ez csak a próbapéldány - mondta Anne-Marie. - Le lehet venni. Az igazinak lesz itt belül egy kis rugója, ezt meg kell nyomni ahhoz, hogy átfúrja a lebenyeket, és összekapcsolódjék. Ha föltette az ember, többé nem lehet levenni, csak reszelővel.

A szemek akkorák voltak, hogy kétszer beléjük fért volna az ember kisujja. A szemekről fémlapocska lógott le - szélessége megfelelt egy láncszem hosszának -, mint egy további szem vagy mint holmi fülbevaló tartókarikáján egy olyan gyűrű, melynek egy síkban kell lennie a füllel, azt mintegy meghosszabbítandó. Ennek egyik lapján domormívű aranyzománc díszítés, a másikon semmi.

- A másik oldalon lesz a neved - mondta Anne-Marie -, Sir Stephen címe, neve, keresztneve, alatta pedig egy keresztbe tett ostor és korbács, Yvonne is ilyet hord a nyakláncán. Te az ágyékodon fogod viselni.

- De... - mondta O.

- Tudom - vágta rá Anne-Marie -, ezért hívtam ide Yvonne-t. Mutasd az öled, Yvonne.

A vörös hajú lány fölállt, hanyatt dőlt az ágyon. Anne-Marie széthúzta a combját, s megmutatta O-nak, hogy az ágyék egyik lebenye olyan, mintha lyukasztóval fúrták volna ki. A vasgyűrű pontosan beleillene.

- Mindjárt kilyukasztalak, O - mondta Anne-Marie -, semmi az egész, az tart sokáig, amíg az ember a kapcsokkal átfúrja a felhámot és a nyálkahártyát. Sokkal kevésbé fáj, mint az ostor.

- Nem érzésteleníti? - kiáltott fel reszketve O.

- A világért se - válaszolta Anne-Marie -, egy kicsivel jobban megkötözünk, mint tegnap, annyi elég. Gyere.

Egy héttel később Anne-Marie kivette O-ból a kapcsokat, és betette a próbagyűrűt. Nem volt olyan nehéz, mint amilyennek látszott, mert belül üreges volt, de azért nehéz volt. Látszott, hogy a rideg fém behatol a húsba, olyan volt, mint valami kínzószerszám. Mekkora súllyal húzza majd, ha ráteszik a második gyűrűt is? Mindenki látni fogja ezt a barbár szerkezetet.

- Pontosan - mondta Anne-Marie, amikor O közölte az aggályait. - Megértetted te egyáltalán, hogy mit akar Sir Stephen? Ha Roissyban vagy máshol, Sir Stephen, vagy valaki más, esetleg

te magad a tükör előtt, szóval ha bárki fölemeli a szoknyádat, tüstént látni fogja a gyűrűket az öleden, s ha megfordít, a Sir Stephen jelét a fenekeden. A gyűrűket egyszer majd talán lereszeltetheted, a jelet azonban sose fogod tudni eltüntetni.

- Én azt hittem, hogy a tetoválást el lehet tüntetni -jegyezte meg Colette. (Ő tetoválta rá Yvonne fehér bőrére, a háromszögű fanszőrzet fölé Yvonne urának a kezdőbetűit, olyan cifra kék betűkkel, mintha hímezve lettek volna.)

- O-t nem tetoválni fogjuk - mondta Anne-Marie.

O Anne-Marie-ra meredt. Colette és Yvonne zavartan hallgatott. Anne-Marie habozott.

- Beszéljen - szólt O.

- Szegény kicsikém, eddig nem mertem mondani: vassal jelölünk meg. Sir Stephen két nappal ezelőtt küldte el.

- Vassal? - kiáltott fel Yvonne.

- Tüzes vassal.

O az első naptól fogva beilleszkedett a ház életébe. Teljes tétlenségben tengődtek, a szórakozások unalmasak voltak. A lányok szabadon sétálhattak a kertben, olvashattak, rajzolhattak, kártyázhattak, pasziánszozhattak. Alhattak a szobájukban, vagy kifekhettek a napra. Olykor órákon át beszélgettek csoportokba verődve vagy kettesével, máskor némán üldögéltek Anne-Marie lábánál. Az étkezések egyhangúak voltak: vacsora gyertyafényben, délutáni tea a kertben; volt valami abszurd abban a természetességben, amellyel a két cseléd kiszolgálta a pompásan megterített asztalnál ülő meztelen lányokat. Esténként Anne-Marie közölte, hogy kivel akar hálni; néha napokon át ugyanazt választotta. Rendszerint hajnaltájban vette birtokába az illetőt - vagy engedte át magát simogatásainak -, aztán elküldte, s aludt tovább. A félrehajtott ibolyaszínű függöny mályvaszínűre festette a hajnal első sugarát, s Yvonne azt mesélte, hogy Anne-Marie legalább olyan telhetetlen, mint amilyen szép és fenséges, amikor élvez. Egyikük sem látta még teljesen meztelenül. Fehér nejlon hálóingét néha szétnyitotta, néha fölhajtotta, de sose vetette le. És sem az éjszakai gyönyörök, sem az esti választások nem befolyásolták a másnap déli döntést, amit sorshúzás szabályozott. Anne-Marie minden délután háromkor kihozta a kupát és a zsetonokat a vérbükk alá, ahol egy kerek fehér kőasztal köré tolták össze a székeket. Ki-ki húzott egy zsetont. Azt, aki a legkisebb számot húzta, bevitték a zeneterembe és kikötötték, ahogyan O-t az első nap. Aztán rá kellett mutatnia (O-t kivéve, aki az elutazásáig fel volt mentve ez alól) az Anne-Marie jobb vagy bal kezére, melyben egy fekete, illetve egy fehér golyót rejtegetett. Ha feketére esett a választása, megkorbácsolták, ha fehérre, nem. Anne-Marie sose csalt, akkor sem, ha a vaksors többször egymás után ugyanazt a lányt sújtotta vagy mentette föl. Például a szeretőjét szólongató, zokogó Yvonne kínzatása négy teljes napon át tartott. A mellkasához hasonlóan zöld erecskékkel behálózott combja közt rózsaszínű húsdarab meredezett, s az ezt átfúró, vaskos vasgyűrű - végül is oda tették - annál is megkapóbb látványt nyújtott, mivel Yvonne-t szőrtelenítették.

- Miért? - kérdezte O. - És miért van benned a gyűrű, amikor a lapocskát a nyakörveden viseled?

- A kedvesem azt mondta, hogy szőrtelenül meztelenebb vagyok. A gyűrű, azt hiszem, csak arra való, hogy annál fogva kötözzön meg.

A zöld szemről, a kis háromszögű arcról, O-nak mindig Jacqueline jutott eszébe. Vajon elmegy-e Roissyba? Előbb-utóbb idejut, itt lesz, itt fekszik majd hanyatt döntve ezen a színpadon. "Nem akarom - ismételgette O -, nem akarom, semmit se teszek meg, hogy idejusson, már eddig is túl sokat mondtam neki. Jacqueline nem arra született, hogy megvesszőzzék, megjelöljék." Yvonne-hoz viszont illett a verés és a vas, az ő verejtéke és jajgatása édes volt, s milyen gyönyört érzett O, amikor kicsikarhatta! Az történt ugyanis, hogy Anne-Marie kétszer is O kezébe nyomta a korbácsot, s felszólította, hogy korbácsolja meg Yvonne-t. Első ízben, az első pillanatban még megriadt, mikor Yvonne először jajdúlt fel, de amikor újra lecsapott, Yvonne pedig immár élesen sikoltott fel, O-t leírhatatlan gyönyör árasztotta el; a kéjérzet olyan heves volt, hogy akarata ellenére szinte fölnevetett, s erőszakot kellett tennie magán, hogy meglassítsa s ne teljes erőből mérje ki ütéseit. A kikötözés idejére pedig végig Yvonne mellett maradt s meg-megsimogatta. Nyilván hasonlított egy kicsit Anne-Marie-hoz. Az asszony iránta tanúsított érzései legalábbis ezt látszottak bizonyítani. Vagy O némasága, engedelmessége vitte volna kísértésbe? Hiszen alighogy O sebei behegedtek, Anne-Marie kijelentette:

- Ha tudnád, mennyire sajnálom, hogy nem korbácsoltathatlak meg! De kerülj csak vissza... Addig is mindennap ki foglak köttetni.

És mindennap, valahányszor eloldozták az épp soros lányt a zeneteremben, O foglalta el a helyét, egészen addig, amíg vacsorára nem csöngettek. S Anne-Marie-nak igaza lett: O valóban képtelen volt másra gondolni abban a két órában, mint arra, hogy ki van tárva, a gyűrűre, mely lehúzta az ágyékát, s mely még jobban lehúzta, amikor rákapcsolták a másikat is. Teljesen betöltötte rabszolgaságának tudata. Az egyik este, a kertből jövet, betért a terembe Claire és Colette, odaléptek O-hoz, és megfordították a gyűrűit. A felirat még nem volt rajta.

- Roissyba Anne-Marie vitt el? - kérdezte Claire.

- Nem - mondta O.

- Engem Anne-Marie, most két éve. Holnapután visszamegyek.

- Te senkié se vagy? - kérdezte O.

- Claire az enyém - lépett be váratlanul Anne-Marie. - Az urad holnap reggel érkezik, O. Éjszaka velem alszol.

A rövid nyári éjszaka lassan oszladozott, reggel négyre a napvilág magába nyelte az utolsó csillagot is. Az összezárt térddel alvó O arra ébredt, hogy Anne-Marie keze beférkőzik a combjai közé. Anne-Marie azonban csak azért ébresztette föl, hogy magát simogattassa vele. Szeme csillogott a félhomályban, s a párna által felborzolt, hullámos, rövid, fekete szálakkal vegyes ősz hajával olyan volt, mint számkivetett, libertinus nagyúr. O szája megduzzasztotta mellbimbóját, keze az öléhez siklott. Az asszony megadóan tűrte - de nem O-nak adta meg magát. O pusztán eszköze volt annak a személytelen, nevenincs gyönyörnek, ami nagyra kerekítette a szemét a hajnali fényben. Közömbös volt számára, hogy O megcsodálja-e sima, megfiatalodó arcát, ziháló száját, nem érdekelte, hogy O hallja-e nyögdécselését, amikor fogával, ajkával morzsolgatja az ágyéka barázdájában rejtező hústaréjt. Anne-Marie

egyszerűen belemarkolt a hajába, hogy még jobban magához szorítsa, s csak azért engedte el, hogy rászóljon:

-Még!

Jacqueline-nal szerelmeskedett így O. Ő feküdt ilyen megadóan a karjában. Birtokolta, legalábbis azt hitte. A mozdulatok hasonlóságából azonban nem következik semmi. O nem birtokolta Anne-Marie-t. Anne-Marie-t senki se birtokolta. Anne-Marie megkövetelte a simogatást, s nem érdekelte, mit érez a másik; szemtelen szabadossággal átengedte magát. De azért kedves és gyöngéd volt O-hoz, megcsókolta a száját és a mellét, s reá fonódott még egy órán át, mielőtt elküldte volna. Arra az éjszakára levette róla a vasat.

- Ez az utolsó alkalom, hogy ezek nélkül alhatsz -mondta. - Amit ezután tesznek rád, azt már nem lehet levenni.

Sokáig simogatta, cirógatta O fenekét és ágyékát, aztán bevezette az öltözőszobájába; ez volt az egyetlen szoba a házban, ahol volt egy mindig csukott hármas tükör. Kinyitotta a tükröt, hogy O megnézhesse magát.

- Ez az utolsó alkalom, hogy megjelöletlenül megnézheted magad - mondta. - Erre a sima gömbölyűségre, a feneked vonalának jobb és bal felére égetjük rá Sir Stephen kezdőbetűit. A távozásod előtti este elhozlak még egyszer ehhez a tükörhöz, nem fogsz magadra ismerni. De Sir Stephennek igaza van. Menj aludni, O.

O azonban képtelen volt elaludni a szorongástól, s amikor délelőtt tízkor bejött Monique, annyira reszketett, hogy Monique-nak kellett segítenie, hogy megfürödjék, megfésülködjék, kifesse a száját; aztán hallotta, hogy nyílik az ajtó: Sir Stephen jött meg.

- Menjünk, O - mondta Yvonne -, Sir Stephen vár. A nap magasan járt, szellő se borzolta a bükk lombját; mintha az egész fát rézből öntötték volna. A kutya a fa tövébe húzódott a hőség elől, s mivel a nap még nem jutott túl a lombkorona nagyobbik felén, áttűzött azon az ágon, mely a napnak pontosan ebben az órájában vetett árnyékot az asztalra; a kövön világos, nedves foltok látszottak. Sir Stephen mozdulatlanul állt az asztalnál, Anne-Marie mellette ült.

- Tessék - mondta Anne-Marie, amikor Yvonne eléje vezette O-t -, ki van lyukasztva, a gyűrűk akkor helyezhetők be, amikor csak tetszik.

Sir Stephen nem válaszolt; megölelte, megcsókolta O-t, aztán kicsit megemelte, végigfektette az asztalon, és föléje hajolt. Újra megcsókolta, megsimogatta a szemöldökét, a haját, aztán fölegyenesedett, s Anne-Marie-hoz fordult:

- Most mindjárt, ha lehet.

Anne-Marie fölvette az egyik karosszékből az odakészített bőrborítású ládikát, s átadta a férfinak az egyelőre még két darabban lévő gyűrűt, melyen rajta volt az O és a Sir Stephen neve.

- Tegye be - mondta Sir Stephen.

Yvonne visszahajtotta O lábát; O érezte a fém hűvösét, amint Anne-Marie a húsába mélyesztette. Mielőtt összekattintotta volna a gyűrűt, Anne-Marie az aranyniellós részt kifelé, a feliratos részt a comb felé fordította. A rugó azonban olyan erős volt, hogy a szárak nem akartak összeérni. El kellett küldeni Yvonne-t egy kalapácsért. Ekkor fölállították O-t, s széttárt lábbal ráhajtották az üllővé előléptetett kőlap szélére, s addig ütögették fölváltva a két láncszemet, amíg sikerült végre összeszegecselni. Sir Stephen szó nélkül nézte. Amikor végeztek, megköszönte Anne-Marie-nak, s fölsegítette O-t. O egyből érezte, hogy az új vas jóval súlyosabb, mint az, amit az utóbbi napokban ideiglenesen viselt. Ez azonban örökre szólt.

- És most a jelet, ugye? - fordult Anne-Marie Sir Stephenhez.

A férfi bólintott, s elkapta O-t, akinek majdnem kibicsaklott a dereka; a fekete fűző nem volt rajta, de már annyira megkarcsúsították, hogy úgy rémlett, kettétörhet. Csípője gömbölyűbbnek, melle súlyosabbnak tetszett. Sir Stephen inkább vitte, mintsem bevezette O-t a zeneterembe. Anne-Marie és Yvonne előttük ment, Colette és Claire már ott ült a színpad lépcsőjén. Érkezésükre fölálltak. A színpadon izzó serpenyő állt. Anne-Marie elővette a szíjakat a szekrényből, és szorosan odakötözte O-t az egyik oszlophoz a derekánál, a térdhajlatánál és a fenekénél fogva. Megkötözték a kezét és a lábát is. Az iszonyat mélyén O még érezte, hogy Anne-Marie megmutatja a fenekén azt a helyet, amelyre rá kell szorítani a vasat, hallotta, hogy fellobban a láng, s végül, hogy a halálos csöndben becsukják az ablakot. Odafordíthatta volna a fejét, hogy lásson. Nem volt ereje hozzá. Aztán iszonyatos kín nyilaik a testébe, üvöltve hányta-vetette magát kötelékeiben, megfeszült, de sose tudta meg, ki nyomta bele a feneke húsába a két megtüzesített vasat, sem azt, hogy ki számolt el lassan ötig, s arra a mozdulatra sem emlékezett, amellyel a vasat eltávolították. Amikor eloldozták, beleomlott Anne-Marie karjába, s mielőtt egyet fordult s minden elsötétült volna körülötte, mielőtt elillant volna belőle minden érzés, két sötétséghullám közt még megpillantotta Sir Stephen halálsápadt arcát.

Sir Stephen tíz nappal július vége előtt tért vissza O-val Párizsba. Az O bal szeméremajkát átfúró s Sir Stephen tulajdonjogát nagy betűkkel hirdető vas a combja egyharmadáig lógott le, s minden lépésre úgy ingott-lengett a lába közt, mint harangnyelv, lévén hogy a metszett lapocska jóval súlyosabb volt, mint a tartógyűrű. A háromujjnyi hosszú és félolyan széles, tüzes vassal beleégetett jel csaknem egy centiméter mély volt, mintha vésővel vágták volna a húsába. Ruhán keresztül is ki lehetett tapintani. O őrült büszke volt a vasaira és a bélyegre. Ha Jacqueline Párizsban lett volna, nemhogy elleplezi előle, ahogyan a korbácsütések nyomát leplezte el, melyeket Sir Stephen mért rá a távozása előtti napokban, de rohanvást kereste volna föl, hogy megmutassa neki. Jacqueline azonban csak egy hét múlva tér vissza. René sem volt Párizsban. Ezen a héten Sir Stephen kérésére csináltatott néhány kánikulai ruhát s egypár könnyű estélyi holmit. A férfi csak két modell változatait engedélyezte; az egyiken villámzár futott végig (ilyenjei már voltak), a másik fajta egyetlen mozdulattal fölhajtható szoknyából állt; ez mellig érő fűzőféleségben folytatódott, s körgallér járt hozzá. Elég volt levenni a körgallért, hogy a váll és a kebel lemeztelenedjék, vagy széthajtani, ha csak a mellet kívánta látni az ember. Fürdőruha szóba se jött, azt nem viselhetett: az ágyékán lévő vasak kidudorodtak volna. Sir Stephen közölte vele, hogy ezen a nyáron meztelenül fog fürödni, már ha fürdik. Sir Stephen ugyanis, mint O számtalanszor tapasztalhatta, azt szerette, ha O ágyéka mindig a keze ügyében van, s még ha nem kívánta is O-t, akkor is folyton belemarkolászott, úgyszólván gépiesen, s húzogatta, cibálta, bele-beletúrt és vájkált benne. S amikor O ugyanígy tartotta a kezében a szintén nedves és forró Jacqueline-t, úgy érezte, hogy

saját gyönyörűsége a garancia arra, hogy Sir Stephen is hasonló gyönyörűséget érez övele. Megértette, hogy a férfi nem akarja megkönnyíteni a dolgát.

A halszálkás vagy spriccelt, szürkésfehér vagy tengerkék szövetruhákban, rakott szoknyában és a hozzá való, zárt körgallérkában vagy a szerényebb fekete klokéruhákban, alig kifestve, kalap nélkül, szabadon lobogó hajjal, O olyan volt, mint egy illedelmes kislány. Bárhová vitte is el Sir Stephen, mindenhol a lányának vagy az unokahúgának nézték, annál is inkább, mivel a férfi tegezte, ő pedig változatlanul magázta. Amikor kettesben járták Párizs utcáit, kirakatokat nézegetve, vagy végigmentek a poros rakpartokon, természetesnek tartották, hogy a járókelők úgy mosolyognak rájuk, ahogy boldog emberekre szokás. Megesett, hogy Sir Stephen betaszigálta egy félhomályos kapualjba vagy bolthajtás alá, ahol pincelehelet érződött, megölelte és azt mondta neki, hogy szereti. O beleakasztotta a cipője sarkát a nagykapu lábazatába. A kiskapun át beláttak az udvarba, ahol fehérnemű száradt az ablakokban. Szőke lány nézte őket merőn az erkélyen könyökölve, macska surrant ki a lábuk között. Így sétáltak el a Gobelins-hez, a Szent Márton-csatornához, a Mouffetard utcába, a Temple-hoz, a Bastille-hoz. Egy alkalommal Sir Stephen váratlanul bevitte O-t egy nyomorúságos garniszállóba. A tulajdonos előbb ki akarta töltetni velük a bejelentőlapot, de aztán azt mondta, hogy nem fontos, ha csak egy órát maradnak. A szoba tapétája kék volt, rajta irdatlan bazsarózsák, az ablak világítóudvarra nyílt, ahonnan szemeteskukák szaga szállt föl. Bármilyen gyönge volt is az olvasólámpa, látni lehetett a kandalló márványán széthintett fehér rovarport. Az ágy fölött, a mennyezeten nagy tükör volt. Egyszer - ez volt az első eset - Sir Stephen másokat is meghívott ebédre; két átutazó honfitársát. Nem rendelte magához O-t, ő ment el érte a Béthune rakpartra, egy órával előbb, mint hogy O elkészült volna. O már megfürdött, de nem volt se megfésülködve, se kifestve, se fölöltözve. Meglepődve látta, hogy Sir Stephen kezében golfzsák van. Megdöbbenése hamar eloszlott: Sir Stephen odaadta neki a zsákot, hogy nyissa ki. Egy csomó szíjkorbács volt benne: két vastag, piros bőr és két vékony, hosszú fekete bőrkorbács, egy zöld bőrcsíkokból lévő hosszú flagelláns ostor, ágai hurokban végződtek; volt még egy bogos kötélkorbács s egy kutyakorbács, melyet egyetlen hosszú bőrdarabból szabtak ki, s melynek a markolatát is bőrből fonták; végül a Roissy-ban már megismert kötelek és bőr karkötők. O sorban kirakosgatta őket a vetetlen ágyra. Bármennyire hozzá volt is szokva, bármennyire el volt is szánva mindenre, egész testében reszketett; Sir Stephen megölelte.

- Melyiket választod, O? - kérdezte.

O képtelen volt megszólalni, az izzadság már előre kiverte a hónalját.

- Melyiket akarod?... Nos, jól van - válaszolta, minthogy O hallgatott -, előbb segíts.

Megkérte O-t, hogy hozzon szöget; valami falidíszfélét módolt ki keresztbe tett ostorokból és korbácsokból, s közölte O-val, hogy az ággyal szemben lévő, a kandalló és az állótükör közti falszakasz eszményien megfelel a célnak. Ide verte be a szögeket. Az ostorok és korbácsok nyelének végén kis karika volt, annál fogva lehetett fölakasztani őket a szögekről lelógó kampókra, úgyhogy könnyen le lehetett venni, illetve vissza lehetett tenni őket; hozzávéve ehhez a karpereceket és a fölgöngyölt köteleket, O előtt ott volt a teljes kínzószerszám-gyűjtemény. Csinos kis gyűjtemény volt, szépen összeillettek a darabjai, mint a kerék és a harapófogó a Szent Katalin mártíromságát ábrázoló képeken, vagy mint a kalapács és a szög, a töviskorona, a lándzsa és a vessző a Krisztus kínszenvedéseinek ábrázolatain. Ha megjön Jacqueline... de hiszen épp Jacqueline-ról volt szó. Válaszolni kellett Sir Stephen kérdésére; s mivel képtelen volt rá, a férfi a kutyakorbácsot választotta.

A Perugia második emeleti különtermében, ahol a Watteau ecsetjére kívánkozó, világos tónusú, kissé elmosódott alakok olyanok voltak a falakon, mint holmi bábszínházi bábok, O-t a pamlagra ültették, tőle jobbra és balra, karosszékben ültek Sir Stephen barátai, maga Sir Stephen vele szemben foglalt helyet. Az egyik férfival már találkozott Roissyban, de arra nem emlékezett, hogy az övé volt-e. A másik hórihorgas, vörös hajú, szürke szemű fiatalember volt, a huszonötöt még biztosan nem töltötte be. Sir Stephen röviden ismertette, hogy kicsoda O, s hogy miért hívta meg. O ezúttal is megütközött a szavak közönségességén. De mi másnak is nevezhették volna, mint kurvának, ha egyszer három férfi előtt, ráadásul a ki-be járkáló, felszolgáló pincérek szeme láttára, készségesen kioldotta a fűzőjét, megmutatta a mellét, s mindenki láthatta kirúzsozott mellbimbóját s a fehér bőrén virító két lila hurkát, vagyis hogy megkorbácsolták? A vacsora sokáig tartott, a két angol felöntött a garatra. A likőröket már kihozták, épp a kávét szolgálták fel, amikor Sir Stephen eltolta magától az asztalt, felállította O-t, felhajtotta a szoknyáját, hogy megmutassa barátainak, hogyan jelölték és vasalták meg; aztán átengedte nekik. Az, akivel Roissyban már találkozott, hamar végzett vele; egy ujjal sem nyúlt hozzá, a fotelből sem állt föl, mindössze azt kívánta, hogy O térdeljen le elé, vegye ki és addig csókolgassa a hímvesszejét, amíg bele nem lövell a szájába. Utána rendbe tétette vele a ruházatát, és távozott. A vörös hajú fiatalembert azonban megdöbbentette O alázatossága, a vasai, a testén látható marcangolások, s ahelyett, hogy rávetette volna magát, mint O várta, kézen fogta, s rá se hederítve a pincérek gúnyos mosolyára, lekalauzolta a lépcsőn; odaintett egy taxit, s felvitte O-t a szállodai szobájába. Késő éjszaka engedte csak el, miután szenvedélyesen végigdúlta ágyékát és fenekét, ez utóbbit föl is sebezte, olyan vastag és merev volt, s valósággal megmámorosodott a rászakadó váratlan szabadságtól, vagyis hogy első ízben nyársalhatott föl valakit két módon is, arról már nem is szólva, hogy egy nő úgy elégítsen ki egy férfit, ahogyan a vendéglőben látta tőle - sose gondolta volna, hogy ilyesmi is megkövetelhető (addig még senkitől se merte kérni). Amikor másnap O, Sir Stephen hívására, kettőkor megérkezett, a férfi nyúzott, komor arccal fogadta.

- Eric teljesen beléd bolondult, O - mondta. - Felkeresett ma reggel, s könyörögve kért, hogy adjam vissza a szabadságodat, mert feleségül akar venni. Meg akar menteni. Te is tudod, mit csinálok veled, ha az enyém vagy; de ha az enyém vagy, semmit sem utasíthatsz vissza; az viszont szabadságodban áll, hogy ne légy az enyém többé. Ezt megmondtam neki. Háromra jön vissza.

O elnevette magát.

- Nem késett el egy kicsit a fiú? - kérdezte. - Maguk megbolondultak. Ha Eric nem járt volna itt ma reggel, mit tett volna ön velem délután? Sétáltunk volna egyet? Hát akkor sétáljunk. Vagy nem is hívatott volna? Mert akkor elmegyek...

- Nem - mondta Sir Stephen -, hívtalak volna, O, de nem sétálni. Azt szeretném...

- Mondja.

- Gyere csak, úgy egyszerűbb lesz.

Ezzel fölállt, s kinyitotta a kandallóval szemközti ajtót, mely szimmetrikus volt azzal, amin át a dolgozószobába lehetett jutni. O eddig azt hitte, hogy egy beépített szekrény ajtaja. Újonnan kifestett, sötétvörös selyemmel bevont szobácskát pillantott meg, felét félkör alakú színpad foglalta el, két oldalán oszlopok, akárcsak a samois-i zeneteremben.

- A falakat és a mennyezetet parafa borítja, ugye? -kérdezte O. - Az ajtó ki van párnázva, és dupla ablakok vannak?

Sir Stephen bólintott.

- Mióta van meg? - kérdezte O.

- Amióta visszajöttél.

- De miért...?

- Hogy miért vártam mostanáig? Mert előbb oda akartalak adni másoknak. Most pedig ezért foglak megbüntetni. Még sose büntettelek meg, O.

- Az öné vagyok - mondta O -, büntessen meg. Eric szeme láttára...

Egy órával később Eric, megpillantván a két oszlop közt groteszk módon kifeszített O-t, elsápadt, hebegett valamit, és elrohant. O azt hitte, sose látja viszont. Szeptember végén találkozott vele ismét Roissyban, ahol Eric három napra kisajátította, és kegyetlenül megkínozta.

IV

A BAGOLY

O már nem is értette, hogy annak idején miért nem akarta bevallani Jacqueline-nak azt, amit René joggal nevezett az ő való helyzetének. Igaza volt Anne-Marie-nak, hogy egészen más ember lesz, mire kikerül tőle. Sose hitte volna, hogy a jóslat ennyire beválik. Amikor aztán Jacqueline megjött, és sugárzóbb, frissebb volt, mint valaha, O a világ legtermészetesebb dolgának tartotta, hogy ne rejtőzködjék többé, ha fürdik vagy öltözködik. Jacqueline azonban annyira csak önmagával törődött, hogy csak a megérkezése másnapján figyelt fel a szokatlan zajra; véletlenül épp akkor nyitott be a fürdőszobába, amikor O kijött a vízből, s átlépve a fürdőkád káváját, hozzácsörrentette az ágyékáról lelógó vasat a zománchoz. Odafordult, s egyszerre pillantotta meg az O lába közt lógó érmét és a hurkákat a combján és a mellén.

- Hát ez mi? - kérdezte.

- Ez Sir Stephen - válaszolta O. S mint valami magától értetődő dolgot, hozzátette: - René neki adott, ő pedig megvasaltatott. Nézd, ez itt az ő névjele.

S miközben a fürdőköpennyel törölgette magát, odament Jacqueline-hoz, aki a döbbenettől leült a lakkozott fürdőszobaszékre, s odaállt elé, hogy a kezébe vehesse a lapocskát, s elolvashassa a feliratot; aztán a földre ejtette a köpenyét, megfordult, s rámutatott a fenekén lévő homorú S-re és H-ra:

- A kezdőbetűit is belém égette. A többi korbácsnyom. Általában ő maga korbácsol meg; de néha a néger szolgálónőjével is megvesszőztet.

Jacqueline képtelen volt megszólalni. O fölnevetett, s meg akarta ölelni. Jacqueline elborzadva taszította el magától, és bemenekült a szobájába. O ráérősen megtörülközött, beillatosította magát, megkefélte a haját. Fölvette a fűzőt, a harisnyát és a papucsot, s amikor benyitott a szobába, tekintete találkozott Jacqueline tekintetével a tükörben; Jacqueline az állótükör előtt ülve fésülködött, s szemlátomást nem is tudta, hogy mit csinál.

- Húzd meg a fűzőmet - mondta O. - Egészen jól játszod a meglepettet. René szerelmes beléd, még nem mondta?

- Nem értem - mondta Jacqueline. Aztán, mintegy megvallva azt, ami a legjobban meghökkentette: - Mintha büszke volnál rá, nem értem.

- Akkor fogod megérteni, ha René elvisz Roissyba. Lefeküdtél már vele?

Vérhullám öntötte el Jacqueline arcát, s olyan őszintétlenül rázta meg a fejét, hogy O nevetésben tört ki.

- Hazudsz, kedvesem, milyen ostoba is vagy. Minden jogod megvan, hogy lefeküdj vele. Azért még nem kell eltaszítanod magadtól. Hadd simogassalak, közben elmesélem Roissyt.

Attól félt volna Jacqueline, hogy O féltékenységi jelenetet rendez, s megkönnyebbülésében engedett, vagy kíváncsiságból, vagy egyszerűen csak azért, mert szerette azt a türelmet, lassúságot és szenvedélyességet, amivel O eljátszott vele? Annyi bizonyos, hogy engedett neki.

- Mesélj - mondta később.

-Jól van - mondta O. - De előbb csókold meg a mellbimbómat. Ideje rászoknod, ha hasznára akarsz lenni Renének.

Jacqueline olyan odaadó volt, hogy O nyöszörgött gyönyörűségében.

- Mesélj - mondta újra Jacqueline.

O szabatosan és világosan számolt be mindenről, Jacqueline mégis úgy érezte - hiába volt ott előtte a tárgyi bizonyíték -, hogy félrebeszél.

- Szeptemberben visszamégy? - kérdezte.

- Amint visszajövünk a Riviéráról - mondta O. - Én viszlek el, vagy René.

- Megnézni szívesen megnézném - mondta Jacqueline -; de csak megnézni akarom.

- Lehet, hogyne - hagyta rá O. Tudta ugyan, hogy nem lehet, de úgy gondolta, hogy ha sikerül Roissyba csalnia Jacqueline-t, akkor Sir Stephen hálás lesz neki; ott pedig már lesz elég inas, lánc és korbács, ami szófogadásra bírja.

O már tudta, hogy abban a villában, amit Sir Stephen bérelt ki Cannes mellett, s ahol együtt tölti majd az augusztust Renével, Jacqueline-nal, Sir Stephennel és Jacqueline húgával - maga Jacqueline kérte, hogy magával vihesse, nem mintha akarta volna, az anyja nyaggatta, hogy vegye rá O-t, nos, O tudta, hogy a szobáját, ahol Jacqueline vele fog szieszt̀ázni - René távollétében ezt semmiképp se tagadhatja meg tőle - csak egy fal választja el a Sir Stephenétől, s az a fal csak látszólag áthatolhatatlan; a szemfényvesztésül rászerelt rácsos díszítmény mögött ugyanis egy függöny van, s ha azt félrehajtja az ember, úgy láthat és hallhat mindent, mintha az ágynál állna. Jacqueline tehát ki lesz szolgáltatva Sir Stephen pillantásának, miközben O simogatja, s mire megtudja, már késő lesz, nem védekezhet. O-t gyönyörűség járta át arra a gondolatra, hogy árulással szolgáltatja ki Jacqueline-t; sértve érezte magát ugyanis, hogy Jacqueline megveti azért, mert megjelölt, megvesszőzött rabszolganő, holott ő olyan büszke rá.

O még sose járt a Riviérán. A mindig kék ég, az alig fodrozódó tenger, a mozdulatlan fenyők, a tűző nap, mind-mind élettelennek, ellenségesnek tetszett. "Nem igazi fák" - állapította meg szomorúan a ciprusoktól és szamócabokroktól illatozó erdőben, ahol még a kövek, még a zuzmó is meleg volt. "A tengernek sem tengerszaga van" - tette hozzá. A tengerrel az volt a baja, hogy szakadatlanul trágyaszerű, sárgás, undorító moszatokat vet partra, hogy túl kék, s hogy mindig ugyanazon a helyen nyaldossa a partot. A villává átépített régi gazdasági épület kertjében azonban messze voltak a tengertől. Magas fal választotta el őket a szomszédoktól; a személyzeti szárny a külső udvarra nyílt; a kerti homlokzat keletre nézett, itt volt O szobája, az első emeleten; terasz is tartozott hozzá. A nagy fekete babérfák csúcsa egészen a terasz mellvédjét alkotó kúpos cserepekig ért; a teraszt magát nádrácsozat védte a déli napsütéstől; a

szobát és a teraszt ugyanaz a piros kő burkolta. A Sir Stephentől elválasztó falat kivéve valamennyi fehérre volt meszelve; a nevezett közfal boltíves alkóvot zárt le, ezt lépcsőkorlátra emlékeztető, esztergályozott oszlopú korlát választotta el a szoba többi részétől. A kockakövet borító vastag fehér szőnyeg gyapjúból, a függönyök sárga, illetve fehér vászonból voltak. A két karosszéket hasonló vászon borította; volt még a szobában néhány háromrét hajtott kék matrac is. Bútor alig volt: egy igen szép, öblös rokokó diófa komód s egy csillogó, keskeny, hosszúkás, világos fa parasztasztal. O beakasztotta a ruháit a szekrénybe. A komódot toalettasztalnak használta. A kis Natalie-t O szobája mellett helyezték el, s egy reggel, amikor tudta, hogy O a teraszon napozik, odajött hozzá, s kifeküdt mellé. Fehér bőrű, gömbölyű, mindazonáltal törékeny teremtés volt, az ő szeme is ferdén metszett, mint a nővéréé, az övé azonban feketén csillogott, akár egy kínaié. Fekete haját egyenesre vágták, a homlokába hulló tincseit éppúgy, mint az üstökét. Kemény kis melle remegett, gyermekes csípője még alig domborodott. Egy héttel azelőtt ő is meglátta véletlenül O-t, mikor egyszer berontott a teraszra, gondolván, hogy a nővére van ott; O egyedül volt, hason feküdt a matracon. De ami Jacqueline-t fölháborította annak idején, Natalie-t vágyakozással és irigységgel töltötte el; faggatóra fogta a nővérét. Jacqueline elmesélte neki, amit O-tól hallott, remélve, hogy ezzel őt is felháborítja; de ezzel nemhogy csökkentette, inkább fokozta Natalie izgalmát. A kislány fülig beleszeretett O-ba. Érzelmeit egy teljes hétig sikerült elhallgatnia, aztán egy vasárnap délután úgy intézte, hogy magukra maradjanak.

Aznap nem volt akkora hőség, mint rendesen. Délelőtt René úszkált egy kicsit, aztán ledőlt aludni a földszinti hűvös szobában. Jacqueline-t bosszantotta, hogy René elhanyagolja, s bement O-hoz az alkóvba. A sok napozástól most még jobban aranylott a bőre; haja, szemöldöke, szempillája, fanszőrzete, hónalja pedig mintha ezüstporral lett volna behintve, s mivel nem festette magát, a szája éppolyan rózsaszínű volt, mint szeméremajkának húsa. Hogy Sir Stephen alaposan megszemlélhesse - O megállapította magában, hogy ő Jacqueline helyében biztos megérezné, kikövetkeztetné, észrevenné a férfi leskelődését -, O többször is teljes fényben feszítette szét a lábát; a művelethez az éjjelilámpát is fölkattintotta. A szoba ugyanis félhomályos volt, a zsalu behajtva, csak kevés fény szűrődött be a rosszul illeszkedő lécek között. Jacqueline egy jó órát nyögdécselt O kezében, végül hanyatt vetette magát, megmarkolta az ágy farácsát, s amikor O széthúzta a sápadt szőrzettel szegélyezett lebenyt, s finoman harapdálni kezdte a hústaréjt azon a helyen, ahol a ruganyos ajkak találkoznak a combok között, fölfelé meredő mellel üvölteni kezdett. O érezte, hogy a hús megkeményszik és izzani kezd a nyelve alatt, s addig ösztökélte, pillanatnyi szünetet sem hagyva, mígnem Jacqueline a gyönyörtől nedvesen hirtelen elernyedt, lehanyatlott, mintha rugó pattant volna el benne. Aztán a szobájába küldte Jacqueline-t, ahol az mély álomba merült, s csak akkor került elő, útra készen, amikor René azzal állított be hozzá, úgy öt óra tájban, hogy menjenek le a tengerre, Natalie-val együtt vitorlázni - ugyanis ilyenkor mindig volt egy kis szél.

- Natalie hol van? - kérdezte René.

Natalie nem volt sem a szobájában, sem a házban. Szólongatták a kertben. René elment egészen addig a kis paratölgy erdőig, amelyben a kert folytatódott; sehol senki.

- Talán lement az öbölbe - mondta René -, vagy már a hajón van.

Így aztán nem hívogatták tovább, hanem lementek. O a teraszon feküdt, a matracon, s egyszer csak az oszlopos mellvéden át meglátta Natalie-t: a ház felé szaladt. Fölkelt, házi köntöst kapott magára - olyan meleg volt, hogy meztelenül heverészett -, s épp az övével babrált, amikor Natalie berontott, mint valami fúria, s rávetette magát.

- Elment, végre elment! - kiabálta. - Hallottam, O, hallottalak titeket, hallgatóztam az ajtónál. Ölelgetted, csókolgattad. Engem miért nem ölelsz, engem miért nem csókolsz? Mert az én hajam fekete, s nem vagyok szép? Ó nem szeret téged, O; de én szeretlek.

Ezzel zokogásban tört ki. "No, nézd csak!" - tűnődött O. Lenyomta a leánykát a karosszékbe, kivett egy nagy zsebkendőt a komódból (Sir Stephen zsebkendője volt), s amikor Natalie már csak hüppögött, megtörölte az arcát. A leányka bocsánatot kért, s kezet csókolt O-nak.

- Ha megölelni nem akarsz is, O, de legalább lehessek a közeledben. Mindig veled akarok lenni. Ha volna kutyád, azt biztosan jóltartanád. Ha megölelni nem akarsz, de örömödet lelnéd benne, hogy megversz, akkor verjél meg, csak ne küldj el.

- Hallgass, Natalie, nem tudod, mit beszélsz - suttogta O.

A kislány lecsúszott O térdéhez, átölelte, és ő is suttogóra fogta a hangját:

- De tudom. A múltkor reggel láttalak a teraszon. Láttam azokat a betűket, s azt is, hogy nagy kék nyomok vannak rajtad. Jacqueline is elmondta...

- Mit mondott el?

- Hogy hol voltál, O, s hogy ott mit csináltak veled.

- Beszélt Roissyról?

- Elmondta, hogy te... hogy te...

- Hogy én?

- Hogy te vasgyűrűket viselsz.

- Igen - mondta O -, és még?

- És hogy Sir Stephen mindennap megkorbácsol.

- Igen - mondta O -, most is minden pillanatban itt lehet. Menj el, Natalie.

Natalie némán fölvetette a fejét, s O tekintete találkozott a lány rajongó pillantásával.

- Avass be, O - folytatta -, könyörgök, avass be, olyan akarok lenni, mint te. Mindent megteszek, amit csak mondasz. Ígérd meg, hogy magaddal viszel, ha visszatérsz arra a helyre, amiről Jacqueline beszélt.

- Még kicsi vagy hozzá - mondta O.

- Már nem vagyok olyan kicsi, betöltöttem a tizenötöt - csattant föl haragosan -, már nem vagyok olyan kicsi, kérdezd csak meg Sir Stephent - hajtogatta; abban a pillanatban lépett be ugyanis Sir Stephen.

Natalie elérte, hogy O mellett maradhasson, s ígéretet kapott, hogy elviszik Roissyba. Sir Stephen azonban megtiltotta O-nak, hogy ölelkezni tanítsa, s megcsókolja akár csak a száját is; vagy hogy átadja magát a Natalie csókjainak. Azt akarta, hogy anélkül érkezzék meg Roissyba, hogy bárkinek a keze vagy ajka megérintette volna. Ezzel szemben megparancsolta neki, hogy ha már úgyis O-val akar lenni, legyen vele minden pillanatban; nézze végig, hogyan simogatja Jacqueline-t, hogyan simogatja őt, Sir Stephent, hogyan adja oda magát neki, s végül hogyan szenvedi el Sir Stephen korbácsütéseit vagy a vén Norah vesszőcsapásait. Natalie reszketett a féltékenységtől és a gyűlölettől, látván, amint O a nővérét csókolgatja, szája a nővére szájára tapad. Ezzel szemben csodálattal eltelve, türelmetlenségtől égve, irigykedve kuporgott az alkóvban O ágya előtt, mint a kis Dinárzád a Seherezádé ágyánál, s áhítattal nézte a korláthoz kötözött, korbácsütések alatt vonagló O-t, a térdeplő O-t, amint alázatosan szájába veszi Sir Stephen vastagon ágaskodó hímvesszejét, vagy a földre boruló O-t, aki a saját két kezével húzza szét a fenekét Sir Stephennek.

O talán túlságosan számított Jacqueline közönyére, illetve érzékiségére, Jacqueline pedig naivságában talán veszélyesnek ítélte René szempontjából, hogy ennyire odaadja magát O-nak, annyi bizonyos, hogy egyszer csak visszatáncolt. Abban az időben Renétől is mintha eltávolodott volna, pedig szinte éjjel-nappal vele volt. Mellesleg sose viselkedett vele úgy, mint egy szerelmes nő. Hidegen meredt rá, s ha mosolygott is, a szeme kifejezéstelen maradt. Ha O elképzelte, hogy Jacqueline éppúgy átengedi magát Renének, mint őneki, ami nagyon is valószínű, akkor önkéntelenül is arra gondolt, hogy ez az önelhagyás semmire se kötelezi Jacqueline-t. Ezzel szemben Renét mintha olthatatlan vágy emésztené, olyan szerelem - nyugtalan, a viszonzatlanságtól reszkető, a másik kegyeit leső szerelem - bénítaná meg, amilyet még sose érzett. Ott élt velük, egy fedél alatt Sir Stephennel, egy házban O-val, velük ebédelt, vacsorázott, együtt ültek be vendéglőbe, együtt sétált Sir Stephennel, O-val; beszélt is hozzájuk, de nem látta, nem hallotta őket. Valahogyan rajtuk keresztül, tőlük függetlenül szólt, s valamiféle kimerítő, néma tusában - álmában vív ilyet az ember, ha elmenő villamosra próbál fölugrani vagy leszakadó híd korlátját igyekszik elkapni - próbálta megragadni Jacqueline valóját, belső igazságát, hiszen ott kellett lennie valahol az aranybarna bőre alatt, ahogyan a síró porcelánbabák belsejében is ott van valami szerkezet. "Lám csak - tűnődött O -, eljött a nap, amitől annyira féltem: már csak a múlt árnyéka vagyok René számára. S még csak szomorú sem vagyok, egyszerűen szánom Renét; mindennap találkozom vele, s nem kesergek, nem bánkódom, nem sért, hogy már nem kíván. Pedig alig néhány hete még könyörögve kértem, mondja azt, hogy szeret. Ennyi lett volna a szerelmem? És ilyen könnyen kigyógyultam belőle? Mi az, hogy kigyógyultam? Boldog vagyok! Csak Sir Stephennek kellett adjon, hogy elszakadjak tőle, s másvalakinek a karjában szülessek új szerelemre?" Mert hát mi is René Sir Stephenhez képest? Renéhez széna-kötél, szalma-rablánc, parafa-rabgolyó kötötte, s ezeket igazán könnyű volt elszakítani az igazi kötelékek kedvéért. Micsoda fenséges nyugalmat ad, micsoda gyönyört nyújt a húsunkba vájó, örökké lehúzó gyűrű, a soha el nem halványuló bélyeg, a gazda keze, mely sziklaágyra fektet, maga a gazda, aki kíméletlenül veszi birtokába a lényt, akit szeret. És O megállapította magában, hogy tulajdonképpen csak azért szerette Renét, hogy megtanulja, mi is a szerelem, s hálatelt rabszolganőként adja oda magát Sir Stephennek. De amikor látta, hogy René, aki mellette szabad volt - s ő azt szerette benne, hogy szabad -, úgy mozog, mint aki rabláncot cipel, mint akinek a lába mozdulatlannak tetsző, csak a mély rétegekben áramló, kásás tó vizébe merül - gyűlöletre lobbant Jacqueline iránt. Vajon René észrevette-e, vajon a vigyázatlan O elárulta-e? O hibát követett el. Egy délután bementek Jacqueline-nal kettesben Cannes-ba, a fodrászhoz, s utána kiültek fagylaltozni a Réserve teraszára. A halásznadrágos, fekete lenvászon blúzos Jacqueline még a gyerekrivalgást is elnémította maga körül, olyan kihívón és zárkózottan, olyan fenségesen, visszautasítón ragyogott a napsütésben. Közölte O-val,

hogy találkája van a rendezővel, akivel Párizsban forgatott, valami külső forgatást kell megbeszélniük, ami valószínűleg a Saint-Paul-de-Vence környéki hegyekben lesz. A fickó meg is jelent, s lerítt róla, hogy a végsőkig el van szánva. Meg se kellett szólalnia. Rá volt írva, hogy szerelmes Jacqueline-ba. Ebben még nem volt semmi meglepő. Annál meglepőbb volt Jacqueline. A hintaszékben elterpeszkedve hallgatta a fickót, amint időpontokról, találkozókról, s arról beszél, hogy milyen nehéz felhajtani a pénzt a film befejezéséhez. Tegezte Jacqueline-t, aki félig leeresztett szemhéjjal bólogatott vagy a fejét ingatta. O szemben ült Jacqueline-nal, a fickó köztük. O hamar észrevette, hogy Jacqueline a leeresztett szemhéj, a mozdulatlan szempilla fedezékéből nyugtázza a fiú ácsingózását; mindig így tett, ha azt hitte, hogy senki se látja. De a legfurcsább az volt, hogy szemlátomást zavartan viselkedett; kezét maga mellett nyugtatta, arcán a mosoly árnyéka sem suhant át; olyan komor volt, amilyennek O még sose látta René társaságában. Aztán halványan elmosolyodott. - O épp előrehajolt, hogy az asztalra tegye a poharát, s a tekintetük összevillant -, s O ekkor értette meg, hogy Jacqueline tisztában van vele: átlátnak rajta. Nem zavartatta magát, O pirult bele a felismerésbe.

- Meleged van? - kérdezte Jacqueline. - Öt perc, s megyünk. Különben jól áll neked.

Ezzel elmosolyodott, s olyan kedves fesztelenséggel pillantott a férfira, hogy elkerülhetetlennek látszott, hogy az föl ne ugorjék, s meg ne csókolja. De nem ez történt. Túl fiatal volt, semhogy tudta volna, mekkora szemérmetlenség rejlik a mozdulatlanságban és a némaságban. Hagyta, hogy Jacqueline fölálljon, kezet nyújtson neki, elbúcsúzzék tőle. "Majd fölhívom" - mondta Jacqueline. A férfi csak állt a járdán, elköszönt az O nevű árnyalaktól, s utánabámult a napsütésben izzó házak és a túl kék tenger közt, a sugárúton elsuhanó fekete Buicknak. A kocsi bádogdobozából nézve a pálmák mintha le lettek volna fejezve, a járókelők pedig mintha kerge szerkezet mozgatta, ormótlan viaszbábuk lettek volna.

- Ennyire tetszik neked? - kérdezte O, amikor a kocsi elhagyta a várost, s ráfordult a hegyi útra.

- Mi közöd hozzá? - csattant föl Jacqueline.

- Renének van köze hozzá - vágott vissza O.

- Renének és Sir Stephennek, s ha jól értettem, még sokaknak ahhoz van köze, hogy helytelenül ülsz. Össze fogod gyűrni a szoknyádat. - O nem mozdult, mire Jacqueline folytatta: - Vagy talán nem tilos keresztbe tenned a lábad?

O rá se hederített. Mit érdekelte őt Jacqueline fenyegetőzése! Jacqueline tán azért fenyegetőzik, hogy beárulja ezt a bocsánatos bűnt, mert azt képzeli, ezzel megakadályozza, hogy ő árulkodjék rá Renénél? Igaz, szívesen megtette volna. René azonban nem tudná elviselni, ha megtudná, hogy Jacqueline hazudik neki, hogy szabad szeretne lenni. Hogyan hitethetné el Jacqueline-nal, hogy csak azért nem árulja el, hogy René szégyenben ne maradjon, hiszen csak emésztené magát, s végül szégyenszemre még meg se büntetné! De legfőképpen azért, mert fél, hogy René haragja őellene, a feljelentő ellen fordul. Hogyan mondja meg Jacqueline-nak, hogy adok-kapok alapon hallgatna, a látszatát is kerülve annak, hogy üzletet kötnek. Hiszen Jacqueline azt hiszi, hogy ő rettegve mérlegeli mi vár rá, ha neki, Jacqueline-nak eljár a szája.

Némán szálltak ki a kocsiból az öreg ház udvarán. Jacqueline rá se nézett O-ra, kitépett egy szál fehér muskátlit a bejárat előtti ágyasból. O ott ment a nyomában, érezte a szétmorzsolt szirmok finom, átható illatát. Jacqueline tán azt képzeli, hogy eloszlathatja a hónaljszagát, elrejtheti a lenvászon ingén feketéllő izzadságfoltot?

René egyedül volt a vörös kővel kirakott, fehérre meszelt nagyteremben.

- Elkéstetek - mondta, amikor a lányok beléptek. Aztán O-hoz fordult: - Sir Stephen a szomszédban vár, szüksége van rád, harapós kedvében van.

Jacqueline fölnevetett; O ránézett és elpirult.

- Alkalmasabb időt is találhattatok volna - mondta René, félreértve Jacqueline nevetését és O zavarát.

- Nem arról van szó - mondta Jacqueline. - Tudod-e, René, hogy ez az engedelmes kislány nem is olyan engedelmes, ha nem vagytok jelen? Nézd, milyen gyűrött a ruhája.

O a szoba közepén állt, Renével szemben. A férfi rászólt, hogy forduljon meg; O moccanni se bírt.

- A lábát is keresztbe teszi - folytatta Jacqueline -; de ti sose látjátok. Azt se, hogy fiúkat szed fel.

- Nem igaz - kiáltotta O -, te fiúzol! - Ezzel nekiugrott Jacqueline-nak.

René lefogta, s ő csak azért fickándozott a karjában, mert élvezte, hogy ő a gyengébb, élvezte, hogy ki van szolgáltatva; de amikor fölvetette a fejét, Sir Stephent pillantotta meg az ajtónyílásban, amint őt nézi. Jacqueline hanyatt vágódott a díványon, kis arcát megkeményítette a félelem és a harag; O érezte, hogy bár René őt fogja le, hogy moccanni se tud, csak Jacqueline-ért teszi. Elernyesztette a testét, s eszelős félelmében, hogy Sir Stephen vétségen kapja, halkan megismételte:

- Nem igaz, esküszöm, hogy nem igaz.

Sir Stephen rá se nézett Jacqueline-ra; némán intett Renének, hogy engedje el O-t, s O-nak, hogy menjen ki. De alighogy kiért, nekinyomta a falnak, elkezdte markolászni az ágyékát és a mellét, szétfeszítette a száját a nyelvével, eladdig, hogy O boldogan, felszabadultan nyöszörögni kezdett. Mellbimbója megkeményedett Sir Stephen keze alatt. A másik kéz olyan szilajul vájkált az ágyékában, hogy O azt hitte, elájul. Vajon lesz-e mersze megvallani, hogy nincs az a gyönyör és boldogság, nincs olyan játéka a képzeletnek, ami ahhoz az örömhöz fogható, amikor a férfi gátlástalanul használja őt, amikor tudja, érzi, hogy a férfi nem kíméli a testét, s a végsőkig is elmegy, ha saját gyönyörűségét keresi? Valahányszor a férfi megérintette - mindegy volt, hogy megcsókolja vagy megveri -, valahányszor parancsolt neki valamit, mert éppen ahhoz volt kedve, valahányszor O megbizonyosodott róla, hogy csak magával törődik, oly boldogság fogta el, hogy úgy érezte, mintha lángburok fogná körül, mintha térdtől vállig érő, izzó páncéling tapadna rá. Amint a szemét behunyva állt a falnál, s el-elrebegte, hogy "szeretem önt", Sir Stephen hűvös keze még izzóbbá hevítette a testén föl-le futkosó, emésztő tüzet. Aztán a férfi gyöngéden elbocsátotta, lehajtotta a szoknyáját a nedves combjára, s ráhajtotta a körgallért a fölajzott keblére.

- Gyere, O - mondta -, szükségem van rád.

O kinyitotta a szemét, s csak akkor vette észre, hogy van még ott valaki. A nagy csupasz terem megszólalásig olyan volt, mint amin át bejöttek, ajtaja a kerti teraszra nyílt; a terasz fonott székében tar koponyájú, cigarettázó óriás terpeszkedett - hatalmas pocakján szétfeszült nyitott inge és vászonnadrágja -, és O-t nézte. A hatalmas ember fölállt, elindult Sir Stephen felé, aki maga elé taszigálta O-t. O megpillantotta a roissyi jelvényt; a férfi zsebéből kilógó óraláncra volt rászerelve. Sir Stephen ennek ellenére udvariasan bemutatta az óriást, a nevét nem mondta meg, egyszerűen csak "Parancsnok"-nak nevezte s O-val először történt meg, amióta a sors összehozta a roissyi szövetség tagjaival (Sir Stephent kivéve), hogy kezet csókoljanak neki. Bementek a szobába, a teraszajtót nyitva hagyták; Sir Stephen a kandallóhoz lépett és csöngetett. A kerevet melletti kínai asztalon megpillantotta a whiskyt, a szódat s a poharakat. Tehát nem italért csengetett. Aztán meglátott egy nagy, fehér kartondobozt a padlón, a kandalló mellett. A roissyi férfiú a fonott karosszékben ült, Sir Stephen fél fenékkel a kerek asztalra telepedett, s a lábát himbálta. O-nak a kereveten mutattak helyet, s amikor szolgálatkészen föllebbentette a szoknyáját, s leült, combjával érzékelte a szúrós provanszál gyapjútakarót. Bejött Norah. Sir Stephen utasította, hogy vetkőztesse le O-t, és vigye ki a ruháját. O tűrte, hogy lehúzzák róla a körgallért, a ruhát, a darázsderék-csinálót, a halcsontos fűzőt, a szandált. Norah meztelenre vetkőztette, s kiment, őt pedig hatalmukba kerítették a roissyi beidegződések: biztos lévén benne, hogy Sir Stephen feltétlen engedelmességet kíván tőle, ott maradt a szoba közepén, szemét lesütötte, s inkább csak kikövetkeztette, mintsem látta, hogy a nővéréhez hasonlóan feketébe öltözött, mezítlábas, néma Natalie besuhan a nyitott teraszajtón. Sir Stephen nyilván már beszélt Natalie-ról a látogatónak, mert most már annyit mondott, hogy Natalie, a férfi pedig nem kérdezett semmit, csupán fölszólította a lánykát, hogy töltsön. Natalie átnyújtotta neki a jeges szódás whiskyt (a pohárhoz koccanó jégkockák fülsiketítő zajt ütöttek a csöndben), mire a Parancsnok, pohárral a kezében fölállt a karosszékből, melyben az O levetkőztetésének idejére leült, s odalépett O-hoz. O azt hitte, hogy a szabad kezével megfogja a mellét, vagy megmarkolja az ágyékát. A Parancsnok azonban hozzá sem ért, egyszerűen csak közelről is szemügyre vette, résnyire eltátott szájától a széttárt térdéig. Körbejárta, alaposan megszemlélte a mellét, a combját, a fenekét, s ez a néma vizsgálódás, a gigantikus test közelsége annyira fölzaklatta O-t, hogy maga sem tudta, menekülésre fogná-e inkább a dolgot, vagy azt szeretné, ha a test rároskadna és szétlapítaná. Zavarában elvesztette lélekjelenlétét, s segélykérőn Sir Stephenre nézett. A férfi megértette, mosolyogva odament hozzá, s fél kézzel összefogta hátul a kezét. O behunyt szemmel hozzásimult, s mintegy álomban vagy legalábbis kusza félálomban - ahogyan gyerekként, az altatástól még félöntudatlanul hallgatta, amint a kedves nővérek, akik azt hitték, hogy már alszik, megjegyzéseket tesznek a hajára, a sápadt arcbőrére, a lapos, épp hogy csak pelyhedző hasára - hallgatta, amint az idegen gratulál hozzá Sir Stephennek, s külön kiemeli kissé súlyos mellét és karcsú derekát, a szokásosnál vastagabb, hosszabb és láthatóbb vasait. Egyszersmind azt is megtudta, hogy Sir Stephen odakölcsönözte a jövő hétre, hiszen köszönetet mondtak neki érte. Aztán Sir Stephen nyakon ragadta, kedvesen rászólt, hogy ébredjen, menjen föl Natalie-val együtt a szobájába, s ott várja meg őt.

Natalie-t megrészegítette a gondolat, hogy Sir Stephen után más is föltöri O-t, s valóságos indián táncot járt körülötte.

- Mit gondolsz, O?! - kiáltotta. - A szádba is be fogja tenni? Ha láttad volna, hogy bámulta a szádat! Milyen jó neked, hogy ennyire kívánnak! Biztosan meg fog korbácsolni; háromszor is megnézte rajtad a korbácsnyomokat. Amíg vesszőznek, legalább nem gondolsz Jacqueline-ra.

- Buta vagy - válaszolta O -, nem is gondolok állandóan Jacqueline-ra.

- Nem igaz! Nem vagyok buta - csattan föl a kislány -, tudom, hogy hiányzik neked.

Ez igaz volt, ha nem is minden tekintetben. Őszintén szólva, nem Jacqueline hiányzott O-nak, hanem az, hogy azt tehessen egy lánytesttel, ami csak tetszik. Natalie-tól ugyan el volt tiltva, de szívesen magáévá tette volna, s csak azért nem hágta át a tilalmat, mert biztos volt benne, hogy néhány hét múlva úgyis megkapja Roissyban, s így Natalie kiszolgáltatása az ő színe előtt általa és neki köszönhetően megy végbe. Alig várta, hogy lebontsa a közte és Natalie közti láthatatlan falat, térséget, űrt, egyszersmind élvezte a kényszerű várakozást. Ezt meg is mondta Natalie-nak, a kislány azonban a fejét rázta, nem hitt neki.

- Ha Jacqueline itt volna és akarná, biztos simogatnád.

- Az biztos - nevetett O.

- Na látod... - csapott le a lányka.

Hogyan lehetne megértetni vele, hiszen megérné a fáradságot, hogy ő nem is annyira Jacqueline-ba szerelmes, ahogyan különben Natalie-ba vagy más lányba sem, mint inkább magukba a lányokba, ahogyan az ember a tulajdon képmásába szeret bele - mást mindig izgalmasabbnak és szebbnek lát az ember, mint saját magát. A gyönyör, ami akkor járta át, ha egy lány lehunyt szemmel zihált a simogatásaitól, ha megmerevedett a mellbimbója az ő ajka és foga közt, ha ujját az ölébe és a fenekébe dugta - s megszédült az ujjára szoruló testtől, a másik nyögdécselésétől -, nos, ez a gyönyör attól volt igazán heves, hogy állandóan ott érezte azt a másik gyönyört, amit - fordított helyzetben - ő vált ki, amikor ő fonódik, ő szorul rá a másik kezére, azzal a különbséggel, hogy így igazából csak férfinak tudta átadni magát, azt sehogyan sem tudta elképzelni, hogy ugyanígy egy másik nőnek is átadhatná magát. Másrészt úgy érezte, hogy azok a lányok, akiket simogat, jog szerint ahhoz a férfihoz tartoznak, akihez ő maga is, s ő csak meghatalmazás folytán van velük. Ha néhány nappal ezelőtt, amikor Jacqueline még átjárt hozzá szieszt̀ázni, Sir Stephen bejött volna, amikor ő Jacqueline-t simogatta, akkor ő lelkifurdalás nélkül, sőt a lehető legnagyobb örömmel húzta volna szét Jacqueline combját, s tartotta volna két kézzel Sir Stephennek, ha az beleunván a leskelődésbe, inkább birtokolni óhajtotta volna. Immár vadászni küldhetik, olyan, mint a betanított ragadozó madár: lecsap a zsákmányra, aztán engedelmesen odaviszi a gazdájának. Hát igen... Épp itt tartott, dobogó szívvel idézte föl magában Jacqueline finom rózsaszínű szeméremajkát a szőke szőrzetben, a rózsás gyűrűt a feneke félgömbjei közt, melyet eddig még csak háromszor mert birtokba venni, amikor meghallotta Sir Stephent. Tudta, hogy a férfi megláthatja, ő azonban nem látta őt, s ezért újfent átjárta az öröm, hogy szakadatlanul ki van téve annak, hogy meglátják, mondhatni, mindörökre be van börtönözve a férfi tekintetébe. A kis Natalie olyan volt a szoba közepén, a fehér szőnyegen, mint légy a tejben, s O-nak, miközben ott állt a toalettasztalkának használt hasas komód előtt, s derékig láthatta magát fölötte a megzöldült, régi tükörben, mely úgy remegett, mint tavacska tükre, azok a múlt század végi metszetek jutottak eszébe, melyeken meztelen nők sétálgatnak félhomályos lakásokban, nyár derekán. Olyan hirtelen fordult meg, s vetette neki a hátát a komódnak Sir Stephen érkezésére, hogy a lába közti vasazat csengve-bongva ütődött neki az egyik bronz fogantyúnak.

- Natalie - mondta Sir Stephen -, hozd fel azt a fehér kartondobozt, ott maradt a második teremben.

Natalie felhozta a dobozt, letette az ágyra, kinyitotta, egyenként kiszedegette belőle a selyempapírba csomagolt tárgyakat, és átnyújtotta Sir Stephennek. A dobozban maszkok voltak. A parókával összedolgozott álarcok szemlátomást betakarták az egész fejet, s csak a szemet, a szájat és az állat hagyták szabadon. Karvaly, sólyom, bagoly, róka, oroszlán, bika, csupa emberarcra méretezett állatmaszk; valamennyi az igazi állat prémjéből vagy tollából készült; az olyan állatok, például az oroszlán esetében, melyeknek volt szempillájuk, szempilla árnyékolta be a szemgödröt; a szőrzet vagy tollazat a maszk viselőjének a válláig ért. Elég volt meghúzni egy, a sapkaszerű maszkban elrejtett széles szíjat, hogy az egész szorosan rásimuljon a felső ajakra (egy-egy nyílás volt benne az orrlyukaknak) és az arcra. A maszk vázát formázott papírlemez alkotta, ezt takarta el a külső borítás és a bőrre simuló bélés. O sorra felpróbálta az álarcokat a tükör előtt, melyben csak állva nézhette meg magát. Az egyik bagolymaszk volt a leghatásosabb, teljesen megváltoztatta, de illett is rá, nyilván azért, mert a vörösesbarna és vörösessárga tollak egybeolvadtak napbarnított bőrével; a tollburok jóformán teljesen eltakarta a vállát, hátul a lapockájáig, elöl a melle fölső szegélyéig ért. Sir Stephen letörölte szájáról a rúzst, megvárta, hogy levesse a maszkot, s ezt mondta:

- Tehát a Parancsnok baglya leszel. És ne haragudj, O, pórázon fognak vezetni. Natalie, az íróasztalom felső fiókjából hozd ide a láncot és a fogót.

Natalie elhozta a láncot és a fogót; Sir Stephen szétfeszítette az utolsó láncszemet, befűzte az O ágyékáról lelógó második karikába, és összenyomta. A lánc olyan volt, amilyennel a kutyát szokás kikötni - voltaképpen kutyalánc volt -, hossza másfél méter, s rugós kapocsban végződött. O föltette az álarcot, Sir Stephen pedig utasította Natalie-t, fogja meg a lánc végét, s járkáljon vele egy kicsit. Natalie háromszor körbejárta a szobát, s ágyékánál fogva húzta magával az álarcos, meztelen O-t.

- A Parancsnoknak igaza volt -jegyezte meg Sir Stephen -, szőrtelenítenünk kell. No, majd holnap. A lánc egyelőre rajtad marad.

Aznap este O először vacsorázott meztelenül Jacqueline, Natalie, René és Sir Stephen társaságában; a láncot áthúzták a lába közt, a feneke vágásában, s a derekára csavarták. Norah szolgált fel, s O egyfolytában a mulatt nő tekintetét fürkészte; Sir Stephen két órával korábban hívatta.

A friss korbácsnyomok még a vasaknál és a fenekén lévő betűjeleknél is jobban megdöbbentették a szépségszalonban dolgozó lányt, amikor O elment másnap, hogy szőrteleníttesse magát. Hiába mondta neki O, hogy a korbácsütés nem fáj jobban, mint a viasszal való szőrtelenítés, vagyis hogy a megszilárdult viaszt a szőrrel együtt tépik le, s azt is hiába magyarázgatta, hogy különben jól megy sora, sőt, voltaképpen boldog - képtelen volt eloszlatni a lány felháborodását. Csak annyit ért el, hogy a lány már nem is szánakozva nézte, mint eleinte, hanem iszonyodott tőle. Bármilyen kedvesen köszönte is meg az elkészült munkát, mielőtt távozott volna a szobácskából, ahol úgy szét volt feszítve, mintha szerelmeskedni akarna, bármilyen szép összeget hagyott is ott, mindvégig érezte, hogy kinézik. Bánta is ő! Tudta, hogy meghökkentő ellentét van a fanszőrzete és a maszktollai közt; az álarctól egyiptomi szoborhoz lett hasonlatos, s ez a hasonlóság, melyet csak fokozott széles válla, karcsú csípeje, hosszú combja; azt kívánta, hogy a húsa teljesen szőrtelen legyen. Csak a pogány istenségek képmásai tárják ki ennyire ágyékuk hasítékát, a külső ajkak közti finom belső ajak élét. Hogy azok nincsenek meggyűrűzve? O-nak eszébe jutott az a vörös hajú, párnás húsú lány, akivel Anne-Marie-nál találkozott, s aki elmesélte, hogy az ura csak arra használja az ölébe fűzött gyűrűt, hogy annál fogva kötözze az ágy lábához, s csak azért

szőrtelenítette, mert, úgymond, csak így válik igazán pőrévé. O tartott tőle, hogy így nem fog tetszeni Sir Stephennek, hiszen szereti cibálni a szőrét, de tévedett: Sir Stephen izgatónak találta; amikor aztán föltette az álarcot, s arcán is, ágyékán is oly sápadtak voltak festetlen ajkai, a férfi szinte félve simogatta meg, mint valami megszelídítendő állatot.

Nem mondta meg, hogy hová akarja elvinni, sem azt, hogy mikor kell indulniuk, s hogy kik lesznek a Parancsnoknál. De délután vele aludt, este pedig fölhozatta a vacsorájukat a szobába. Éjfél előtt egy órával indultak el a Buickkal; O-n bő, barna köpönyeg és facipő volt; a fekete nadrágot és pulóvert viselő Natalie tartotta a láncát, a rugós kapocs rá volt kattintva a kislány jobb csuklóján lévő karperecre. Sir Stephen vezetett. A magasan járó hold óriási foltokban világította meg a falu útját, fáit, behavazta a házakat, s tusfeketében hagyott mindent, amit nem világított meg. A kapukban itt-ott emberek ácsorogtak, s érezni lehetett, hogy a csukott kocsi (Sir Stephen nem nyitotta ki a kocsitetőt) fölkelti érdeklődésüket. A kutyák megugatták őket. Az út két oldalára vetülő fényben az olajfák olyanok voltak, mint ezüst fellegek, melyek a földtől két méterre lebegnek, a ciprusok pedig mintha fekete tollak lettek volna. Valószerűtlen volt a táj; az éjszaka a képzelet birodalmává változtatta; csak a szagok, a zsálya és a levendula illata volt valóságos. Az út egyre magasabbra kanyarodott, mégis meleg fuvallatok lengedeztek földközelben. O lecsúsztatta válláról a köpenyt. Úgyse látja senki. Tíz perccel később elsuhantak egy zöldellő tölgyes mellett, s Sir Stephen lassított egy hosszú fal közepén sötétlő kocsibehajtónál; a kapu mintegy magától nyílt ki a közeledtükre. Sir Stephen az előudvarban parkolt le, a kaput közben becsukták mögötte, aztán kiszállt, O-nak meghagyta, hogy hagyja a kocsiban a köpenyét és a cipőjét, majd mindkettőjüket kisegítette. Benyitott egy ajtón, s árkádos reneszánsz kolostorudvarba jutott, melynek már csak három oldala állt; a negyedik oldalon a kőlapokkal kirakott udvar kőlapos teraszban folytatódott. Körülbelül tíz pár táncolt a teraszon és az udvarban; mélyen kivágott ruhás nők és fehér kabátos férfiak ültek a gyertyafényes asztaloknál; a lemezjátszó a bal oldali folyosón, a büfé a jobb oldali folyosón volt. A hold világított annyira, mint a gyertyák, úgyhogy amikor fénye O-ra esett, akit Natalie úgy vonszolt előre, mint kis fekete árnyék, a táncolók abbahagyták a táncot, s az üldögélő férfiak felálltak. A lemezjátszót kezelő pincér érezte, hogy történt valami, megfordult, s meglepetésében megállította a lemezt. O megtorpant, Sir Stephen mozdulatlanul várakozott mögötte két lépéssel. A Parancsnok elhessegette azokat, akik a gyertyatartóval a kezükben körülfogták O-t, hogy közelebbről lássák.

- Ki ez - kérdezgették -, és kié?

- Akár az öné, ha tetszik - mondta a Parancsnok, és a terasz sarkába vezette Natalie-t és O-t, egy alacsony falhoz simuló, gyékénnyel leborított kőpadhoz.

O leült, nekitámaszkodott a falnak, kezét a térdére fektette; Natalie a lábától balra, a földre kuporodott, s még mindig nem tette le a láncot; a Parancsnok visszatért vendégeihez. O Sir Stephent kereste a tekintetével, s eleinte nem fedezte föl. Aztán megpillantotta a terasz túlsó oldalán, egy karosszékben. A férfi láthatta őt onnan, s O megnyugodott. Újra fölhangzott a zene, a párok táncra kerekedtek. Az egyik pár mintegy véletlenül O közelébe sodródott tánc közben, aztán egy másik egészen nyíltan odatáncolt hozzá; a nő vezette a férfit. O rájuk meredt tollazata alól; sötétbarnával kihúzott szeme kikerekedett, mint az éji madáré, amit megtestesített; az illúzió olyan tökéletes volt, hogy senkinek se jutott eszébe, ami a legtermészetesebb lett volna, vagyis hogy kérdést intézzen hozzá, mintha csak emberi szóra süket, néma, igazi bagoly lett volna. Éjféltől a keleti égboltot sápadtságba vonó hajnali ötig, amikor az elhalványuló hold már lemenőben volt nyugaton, többször is odamentek hozzá,

meg is érintették, többször is körülállták, széthúzták a lábát, meg-megemelték a láncát, meg-megvilágították a kétágú, provanszál, porcelán gyertyatartókkal -O érezte a gyertyaláng melegét a combja belső felén -, megnézték, hogyan erősítették föl a láncát; egy részeg amerikai nevetve meg is markolta, de amikor megérezte a tenyerében a húst átdöfő vasat, hirtelen kijózanodott, s O látta, hogy az az undor és megvetés ül ki az arcára, mint annak a lánynak, aki szőrtelenítette; a férfi odábbállt; aztán egy fiú ültetett le tőle jobbra egy meztelen vállú, nyakában apró gyöngysort viselő, két tearózsával ékes elsőbáli fehér ruhás és aranypántos szandált hordó egészen fiatal lányt, megfogta a kezét, kényszerítette, hogy megsimogassa O mellét, aki megborzongott a könnyű, hűvös tenyér alatt, s hogy érintse meg az ölét, a gyűrűt és a nyílást, ahol a gyűrű átmegy; a lány némán engedelmeskedett, s amikor a fiú megmondta neki, hogy szeretne ilyet csináltatni neki, egyetlen mozdulattal sem tiltakozott. És bár rendelkeztek O-val, sőt modellnek használták, mint holmi demonstrációs eszközt, nem szóltak hozzá egyetlenegyszer sem. Kőből volt-e vagy viaszból, vagy egy másik világból jött volna, s ezért érezték fölöslegesnek, hogy beszéljenek hozzá? Vagy egyszerűen csak nem mertek?... Kireggeledett már, s a táncolók távoztak, amikor Sir Stephen és a Parancsnok fölébresztették az O lábánál alvó Natalie-t, talpra parancsolták O-t, az udvar közepére vezették, kioldották láncát, levették álarcát, aztán rádöntötték egy asztalra, és magukévá tették.

VÉGE

Az utolsó (megsemmisített) fejezetben O visszatér Roissyba, Sir Stephen pedig elhagyja.

O történetének van egy másik befejezése is. Mikor Sir Stephen megmondja O-nak, hogy elhagyja, O azt feleli, hogy akkor inkább megöli magát. Sir Stephen engedélyt ad rá.